

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The New York Times Çoksatar Yazarı

JULIE MURPHY

AYAKKABI

AYAĞINA

VARSA

BİR KADERİNDE VARSA ROMANI

BYOU

AYAKKABI AYAĞINA UYARSA

AYAKKABI AYAGINA UYARSA

JULIE MURPHY

BİR KADERİNDE VARSA ROMANI

Mon petit chou Ian'a...

ÖN SÖZ

“**B**ir varmış, bir yokmuş...” Altın sarısı saçlarını yamuk yumuk atkuyruğu yapmış ve yanakları sıcaktan al al olmuş, on yaşındaki tombul Cindy, kabuk tutan yarasının üzerine kaka emojiyi yara bandı yapıştırdığı dizine çenesini yaslamış beklerken içinden kendi kendine böyle dedi. “Bir kız en kıymetli kargosunu taşıyan Beyaz Atlı Prensi’ni bekliyormuş. Eğer Prens geç kalırsa en azından Marco’s Hızlı Teslimat Garantisi sayesinde pizzasının bedavaya geleceğini düşünüyormuş.”

Cindy bir sürü hayal kurardı ama bu hayallerin en başında, günün birinde o garantiyi nakde çevirmek ve sonunda bedava bir pizza yemek gelirdi. Birçok sefer çok yaklaşıyordu ama zafer hep parmaklarının ucundan kaçmıştı.

Tamponu İSA GELİYOR, ÇALIŞKAN GÖRÜN ya da DİĞER ARABAM TARDIS benzeri cümleler yazan yapıştırıcılarla dolu, beyaz bir Toyota Yaris kaldırıma aniden yanaştı, frenleri acı acı inleyerek durdu ve içinden soluk Marco’s tişörtlü, sıska bir ergen tek elinde pizzayla apar topar indi.

“Hele şükür!” dedi Cindy ayağa fırlayarak. “Bana bedava pizza hakkı kazandırmana ramak kalmıştı Blake!”

Blake adını duyunca kaldırımda tökezledi ve pizza kutusu neredeyse havaya uçtu.

Cindy pizzasının tepetaklak kaldırıma yapıştığını düşününce suratını buruşturdu.

“Yetiştim mi?” diye sordu Blake nefes nefese.

Cindy cep telefonuna baktı ve saati görmesi için çocuğun suratına doğru kaldırdı. “Ucu ucuna,” dedi babasının gıcır gıcır yirmi dolarlık banknotunu uzatarak.

Blake başını iki yana salladı. “Günün birinde o bedava pizzayı alacaksın Cindy.”

Cindy’nin yanakları ısınıp kızardı. Çocuk adını hatırlıyordu. O tatlı, ondan kaç yaş büyük ergen çocuk, *Cindy’nin* adını hatırlıyordu. Peki ya bedava pizza? Eh, eninde sonunda o da olurdu. Sonuçta, kaderinde yazılıydı. Pizza her zaman kader kısmet işiydi.

Çocuk uzaklaşırken Cindy sıcak kutu kucığında, orada dikildi ve araba Burbank ufkunda gözden kaybolduğu an tekrar içeri koştu. “Baba! Pizza geldi!”

Cindy ve dini imanı Perşembe Pizza Gecesi olan babası oturma odasında yere oturup kutunun içinden pizzayı yediler. On üç yaşındaki Pomeranian cinsi köpekleri Mac sehpanın etrafında tur attı ve yere düşen bir pepperoni parçasını kapma umuduyla gezindi.

Mac, Cindy’den üç yaş büyüktü ve mucizevi bir şekilde her türlü tıbbi sorunu aşmış yaşamıştı; hatta Cindy’nin babası, “Bu köpek beni bile gömer,” diye takılırdı. Mac, çocuk isteme konusundaki anlaşmazlıklarından sonra Cindy’nin babasının, annesine aldığı bir barış hediyesiydi. Cindy’nin annesi Ilene hazırды ama babası değildi. Anlaşıldığı üzere, köpek çocuk yapma vakti giderek azalan bir kadına armağan edilecek en iyi şey değildi. Simon hatasını ertesi sabah, Mac en sevdiği mokasenlerini paramparça etmekle kalmayıp aynı zamanda ayakkabı parçalarının bağırsaklarından çıkarılması için ateş pahası bir ameliyat geçirmek zorunda kalınca anlamıştı. En azından çocuk, ayakkabılarını yemezdi.

İki düşük ve üç yıl süren denemelerin ardından nihayet mucizelerine kavuştular: Cindy Eleanor Woods. Kral Mac bile onu patilerini dört açarak karşılamıştı. *Kaderimizde yazılıymış*, diye yemin etti Simon, Ile-

ne Cindy'yi ilk kez kucagina aldığında. Hüsrân ve acıyla geçen yıllara rağmen İlenc de onunla aynı fikirdeydi.

Cindy bu hikâyeyi dinlemeye bayılırdı. Bunu anlatmanın babası için muhtemelen birçok açıdan acılı olduğunun farkındaydı ama annesiyle ilgili kendisine ait olmayan anıları –belki o hatırlayamayacak kadar küçükken yaşadıkları, belki de o dünyaya gelmeden önceki günleri anlattıkları için– dinlemeye doyamazdı. Hepsi Cindy için keşfedilecek sürpriz mücevherlerdi. Sanki annesi hâlâ bir gerçekliğin içinde hayat-taydı, define gibi saklanacak yeni anılar yaratıyordu.

“Cindy bebeğim,” dedi babası ona peçete uzatırken. “Se-seninle önemli bir şey konuşmamız lazım.”

“Tamam,” dedi Cindy tereddüt ederek. Büyükler hep *üzücü* yerine, *önemli* kelimesini kullanırdı.

“Öncelikle seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum.” Babası başını iki yana sallayıp kendi kendine güldü. “Annen burada olsaydı, okul sonrası gösterilen özel programlardaki gibi konuşuyorsun, derdi.”

Cindy rahatsız bir şekilde kıpırdandı, hüzünlü ama teşvik edici bir tebessümle babasının ağzındaki baklayı bir an önce çıkarmasını diledi.

“Bizi seviyorum,” dedi. “Birlikte kurduğumuz hayatı seviyorum, her ne kadar benim hep hayal ettiğim gibi olmasa da. Ve bizim hayatımızı... Ya da anneni başka bir şeyle değiştirmeye çalıştığımı zannetmeni asla istemem. Kimse onun yerini tutamaz. Bunu çok iyi biliyorum.”

“Baba, her neyse söyle gitsin. Sorun yok. Söyle artık, lütfen,” diye yalvardı Cindy. Babasının annesine çok üzüldüğü ve üzüntüden kelimeleri söylemeye dilinin varmadığı zaman yaşadığı korkuyu hatırladı. Annesinin öldüğünü anlamıştı ve tek istediği, haberin tez gelmesiydi. Bir yara bandını söker gibi hızlıca.

“Birisiyle tanıştım. Çok hoşlandığım biriyle.”

Cindy çaktırmadan Mac'e pizzadan bir kenar parçası verirken başıyla onayladı, Mac de pepperoni olmadığını fark eder etmez hamuru

tükürdü. “Nasıl yani? Birisiyle mi tanıştın? Mağazada gezerken falan mı?”

“Ben... Birisiyle çıkıyorum. Aslında ilişkimiz bayağı ciddi.” Simon buna kendi bile şaşırmış gibi kıs kıs güldü. “Onun da senin yaşlarında iki kızı var. Bence üçünüz gayet kaynaşabilirsiniz. Eğer... Eğer aramızda bir uyum sağlarsak, hep istediğin gibi kız kardeşlerin olabilir.”

Cindy’nin midesinde huzursuz bir his kabardı. Cindy hep bir kız ya da erkek kardeşi olsun istemişti ama bu annesi hayattayken, bu hayali gerçekleştirebilecekkendi.

“Yakın bir zamanda hep birlikte yemek yiyebiliriz diye düşündüm,” dedi.

“Burada mı?” diye sordu Cindy mutfağa göz atarak. Annesiyle babasının orada yemek pişirdiğini, kavga ettiğini, dans ettiğini ve bu küçük evi yuvaya dönüştüren bir sürü şey yaptığını o kadar iyi hatırlıyordu ki.

“Eh, hayır canım,” dedi babası, Cindy’nin bakışlarını takip ederek. “Sen öyle istemiyorsan yani. Nötr bir alanda başlayabiliriz. Belki cad-denin başındaki mini golf yerine gideriz, hani kocaman tako kamyonu olan?”

Cindy başını salladı. Tüm yaşadıkları boyunca babası hep onun en büyük desteği olmuştu. Babasının da yaşlanacak birisine ihtiyacı duyduğunun farkındaydı fakat onu bir başkasıyla düşünmek... Başkasına sarıldığını, başkasını öptüğünü, hayatına devam ettiğini düşünmek... Hepsi aynı kapıya çıkıyordu: Annesi sahiden artık yoktu.

“Ağırdan alırsak,” dedi babası kızının alnındaki çizgilerde biriken tüm tereddüt ve endişeleri okuyarak. “Her ne olursa olsun, birbirimizden hiç kopmayacağız. Hayatımıza giren diğer insanlarsa dondurmamızın sosu olacak.”

Cindy sırıttı. “Bunu sevdim. Dondurmamızın sosu.” İster istemez yeni kardeşlerini merak etmeye başladı. Güzel miydiler? Akıllı mı? Zayıf

mi? Komik mi? Kötü kalpli mi? Cindy önüne eğilip top gibi göbeğine ve uyumsuz pijamalarına baktı. O kızlar onu beğenir miydi? Cindy biraz yalnız takılan biriydi. Tek çocuk olma DNA'sından kaynaklanıyordu.

Simon sayfaları eskimiş romanıyla ve Mac kucığında, koltuğa gömüldü, uzaktan kumandayı Cindy'ye bıraktı. Cindy kanalları gezdi ve sonunda ıslıl ıslıl kadınların sıraya dizilmiş durduğu bir program dikkatini çekti. Güzellik yarışmasına benziyordu ama bu kadınlar sahnede değildi. Bir evden çok kaleye benzeyen, muazzam, beyaz bir şatonun önündeydiler. Nefes kesici bir merdivenle kocaman ön kapıya iniliyordu ve kapının her iki yanında küçük kulecikler yer alıyordu.

Her kadının üzerinde bacaklarını upuzun gösteren kusursuz yüksek topuklularla kombinlenmiş şaşaalı bir tuvalet vardı. Volanlı manşetler ve strazlı ayakkabılar vardı; kimileri balerin pabuçları gibi bilekten bağlamalı kimileriye bir spor ayakkabı kadar sessiz ve gıcır gıcırdı.

Kolalı bir smokin giymiş, dalgalı saçlı bir adam kadınların önünde durup kameraya baktı. "İyi akşamlar, *Gece Yarısı Olmadan*'ın prömiyerine hoş geldiniz. Ben sunucunuz Chad Winkle. Bu gece çığır açan prodüktör Erica Tremaine'den çığır açan bir sosyal deneyle karşınızdayız."

Chad anlatmaya devam ederken Simon kafasını kaldırıp baktı. "Yirmi dört kadın ve bir arzulanan kavalye. Saatler gece yarısını vurmadan aşkı bulacaklar mı? Bizden ayrılmayın."

Kamera sıraya dizilmiş kadınları taradı, gökkuşağı renklerindeki elbiselerini ve ayakkabılarını bir kez daha gösterdi ve tek kelimeyle nutku tutulmuş izleyen Cindy nefesini verdi. "Şu ayakkabılara bak."

Simon hayretler içinde kitabını indirdi. "O ayakkabılarla nasıl dengede durabiliyorlar? Bazıları sanki ayaklarına bıçak bağlamış gibi görünüyor."

"Çok güzeller."

Simon kıkırdadı. "Senin kadar güzel değiller."

Cindy iğrenmiş taklidi yaparak ağzını açtı ama kızaran yanakları

yalan söylemiyordu. "İğrençsin baba. Ben ayakkabılarından bahsediyordum."

"Annenle ilk tanıştığımda onun da bir dolap dolusu hiç giymediği ayakkabısı vardı," dedi. "Ayakkabı fikrinden hoşlandığını söylemişti."

"Ne?" diye sordu Cindy. "Sen neden bahsediyorsun? Annemin tek süslü ayakkabısı, sizin düğününüzde giydiği mavi ayakkabılarıydı."

Saten, sivri burun topuklu ayakkabılar düğün için kusursuz bir maviye boyanmıştı ama birkaç sene sonra renkleri solup mavimsi beyaza dönmüştü. Cindy onları geldikleri kutuda yatağının altında saklıyor, annesinin kolyesi de kaybolmasın diye ayakkabının burnunda duruyordu.

"Kilisede yürürken giymişti ve seremoni başlar başlamaz da ayağından fırlatıp atmıştı." Simon ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. "Anneannen hiç mutlu olmamıştı."

Cindy anneannesi ve dedesi hakkında pek bir şey bilmezdi; tek bildiği annesinin tarafının çok eski kafalı olduğu ve Simon'ın kızlarını hak ettiği rahat yaşam tarzından koparacağını düşündükleriydi.

"Ama kayıda köşede biriktirdiği süslü iş ayakkabıları da vardı."

Cindy tekrar televizyona çevirdi yüzünü. "Topuklu ayakkabı giyme izin verilseydi, ellerimin üstünde yürüme pahasına bile olsa gene de her gün topuklu giyerdim."

Simon homurtuyla güldü. "İyi ki topuklu ayakkabı giymene izin verilmemiş."

"Bir gün," dedi Cindy dikkatini babasından ayırıp televizyon ekranına çevirerek. "Bir gün."

BİRİNCİ BÖLÜM

“**T**amam, bir dakika,” dedim. “Bu sefer sandığın üstüne ben oturayım, sen tokasını kapat. Hem zaten ben senden daha iriyim.”

Sierra derin bir iç çekerek kolunu bana uzattı ve onu ayağa kaldırdım. “Cin, zaten postaneye üç tur gidip eve ayakkabı postaladık. Elçiye zeval olmaz ama... Bunlardan bazılarıyla vedalaşmak zorunda...”

“Dur! Sakın söyleme S!” Yenilmiş gibi suratımı asarak sandık bavulun üstüne çöreklandım. “Ayakkabıları çok seviyorsam suç mu?” diye sordum. Materyalist gibi görünüyordum, farkındaydım ama o ayakkabıların her biri, hayatımdaki bir anı temsil ediyordu. Para biriktirip aldığım bir çift. Bir akşam randevusuna çıkarken giymek için aldığım bir çift. Bir düğüne aldıklarım. Bir cenazeye aldıklarım... Şimdi de kendi yaptığım bir çift hatta. Ayakkabılar benim için sadece bir takıntıdan ibaret değildi. Hayatımın işi onlardı. Ya da en azından, eskiden öyleydiler.

Sierra çömelip sandığın iki kısmını bir araya getiren tokalarla bir daha uğraştı, sonra bakışlarını kaldırıp bana baktı ve kalın siyah kaşlarını çatı.

“Hâkime Hanım, hükmü alayım,” dedim.

“Üç çift,” dedi. “Üç çiftle vedalaşabilirsen cidden havaalanına vaktinde yetişip uçağını kaçırmayabilirsin. Bir sonraki uçağa binerim sızlanmasını duymadan da söyleyeyim, bilet değiştirme farkını ödeyecek paran yok.”

Ödemek ve para kelimelerini duyunca omurgam kazık gibi oldu. “Tamam, tamam, tamam.” Ayağa kalkıp sandığın kapağını arkaya kadar açtım, parmaklarımı her bir stiletto, spor ayakkabı ve dolgu topuk üstünde gezdirdim. Her birinin bağcıkları, kurdeleleri, taşları ve zimbalarına dokundum. Bu ayakkabıların her birinde bir hikâyem vardı. Sonuçta Saks’a girip ilk Manolo Blahnik’imi tam fiyatını ödeyerek almamıştım. Burada yılların emeği gizliydi; stokları eritme satışlarını mı gezmedim, eBay, Poshmark ve hatta Craigslist’i bile tarayıp Steve Madden’dan LuMac ve Gucci’ye kadar bir sürü ayakkabıyı mı toplamadım. Hatta bunlardan bazıları hepsinden değerliydi. Bazıları orijinal ve tekti. Orijinal Cindy.

Sierra’ya minik topuklu kırmızı rugan Kate Spade’lerimi uzattım. “Sen en çok bunları severdin,” dedim. “Hem zaten yarım numara büyüğünü almalıydım.”

Sierra ayakkabıları bağrına bastı ve gözlerinin içi parladı. “Yapamam,” dedi. “Ama yapacağım.”

Kahkaha attım, hatta belki bir damla gözyaşı döktüm. Ben lise son sınıftayken babam ölünce beni gelecekte nelerin beklediğini ya da hayal kurmaya değer bir geleceğim olup olmayacağını tahayyül bile edemiyordum. Hatta neredeyse New York’a gelmeyi boş verip kötü bir üniversiteden ders almayı, ondan sonra ne yapacağıma karar vermeyi bile planlamıştım. Tek istediğim, bana tanıdık gelen ya da bana babamı hatırlatan bir şeylerdi ama evde, bana kalan tek ailem üvey annem ve üvey kız kardeşlerimdi. Derken Sierra ile –koskocaman bir Yunan aileden gelen ve tanıştığı herkesle bir ortak nokta yakalayabilen bu çabasız havalı kızla– tanıştım. Sierra olmasaydı NYC’ye adımımı atamazdım. Ben kadere inanmam ama inansaydım eğer, Sierra’nın birinci sınıfta oda arkadaşım olmasını kader anı olarak hayal ederdim. Şimdiyse daha geçen hafta mezun olmuştuk ve Sierra ailemdi, hem de benim seçtiğim ailem. Babama göre, insanın kendi seçtiği ailesi de, doğuştan sahip olduğu aile kadar anlamlıdır. Eğer Parsons Moda Tasarım’daki

dört yıldan sonra, Sierra koluma takıp çıktığım en iyi şeyse sırf bunun için bile değerdı. (Ve felaket geçen sömestirden sonra, bence durum tam da buydu.)

Balenciaga sandaletlerimi ve Target'tan aldığım favori mokasenlerimi el çantama tıktırıp sandığımı kilitledim. (Eh o kadar da entel değildim.)

Telefonumun alarmı çalmaya başladı. "Lyft'im¹ gelmiş." Derin bir nefes alıp gözümde biriken tüm yaş damlalarını içimde tuttum. "Tamam, vakit geldi çattı," dedim Sierra'ya.

Onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," dedik ikimiz de üst üste.

"Her gün FaceTime," dedi.

"Günde iki kere," diye söz verdim.

"Ayrıca bu sonsuza kadar değil, tamam mı?" diye çaresizce tutturdu Sierra.

Sierra, New York'ta kalacaktı. Stajyerliği, Macy's'de kadın spor giyim departmanı yöneticisinin asistanına asistanlık yaptığı yarı zamanlı bir işe dönüşmüştü. Bunu yapmadığı zamanlarda da iki yakasını bir araya getirmek için bir kafede baristalık yapıyordu. Büyük bir şey gibi görünmeyebilirdi ama ben dibe vurmuş debelenirken ve mezuniyete kapağı zor atmışken tüm bunlar benim kurduğumdan çok daha büyük planlar sayılırdı.

Omzunun içine başımı salladım, ağlamadan konuşamayacaktım.

"Bir sonraki adımımızı bulsak yeter. Şu dadılık işi sadece kendini toparlayana kadar. Geçici."

"Geçici."

Gözü yaşlı bir elvedadan sonra sandığımı, bavulumu, iki valizimi ve el valizimi arabanın içine yükledik ve yola çıktım.

¹ Kullanıcılarının taksi tutmasına ya da kendi araçlarıyla taksicilik yapmasına imkân sağlayan San Fransisco merkezli bir uygulama –en.

“JFK?” Sürücü teyit ettikten sonra cep telefonunun ekranına yazdı, koltuk altına bir telefon daha sıkıştırmıştı.

Başparmağımı kaldırıp onayladım ve yola koyulduk. Adama yavaşlaması için yakarmak istedim, böylece bu şehre ve tüm özel mekânlarıma el sallayacaktım. Yirmi Sekizinci Cadde’deki 1 no’lu tren durağı. Hep gittiğim dükkân. Hep gittiğim dükkânın kedisi. En sevdiğim Peru tavuk lokantası. Madison Square Garden’ın dışındaki, her zaman ıslıl ıslıl olan jumbo boy ekran. En sevdiğim Kore güzellik mağazası ve muhteşem yüz maskeleri. Ama tıpkı son dört yıl gibi, hepsi çabucak geçip gitti ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi uçağa binmek üzere beklerken buldum. Üstelik de yarım saat erken gelmişim.

Birkaç dergi alayım diye uçuş kapısının önündeki gazete bayiiine koştum ama ellerinde sadece çeşitli Kardashian’lar ve Sabrina Parker² vardı, ben de onun yerine üçüzlere mini kar küreleri ve bir şişe su aldım. Kapının etrafında kumaş pantolon ve spor ceketli bir grup adam toplanmıştı, sanki ilk girip oturmazlarsa birileri Business Class koltuklarını çalacaktı. Üvey annem Erica uçuşumu first class uçuşa çevirebilmem için para göndermişti. Mezuniyet hediyesiydi ama ben bu parayla ayakkabı koleksiyonumun büyük bölümünü ülkenin diğer ucuna postalamıştım. Erica muhtemelen bunu da karşılardı ama babanızın ani ölümünden sonra üvey annenizle ilişkinizi nasıl güçlendireceğiniz ve ondan nasıl para isteyeceğiniz üzerine bir rehber kitap yoktu.

Babam öldükten sonra, altı ay üvey annem ve üvey kız kardeşlerimle yaşadım. Babamla evlendikleri sene, dokuzuncu sınıftan önceki yaz, Erica’nın evine taşınmış olsak da, babam öldükten sonraki altı ay, sanki başka birisinin hayatının içine düşmüş gibiydim. Erica ve kızları Anna ve Drew, babam olmadan nasıl hayata devam edeceklerini biliyordu. Bense... Bilmiyordum. Üniversite okumak için evden ayrıldıktan sonra, Erica yeni bir ev inşa etmeye başladı ve sonunda geçen sene

2 Amerikalı şarkıcı ve oyuncu –en.

inşaattı bitirdi. Artık benim için ev gibi hissettiğim tek yer, daha dün topladığım apartman dairesiydi.

Telefonum çaldı ve Sierra'nın şimdiden arayıp nasılım diye sormasını bekleyerek açtım ama o değildi. "Alo," dedim.

"Hayatım," diye ağzını yaydı Erica. "Güvenlikten sağ salım geçtin mi? Seni CLEAR'e³ kaydettirmemiz lazım. TSA⁴ önden check-in artık normal check-in'den bile daha kalabalık bu günlerde."

"Ben o kadar sık uçağa binmiyorum," dedim.

"Üçüzler seni dört gözle bekliyor. Bu yaz dördü dolduracaklar, inanabiliyor musun? Şoförümü gönderip seni aldırıyorum."

"Lyft'e de binerdim," dedim lise gezisine çıkmış bir grup ergenin yanından parmak ucunda geçerek. "Affedersi..." diye gevelerken birden dengemi kaybettim ve birinin kolçağına tutunarak doğruldum.

Bir el kolumdan yakalayıp beni tuttu ve kafamı kaldırıp baktığımda resmen Beyaz Atlı Prens olabilecek bir çocuğun kucagındaydım. Siyah saçlar ve kehribar benekli koyu kahve gözler, hafif zeytuni bir ten... Bakışlarımız kenetlendi, zaman bir anlığına durdu.

"Lyft mi!" diye titredi Erica. "LAX'teki yeni ortak araç kiralama tam bir felaket. Evrimde gerileme diyebiliriz. Israr ediyorum..."

"Şey Erica? Affedersin. Kapatmam lazım."

Yanaklarımdaki sıcaklık yükselirken tekrar ayağa kalktım. "Çok, çok özür dilerim," dedim Beyaz Atlı Prens'e.

Bana sırtıttı ve dişleri o kadar beyazdı ki, fotoşoplu olabilirdi ama bu gerçek hayattı. "Aaah!" diye numaradan bağırdı. "Lavlara basma!"

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

Tebessümü soldu. "Lav bilmez misin? Hani çocukken? Yerlerde lav olurdu! Yastıktan yastığa atlamaca!"

"Aaa! Doğru ya, ben daha çok kitap kurduydum galiba?"

3 ABD'nin büyük havalimanları ve stadyumlarında kullanılan bir biyometrik seyahat belgesi doğrulama sistemi -en.

4 *Transportation Security Administration*. Ulaştırma Güvenlik İdaresi -en.

“Ben de okurum,” dedi çocuk hemen.

“Hayır, hayır, sen okumuyorsun demek istemedim,” dedim toparlamaya çalışarak.

“A grubu biniş hazırlansın,” dedi kapı görevlisi interkomdan.

Beyaz Atlı Prens ayağa kalktı ve tabii ki sıırım gibiydi. “Gitmem gerek. Ah, affedersin.”

Geri çekildim. Çocuk birinci sınıf yolcuların sıra olduğu tarafa geçmek için koltukların arasından ilerlerken, “Lavlara dikkat!” diye seslendim.

“Lavlara dikkat mi?” dedim kendi kendime.

Az ötedeki ergenler kıkırdadı. “Çok iyiydi,” dedi kahverengi lüle saçlarını atkuyruğu yapmış beyaz tenli bir kız.

“Susar mısın?” diye tersledim onu ve koltukların sonuna yürüyüp kendi grubumun çağırılmasını beklemeye gittim. Suratsız bir kız kurusu gibi davrandığım için de hemen pişman oldum. Pislik ergen kızlar ve kanlı canlı Beyaz Atlı Prens ile garip diyaloglar. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Uçağa bindiğim saniye business class uçmaktan feragat etme kararımdan pişmanlık duydum. Kalçam mimozalarını ve Bloody Mary'lerini yudumlayarak keyif yapmaya başlayan business class yolculara çarpmasın diye yana dönüp koridorda ilerledim. Oturduğum yere gelince ufak tefek yaşlıca bir kadın, koridor koltuğundan kalktı ve ben de çantamı oflaya puflaya tepemizdeki kompartımana yerleştirdim.

Cam kenarındaki koltukta gerçek bir kırolar kralının oturduğunu gördüm: polo yaka bir tişört giymiş, yakasını kaldırmış ve aynalı güneş gözlükleriyle bana bakan beyaz bir erkek. Gözlüğün aynasındansa kendi hayal kırıklığım bana bakıyordu. Çok hoş.

"Affedersiniz," dedim kıroya, "sanırım benim koltuğumdasınız." Dijital biletimi görmesi için cep telefonumu kaldırdım.

Yerinden bile kıpırdamadı. "Ah, nasılsa hepimiz aynı yere gidiyoruz tatlım."

Arkamda bekleyen insanların sabrının tükendiğini hissediyordum, benimki de tükeniyordu. "Doğru," dedim en iyi anaokulu öğretmeni seşimle. "Aynı yere gidiyoruz. Bize ayrılan koltuklarda."

Çocuk homurdandı ve kol koyma yerini sertçe kaldırıp hak ettiği orta koltuğa geçti. Onun gövdesinin üstünden vücudumu büküp şekilden şekle girmek zorunda kaldım, bu da kimse için kolay iş değildir, hele bir de benim gibi uçan bir ton balığı kutusundaki büyük beden bir genç kız için.

Yerime oturup kemerin belime olması için sessizce dua ettim. Uçaktan uçağa değişir, hiç belli olmaz. Bazen kemerler gayet güzel olur, ba-

zen de yemin ederim çocuklar için yapmışlar derim. Şansıma ama, bu sefer uçuş görevlisinden kemer uzatıcı aparat istemek zorunda kalmadan sağ salım kemerimi bağladım.

Gözlerimi kapatıp bedenimi uçağın duvarına yasladım. Önümüzdeki altı saat ya uyuyacak ya da uyuyor numarası yapacaktım çünkü bacaklarını iki metre açmış yayılarak oturan bu herifle mümkün olduğunca az konuşmaya niyetliydim.

İster yorgunluktan deyin ister inattan ama ilk iki saat boyunca bir güzel sızdım ve sonunda camdan dışarı baktığımda Ortabatı'nın geniş ovalarının üstünde bir yerlerdeydik. Gelgelelim, beni uyandıran kiro koltuk arkadaşımın tuvalete gitmek için kıpır kıpır kalkması oldu.

Çocuk üstünden geçerken koridor tarafında oturan kadın bana baktı ve aramızda manidar bir bakış geçti.

Bu özgürlük anını fırsat bilip çantamdan kulaklığımı çıkardım ve uçuş firması bakalım eğlence olarak ne sunuyor diye karıştırmaya başladım.

"Affedersiniz? Hanımefendi?" diye sordu tanıdık bir ses.

Kafamı kaldırıp bakınca Beyaz Atlı Prens'i koridorda, benim Balenciaga terliğimin tekini uzatırken gördüm. Koridor tarafında oturan kadına baktı. "Uzanmam lazım, affedersiniz." Sonra tekrar bana döndü. "Galiba sen o... keşmekeşte bunu düşürdün."

Burnumdan bir homurtu çıkardım. "Buna öyle mi diyorsun?"

Çocuk gülümsedi. "Ben çok *Masterpiece Theatre* izlerim, tamam mı?"

"Ah, sahi mi? Peki *Downton Abbey*'ci misin, yoksa *Poldark* izlemekle de tatmin olur musun?"

"Eh, madem sordun, söyleyeyim, asıl beni benden alan *Death Comes to Pemberley*'dir."

"Anladım, tam bir yaşlı teyzesin."

Koridor tarafındaki koltukta oturan kadın beni süzdü.

"Tamam, bunda bir şey yok ki!" dedim aşırı yüksek bir sesle ve uçağın uğultusuna şükrettim.

Tam o sırada Kıro geri döndü. Beyaz Atlı Prens'e baktı ve burun delikleri şişip inerek omuzlarını dikleştirdi. Bu tarz erkekler tanışmak bile istemediğim bir insan cinsidir.

"Selam dostum," dedi Beyaz Atlı Prens.

Kıro çenesini öne doğru itti. "N'aber?"

Beyaz Atlı Prens ortadaki koltuğu işaret etti. "Senin yerin mi?"

Kıro bir kafa salladı ve alanı üstünde hak aramak için karşısındaki-ne göğsüyle vurmadığına şaşırdım.

"Yer değiştirmek ister misin?" Beyaz Atlı Prens arkayı işaret ederek birkaç sıra ilerisini gösterdi. "Şu sıradayım. Bacaklarını uzatmaya yer var."

Kıro bana baktı. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor?"

İster istemez kıkırdadım. "İıı, hayır."

Kıro, Beyaz Atlı Prens'i süzdü.

Derken Beyaz Atlı Prens ona sırtıttı; bütün canlı varlıklar üstünde işe yarayacak bir gülüştü. "Eski bir arkadaşımınla sohbet etmek istiyorum, o kadar."

Kıro kahkaha attı. "Peki kardeşim, ben engel olmayayım! Affedersiniz," dedi, koltukların başında oturan kadının üstünden gerinerek. Bana kısaca elini kaldırdı. "Kusura bakma fıstık. Bacaklar rahat ister!"

Biliyor musunuz, o *affedersiniz* deyişiyle tam benden bir puan kazanıyordu ki tuttu bana fıstık dedi.

Hızlı bir çanta değişiminden sonra Beyaz Atlı Prens yanıma yerleşti ve kafamda, iri kalçam onun koltuğunu istila ediyor mu gibi deli sorularla baş başa kaldım.

"Kol koyma yerini indirebilirim istersen," dedim ona uyluğumda oluşacak morluğu zihnimde canlandırarak.

"Yo, iyiyim." Eliyle bacaklarının arasını, kendi koltuğunu yokladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı oralarda?"

Mahcup bir ifade geçti yüzünden. “Ben... can yeleğini arıyordum.”

Biraz yaklaşıp fısıldadım. “Kara parçası üstünde uçuyoruz, biliyor-sun, değil mi?”

“Bir gln üstündeyken düşebiliriz,” dedi ciddi ciddi. “Ya da bir nehrin. Ya da son derece geniş bir nehrin. Belli olmaz.”

Ellerimi kaldırdım. “Haklısın.”

“O kadar nevrotik değilimdir,” dedi kendini savunurcasına. “Sadece hazırlıklı olmak istiyorum.”

abucak koltuğumun altını kontrol ettim. “Burada her şey sağlam.”

“Ah, bunu dramatik bulduysan sen beni bir de helikopterde gr. Akrep çukurunda çırılçıplak yatmayı yeğlerim.”

“Ooo... Çok açıklayıcı bir resim oldu,” dedim onu çıplak düşününce yanaklarımda hissettiğim sıcaklığı görmezden gelerek.

“Kim helikoptere binmek ister ki zaten? Pervane bir koptu mu, bit-tin.”

“Gökyüzünün motosikletleri gibiler,” dedim onu biraz gazlayarak.

“Aynen! Çok teşekkürler. Artık en derin korkumu bildiğine göre zamanı gelince tavandan düşen oksijen maskemi takmama yardım etmeni isteyebilirim.”

“Kendi maskemi düzgünce takacağıma ve sonra etrafımdaki çocuklara, sen de dâhil, yardım edeceğime ant içerim.”

“Sağ ol.” Pırıl pırıl bir tebessümle sırttı.

Esprı anlayışınızın, bir başkasının esprı anlayışıyla yüzde yüz paralel olduğunda göğüste hissedilen o hevesli kabarmayı hissettim. Radyo istasyonlarını gezmek gibi bir şeydi. Cızırtı, cızırtı, cızırtı, sonra birden -tık!- doğru dalga uzunluğu bulunmuştu.

Birkaç saniye oturduk, ıtımız çıkmadı, önümüzdeki ekranlara sessizce baktık. Sonunda koridor tarafındaki koltukta oturan kadın burun kıvırdı, kulaklığını tekrar taktı ve kare bulmacasına geri döndü.

“Bacakları uzatacak yer? Hepsi bu mu?” diye sordum. “First class uçacak birine benziyorsun.” Sahiden de benziyordu; kolalı beyaz tişörtü, üstüne oturan koyu renk kotu, zeytin yeşili kısa montu ve yakında büyük patlama yapacak küçük bir Avustralya markası spor ayakkabılarıyla tam buydu.

“Eh, madem bahsettin, ben business’taydım ama ilk uçağımı kaçırdım, o yüzden ne bulabilirsem ona bindim.”

İnledim. “Uçak kaçırmak hiçbir açıdan iyi olmaz.”

Omuz silkti. “Bu seferki o kadar kötü değil.”

Ağzım kulaklarımda ayran budalası gibi sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Eee, neden kaçırdın? Trafik mi vardı? Sokağınızda televizyon çekimi mi yapılıyordu? JFK’ye yürüyüş gerçek yaşamdan bir kahramanın yolculuğundan farksızdır.”

Çocuk kahkaha attı. “Sadece yolculuğum hakkında şüphelerim vardı. Ertelemeyi ya da tamamen iptal etmeyi düşünüyordum.”

İç geçirerek arkama yaslandım. “Ben de şehirden ayrılmak istemiştim ama şu anda gerçekten başka seçeneğim yoktu.”

Dalgın dalgın ekrana parmağıyla dokundu, sonra *Gece Yarısından Önce* programının logosunu gösterdi. “Bu programı izledin mi hiç?”

“Bir iki kere izlemişimdir,” diye yalanı sıktım.

“Biliyor musun, duyduğuma göre bu programdaki bekâr erkekler cumhurbaşkanı adaylarından bile daha ince elenip sık dokunarak seçiliyormuş.” İki sezon geri gitti ve Tyler Buchanan’ın olduğu sezonu açtı. “Artı, çok iyi biliyorum ki bu adam seçtiği kızı programdaki yapımcı kadınlardan biri için terk etti.”

Erica’nın buna tamı tamına ne diyeceği zihnimde yankılanırken onun taklidini yapmamak için dişlerimi sıktım. *Bu ithamları ne teyit ne inkâr edebilirim.* Beyaz Atlı Prens’in bilmediği şeyse, Tyler’in âşık olduğu yapımcının bir kadın değil, erkek olduğuydu.

“Doğru mu bu?” diye sordum. “Eh, hangi insan böyle bir programda gerçek aşkı bulacağını sanır, bilmiyorum zaten, ama en azından onların salaklıkları bizleri eğlendirmeye yetiyor.”

Çocuk yarım ağızla gülümsedi ve iç geçirdi. “En azından bir işe yarıyor.”

Uçuş görevlisi içecek arabasını koridorda sürdü ve Beyaz Atlı Prens kendine bir viski sipariş etti. “Ve o ne istiyorsa,” dedi kıza.

Uçuş görevlisi ona doğru resmen uçtu.

Ben de elimi kaldırdım. “Ah, bana bir zencefilli gazoz yeter.”

“Ah, yapma ya,” dedi çocuk.

“İıı, tamam, o zaman şampanya olsun.”

Uçuş görevlisi plastik bardağını ağzına kadar doldurdu ve ucuz şampanya olabilirdi ama en azından pintilik etmiyorlardı.

Görevli bir sonraki sıraya ilerleyince çocuk bardağını kaldırdı. “Kaçırılan uçaklara ve yakında pişman olabileceğimiz kıta üstü uçuşumuzla!”

Kahkaha attım ve kadehimi tokuşturdum. “Aynen... Buna!”

Yolun geri kalanında ikimiz de kulaklığımızı taktık. Ben *The Office*’in eski bölümlerini izlerken o *Terminatör 2*’yi açtı. (Biriyle ekonomi sınıfında kış kışa otururken o kişiyi gözetlemiş sayılmazsınız, tamam mı?)

Uçağımız inince kemer ışığı söner sönmez herkes bir anda ayağa kalktı.

“Bu dünyada iki çeşit insan vardır,” dedi çocuk kulaklığını çantasına sokarken. “Çıkış kapısına ne kadar yakın olduklarına aldırış etmeksizin anında ayağa kalkanlar ve medeni bir insan gibi koltuğunda bekleyenler.”

“Ever! Aynen!” dedim. “Ben de buna takığım.”

Önümdeki sıraya şöyle bir bakınca Kıro’nun milleti dürte dürte koridora çıktığını gördüm.

“Senin eski dostun hangi kategoriye giriyor, biliyoruz galiba,” dedi başıyla onu işaret ederek.

Bizim sıramız gelince Beyaz Atlı Prens kalkıp bavul indirmede ihtiyacı olan herkese yardım etti. Stiletto şeklindeki valiz etiketime şöyle bir bakış attı. “Bu senin diye tahmin ediyorum.”

Kahkahayla güldüm. “Ayakkabı hastalığım var da.”

Koridora çıkıp yürüdüm ama yeni Beyaz Atlı Prens arkadaşşıma bakmak için kafamı çevirdiğimde onun bıraktığı yerde mahsur kaldığını, hâlâ insanların çantalarını indirdiğini gördüm. Bir yandan bu bana çok tatlı gelse de öte yandan günlük hayatında sınır koyma konusunda ne kadar başarılı olduğunu merak ettim.

Jet köprüden geçer geçmez koşarak tuvalete gittim çünkü istesem de istemesem de o şampanya bir şekilde bünyemden çıkacaktı.

Lavabodan çıkınca birkaç dakika bekleyip onu yakalamayı umut ettim. Adını bile sormamıştım. Onu bulma umudundan vazgeçtikten sonra bavul alım yerine yürüdüm, iPad’lerinde yolcularının adı yazan, jilet gibi takım elbiseler giymiş bir şoför sırasıyla karşılaştım.

Siyah takım elbiseli, uzun boylu, kel, beyaz bir adam üstünde TREMAINE yazan bir levhayla beni bekliyordu.

O beni fark etmeden ben önünde bittim. “Tremaine?”

“Ah, evet, Bayan Tremaine?” diye sordu.

“Woods aslında ama Cindy desen yeter,” dedim adama. “Senin adın ne?”

“Üçüncü Bruce Anthony Colombo, ama bana Bruce diyebilirsiniz.”

“Memnun oldum Bruce. Erica’nın ekibinde yeni misin?”

“Yeni diyemem ama özel ekibe yeni dâhil oldum.”

Erica’nın başarısı son dört yıl içinde tavan yapmıştı, o yüzden artık özel şoförü olması beni hiç şaşırtmıyordu.

“Valiz arabası aldım.” Bagaj alım yerini işaret etti Bruce. “Gidelim mi?”

Mahcup bir şekilde gülümsedim. “Şey, onlardan iki tane gerek galiba.”

Saatlerce dikilip bekledik. (İlk kez LAX’e inenlere bir ipucu: Asla –tekrar ediyorum– asla valizinizi bagaja vermeyin. Maalesef benim başka seçeneğim yoktu.)

“Bagaj alım cehenneminde sonsuza dek mahsur mu kaldık bakalım?”

Arkamı döndüğümde, Beyaz Atlı Prens’i uzun uçuş sonrası üstü başı kırıkmış ve saçları parmaklarıyla düzeltmekten dağılmış hâlde buldum.

“Sen de mi?” diye sordum.

Elindeki çantayı gösterdi. “Sadece şoförümle buluşmaya geldim.”

“Affedersiniz,” dedi Bruce. “Bayan Cindy, görünüşe göre valizlerinizden birisi hasar görmüş ve koli bandıyla tutturmuşlar, sanırım uçuş firmasıyla görüşmemiz gerekecek. Bu uçuş firmaları hep böyle. Bir bavulu bile tek parça hâlinde gitmesi gereken yere ulaştıramazlar.”

Kahretsin ya. Umarım ayakkabılarımdan birini kaybetmemişimdir. Eşi olmayan bir ayakkabıdan kötüsü yoktur. “Ah, tamam, evet, hemen geliyorum.”

Beyaz Atlı Prens güldü. “Demek adın bu. Cindy.”

“Kendimi tanıtacaktım,” dedim ona.

“Ben de Henry,” dedi.

Bruce boğazını temizledi. “Galiba bir bavul daha...”

“Sen şu işi halletsen iyi olur,” dedi Henry.

Başımınla onayladım. “Evet, şey, tanıştığımıza memnun oldum, Beya... Henry. Beni lavlardan ve dünyanın en kötü uçuş arkadaşından kurtardığın için teşekkürler.”

Henry başını salladı. “Kayıp-ayakkabı-bulma servisini de unutma.”

“Asla!” diye omzumun üstünden seslenerek Bruce’un peşinden müşteriler hizmetleri masasına doğru yürüdüm.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Erica Tremaine, bu şehirde bir herkesin bildiği bir isim. Ben onuncu sınıftayken, *Hollywood Reporter* onu reality televizyonun yeni hükümdar kraliçesi olarak seçmişti. Uzmanlığı ve gerçek para getiren işi reality randevu programları. 90'ların başlarında gece geç saatlerde MTV'de yayınlanan bir çöpçatanlık programıyla işe başladı. Bir kişi şehir sokaklarında taksi kullanıyor, aynı zamanda arka koltuğa oturanlarla hızlı buluşmaya çıkıyordu. Çeşitli yolcuları alıp bırakıyor ve sonunda hangisiyle çıkmak istediklerini seçiyorlardı. Ben ortaokuldayken gerçekten şansы yaver gitti ve *Gece Yarısından Önce* adlı bir programı yayına koydu. Şimdiyse içinde *Gece Yarısından Önce* ve onun çeşitli uzantılarının yer aldığı büyük bir franchise'ı yönetiyor.

Ona sıcak ya da hatta anaç biri bile diyemem ama babam Erica'yı ve iki kızı Drew ve Anna'yı severdi, o yüzden ben de onları seviyorum. Aramızdaki ilişkiden dolayı değil aslında, çünkü benim için hâlâ birçok açıdan yabancılar ama ilişkimizin temsil ettiği şeyden dolayı –babamla aramdaki son yaşayan bağ olmalarından dolayı– seviyorum onları.

Bruce, Erica'nın Silverlake'teki geniş ve yeni renove edilmiş, yüzyıl ortasından, modern mimari harikası evinin yarım daire şeklindeki garaj yoluna yanaşınca kocaman manzara penceresinin perdesinin arasından kafasını uzatan üçüzlerden birini gördüm. Sonra birisi onu içeri çekti.

"İu, bir dakika..." Bruce telefonuyla oynayarak mırıldandı.

Omzunun üstünden şöyle bir baktım ve büyük harflerle şunu yazdığını okudum: *KUŞ YUVADA*.

Parçaları birleştirirken gözlerim yaşardı. New York'tan ve seçtiğim ailemden ayrılmak yüreğimi dağlamış olabilirdi ama evde olmak ~ev, Erica'nın kokoş yeni evinde, sadece Noel tatilinde birkaç gün kaldığım bir misafir odası olsa da~ beni duygulandırdı.

Bruce dikiz aynasından bakışımı yakaladı. "Bayan Cindy, ben, um, çantalarınızı getiririm, siz önden gidin."

Omuz çantamı alıp diğerlerini ona bıraktım. (Herkesin sürprizini batırmak ya da onları daha çok bekletmek hiç istemem.)

Kapının kolunu kontrol ettim, kilitli değildi. "Merhaba?" diye seslendim, sesim oturma odasında yankılandı. "Kimse yok mu?"

Koltuklardan birinin arkasından minik bir kıkırtı çıktı.

"Merhabaaaaa?" diye oyuncu bir edayla tekrar seslendim.

"Sürpriiiiiiz!" Üçüzler minicik ellerinde ev yapımı kartlarıyla mobilyaların arkasından çığlık çığlığa fırladılar.

"Cindy!" Drew ve Anna bir ağızdan çığırdı. İkisi de hayatımda gördüğüm en trendy yoga giysileriyle koridorda uzun adımlarla yaklaşıyorlar. Drew bacak kısmı file, tepeden tırnağa beyaz bir takım giymişti ve Anna da ten renginden bir ton daha koyu, sımsıkı boz bir takım giymişti. İkisi de güneşten bir dokunuş almış, açık kahverengi saçlarıyla ve normalde mermerimsi olan, yeni çektikleri evde kendin yap bronzlaştırıcı sprey videosu sayesinde birkaç ton koyulaşmış ciltleriyle ahu gibiydiler.

İkisi beni iki yandan sandviç gibi sıkıştırırken ve üçüzler dizlerime yapışırken, "Üstünüzdekiler ne hoş!" dedim.

"Sevdin mi canıkom?" diye sordu Drew.

"Sağ ol yavru," dedi Anna. "Bugün sponsorlu bir post çektik de."

"Sana da bir takım alabiliriz," dedi Drew.

Anna nefesini tuttu. "Aman Tanrım, üçümüz kesinlikle bir iş birliği yapmalıyız. Aaaah! Eve dönmen çok güzel."

Instagram yaşayan, nefes alan bir varlık olsaydı (ki bazen belki de öyledir diye düşünürüm), Drew ve Anna olurdu. Onları sık sık ikiz zannederler ama aslında aralarında 9 ay var. Cidden, onları birbirinden ayıran en önemli özellik Anna'nın omzundaki doğum lekesi ve Drew'un daha kalın dudakları. (Gerçi geçen Noel Anna dudaklarına dolgu yaptırdı ve artık Erica bile ona Drew diyor.) İkisi de benden bir sene önce mezun oldular. Liseden sonraki ilk birkaç ay, okumayı ve birkaç farklı işe girmeyi denediler ama sonunda birlikte bir YouTube kanalı açtılar, adını da Neredeyseİkiziz koydular. O gün bugündür, tam zamanlı influencer oldular.

"Uçuşun nasıldı?" diye sordu Drew. "Sıcaktan pişiren cins mi, oda sıcaklığında mı?"

"Pilota kanatları sordun mu?" diye sordu Gus, kollarını bacağıma dolamış, ağzının çevresinde incecik bir çikolata çizgisi kalmıştı.

"Ah, tamamen unuttum," dedim ona.

"Bize New York'tan hediye getirdin mi?" diye sordu tatlı küçük Mary.

"Çantamda bir iki sürpriz olabilir," dedim iyi ki o gazete bayiinden üç kar küresini almışım diye sevinerek.

Jack dans edip yumruğunu havaya kaldırdı. "Oley!"

O çılgın heyecanlarıyla kalbim pır pır etti. Üçüzler, babam ve Erica'nın birlikte seçtikleri bir taşıyıcı anne aracılığıyla, babam aniden vefat etmeden hemen önce dünyaya gelmişti. Erica bir süre üstünde düşündükten sonra, süreci tamamlamaya karar vermiş, ilk başta ona öfkeden köpürmüştüm... Ama çocuklar doğunca sanki babamdan üç küçük parça almış gibi oldum. Hepimiz öyle olduk.

"Ah, görüyorsun ya..." Erica telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış hâlde mutfaktan çıktı. Üvey annem, ne giyse uzun bir bardak suya benzeyen bir kadındır ama çoğunlukla bele oturan geniş kesim döpiyesler giymeyi sever. Gümüş rengi saçları kare şeklinde tam küt kesimlidir ve çıkık elmacık kemiklerini belirginleştirir. Anna Wintour

ve Katherine Hepburn'ün bir bebeği olsaydı adı Erica Tremaine olurdu. "Kahretsin! Sürprizi kaçırdım mı?" İç geçirdi ve telefona konuştu: "Şuna bir ara verelim."

"Sorun yok Erica!" dedim. Cidden bir şey beklemiyordum zaten.

İki koluyla beni çağırdı ve Gus bacağıma sarılı hâlde ona doğru yalpaladım.

"Hayatım!" deyip beni kendine çekti. Onun sevgisine yaslanmak çok kolaydı, bedenimi ona bıraktım. "Uçuşun son yarım saatinde sana dediğim gibi kâğıt maske kullandın mı? Uçak havası benim cildimi mahvediyor."

"Hayır, ama bu akşam nemlendirici kullanırım muhakkak," dedim ona.

Beni bıraktı ve bir adım geri atıp beni güzelce süzdü, bakışlarının değiştiğini gördüm. Ben de aynaya her bakışımda görüyordum: Babamı. Onun çenesi. Onun burnu. Onun gözleri. Babam hep birbirimize çok benzeyişimizi annemin kıskandığını söylerdi.

"Eve dönmene çok sevindim," diye fısıldadı sonunda. "Tamam, hadi bu akşam suşi sipariş edelim! Anna? Drew? Sakın planımız var demeyin. Bu gece aile gecesi."

Anna hafifçe mızıldandı ve sanki bir randevum vardı dediğini duyar gibi oldum ama Drew kaval kemiğine tekme attı.

Buraya sadece tatillerde gelmeye ve birkaç günlüğüne kalmaya o kadar alışmışım ki, gündelik hayattan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Aile gecesi düzenli bir şey miydi? Biz lisedeyken değildi mesela. Hatta birçok gece babam biz üçümüze yemek pişirir, Erica'nın yemeğini tabakla buzdolabında bırakırdı. Hiçbir zaman bu durumu dert eder gibi bir hâli yoktu. Erica ile evlenirken neye girdiğini biliyordu ve aile geceleri önceden programlanmış bir olay değildi.

Bruce valizlerimi getirdikten sonra Erica bir toplantıya yetişmek zorunda kaldı ve benim duş alıp biraz kestirmemi talep etmeden önce Anna ve Drew'u üçüzlere bakmakla görevlendirdi.

Beni de şaşırtarak Erica bana arka bahçedeki küçük havuz evini ayarlamıştı. Kendi alanıma ihtiyacım olduğunu söyledi (ki doğrudu, gerçi burası şehirdeki alanımdan çok daha büyüktü) ve bu sebepten havuz evini daha erken renove ettirmişti. Üçüzlerin bitişindeki misafir odasından bir gömlek daha iyi olduğu kesindi.

Uzun sıcak bir duşun ardından yatağa gömülüp Sierra'yı FaceTime ile aradım. Telefon çaldı, çaldı ve tam pes edecekken Sierra'nın surati ekranda belirdi. Daha bugün erken saatlerde onu görmüş olmam sanki imkânsızdı. New York ve LA arasındaki zaman farkından dolayı gün uzamıştı.

"C!" diye bağırdı bangır bangır house müziğin üstünden. "Graham's'tayız! Keşke sen de burada olsaydın!"

"Ben de isterdim," dedim.

"Ne?" Mikrofondan cızırtılar geldi. "Duyamıyorum!"

"Sonra mesaj atarsın!" diye bağırdım sessiz sakın odamda.

"Sierra! Hemen buraya geri dön!" diye bağırdı birisi arkadan.

"C, seni duyamıyorum ama seni seviyorum! Sağ salim varmana sevindim. Sonra mesaj atacağım!"

Tamam anlamında başımı çevirdim ve el salladım. Telefonun ekranı karardı ve onu komodinin üzerine koyup uzandım. Büyük yılım olmalıydı bu. Muhteşem bir portfolyoyla ve bir avuç inanılmaz iş teklifiyle mezun olacaktım güya. Ama Parsons'taki son senem hiç öyle geçmemişti.

Onun yerine babam öldükten sonra aldırış etmeyip bastırduğım yasım birden tokat gibi inmişti. Babam ölmüştü. Erica taşıyıcı anneliği iptal etmemişti. Ben de tüm bunlara karşı duygularımdan kaçmak için New York'a taşınmışım. Her şey yolundaydı. İnsanlar olanlarla nasıl bu kadar iyi başa çıktığıma şaşıırıyordu. Ama sonra Erica geçen yaz bu yeni evi satın aldı ve İşçi Bayramı'nda ziyarete gelip odamı toplamak ve Erica'nın benim için sakladığı babamdan kalan bazı eşyaları ayık-

lamak zorunda kaldım. Hepsi birden yine çığ gibi düştü üstüme, ama bu sefer şişeye tıkmış acılar üç yıldır hissedilmeyi bekliyordu. Her taptaze bir yas, sadece babamın da değil, annemin yası da vardı çünkü bu eşyalar sadece babama değil, bazıları anneme de aitti. Mezuniyet ya da düğünüm gibi özel olaylara sakladığı bazı küçük mücevherler. Onlarsız yaşayacağım her şey birdenbire göğsüme bir düğüm şeklinde oturdu.

O günden beri de iki çizgi bile çiziktirmeye elim varmıyordu. Bütün neşem kaçmıştı. Tasarım yapmak artık bir kaçış değildi çünkü böylesi bir kederden kaçış yoktu. Ama belki bir gün hepsi durulur dinlenir ve tekrar tasarımın yolunu bulurdum. Belki... Düşüncelerim yavaşladı ve uykuya daldım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anna akşam yemeğini kutulardan çıkarırken zevk çığlıkları attı ve Drew ve ben üçüzlerin sofrayı kurmasına yardım ettik.

"Nefis kokuyor," diye inledi Drew.

"Çatal sola Jackie," diye hatırlattım arkasından gelip, "Mary, sen de peçeteleri alır mısın?"

"Ben ne yapayım?" diye sordu Gus minik gözlüğü burnunun üstünden düşerek.

"Gus sen de içecek siparişlerini almaya ne dersin?"

Başını salladı ve bir sıçrayışta Anna'ya koştu.

Erica derin bir nefes alarak ofisinden dışarı süzüldü. "Cin toniğe ihtiyacım var."

"Gus, duydu mu?" diye sordum.

Siparişleri almaya başladığı küçük not defterini inceledi. "Nasıl yazılıyor?"

Drew ve ben kahkaha attık. "Ben yardıma gideyim bari," dedim.

Yetişkin içkilerini ben teslim aldım ve Gus kendine, Mary ve Jackie'ye kutu meyve sularını dağıttı.

Birkaç karışık içecek deneme yanılmasından sonra (kokteyl dehası değilimdir), yedimiz birden nihayet Erica'nın uzun yemek masasına oturduk.

Erica masanın başında, ben de yanındayken Bluetooth kulaklıklarını çıkarıp masaya koydu. "Akşam yemeği sofrasında telefon görüşmesi yok," dedi bana.

"Vay canına," dedim. "Çok yol katetmişsin."

Kuru bir kahkaha attı. “Günlük bir mücadele. Ama ebeveyn koçu, bunun şart olduğunu söylüyor.” Kadehini kaldırdı.

“Ebeveyn koçu mu?” diye sordum.

“Evet,” dedi Drew. “Sevgili anneciğimiz, annelikte ona destek olmak için bir ebeveyn gurusu buldu.”

“Bu guru *biz* çocukken neredeymiş?” diye sordu Anna dudak büke rek.

Erica gülümseyip gözlerini devirdi. “Sizin çocukluğunuzdaki kaçı üçümüzü birbirine bağladı. Prodüksiyon karavanında büyüdüm diyen kaç tane kadın bulabilirsiniz?”

Drew omuz silkti. “LA’nın en az üçte birini.” Bana döndü. “Erica’nın ebeveynlik koçu akşam yemeklerini kesintisiz yaptırtıyor, iki haftada bir aile gecesi yaptırtıyor ve şunu duy: Artık sahada yapımcılık görevi yok. Meşaleyi devretti.”

“Vay canına.” Erica’nın bu versiyonu –ya da gerçekten işte değil, burada oluşu– bana tamamıyla yabancı bir kavramdı.

Erica derin bir nefes verdi. “Hepsi doğru. Beni ehlileştirdiler. Çekim alanında olmanın adrenalini özledim ama deliksiz gece uykusu kaçırdığımın farkında olmadığım bir lüksmüş meğer.” Boğazını temizledi. “Tamam yavrularım.”

Üvey kardeşlerimin hepsi aynı anda kadehlerini ve meyve suyu kutularını kaldırdı.

Erica tüm ilgimiz ona dönünce parladı. “Tatlı Cindy’miz nihayet evde bizimle birlikte. Cindy hayatım, seni seviyoruz. Sen şimdi sıradaki adımlarını bulmaya çalışıyorsun, farkındayım ama her ne yapacak olursan ol, istikbalin parlak.”

“Cindy’ye!” dedi Anna kadehini benimkiyle tokuşturarak.

“Size!” dedim. Sierra’yla çılgın bir gece değildi ama belki de burada ailemle birlikte olmak... Bir mevsimliğine... O kadar da kötü olmaya bilirdi.

Masaya doğru uzanıp bütün bardaklar ve meyve sularıyla kadeh tokuşturdum.

Üçüzler kızarmış pilav yerken Anna, Drew, Erica ve ben suşiye yu-
mulduk. Leziz bir yemek sofrasına çöken o ilk sessizliğin ardından Eri-
ca, Anna'ya döndü. "Victor bu akşam geliyor mu?"

"Ayrıldılar," dedi Drew, Anna'nın cevap bile vermeye fırsatı olma-
dan.

"Drew!" dedi Anna.

"Annem ayrıldığınızı bilirse yerlere kapandığında onu affetmen
daha zor olur."

"Ah, tam bir doğruluk bombası," dedim.

Erica, Drew'un üstünden uzanıp Anna'nın elini tuttu. "Üzgünüm
hayatım ama seni gerçekten hak eden birisini bulacağından eminim.
Ve dikiş tutturabilen."

Anna ofladı. "Victor'un iyi bir işi vardı."

"Poshmark gardıroplarını kötü idare etmek sayılmaz," dedi Drew
ona.

"Ah." Dişlerimin arasından zorla nefes aldım. "Sen onsuz daha iyi-
sin Anna."

Anna ya da Drew'un Victor gibi döküntü tiplere katlanabilmesini
aklım hiç almazdı.

Erica'nın cebindeki telefonu çaldı ve hepimiz ona baktık.

"Anne," dedi Anna, "açabilirsin. Telefonunu açmayarak bir şey ka-
nıtlamak zorunda değilsin. Önemli değil."

"Önemli değil!" diye tekrar etti Mary, ardından Jack ve Gus.

Erica cebinden telefonu çıkardı ve aramayı kararlı bir hareketle
telesekretere gönderdi. "Her neyse, akşam yemeğinden sonra çözmemi
bekleyebilir," dedi kendini ikna etmeye çalışır gibi. "Evet Cindy, bana
son sınıf projeni anlatsana."

Danışman hocamın bana son dakika bir mola verdiğini, ikinci sınıfta yurtdışında geçirdiğim sömestirde elle yaptığım ayakkabılarımı sergilememe izin verdiğini ve aslında son dokuz aydır ancak en asgaride bir şeyler yapmaya mecalimin olduğunu, mezun olmama izin vermelerinin bile bir mucize sayıldığını anlatmak üzere ağzımı açtım. Fakat Drew sazan gibi atladı. “Şahanenin daniskası!”

“Şahanenin daniskası!” diye bağırdı Jack.

Drew dudağını ısırp fısıldadı: “Kusura bakma.”

“Jackie,” dedi Erica, “bu evin dışında bu kelimeyi kullanmıyoruz, anladın mı?”

Jack ona asker selamı verdi. “Şahanenin daniskası!”

Erica gözlerini devirdi. “Bunu Koç Geneva’ya açıklamak için sabırsızlanıyorum. Cin, keşke son sınıf projende ve mezuniyetinde yanında olabilseydim.”

“Ama sen de onun bir kötüsünü gönderdin,” dedim.

Erica, üçüzleri de peşine takıp ülkenin diğer ucuna gelememi; *Gece Yarısından Önce*’nin en doruk sezonunun ortasındaydı. Kendisinin yerine Anna ve Drew’u gönderdi, onlar resmen yanlarında inek çanlarıyla gelmişti ve ben sahneye çıkınca arkalarındaki kocaman İtalyan aileye rakip olacak kadar çok gürültü çıkardılar.

“Ve sonra... Aman Tanrım,” dedi Anna, “Cindy bizi sınıf arkadaşlarından birinin anne babasının Standard’ın çatı katında verdiği, destansı bir mezuniyet partisine götürdü ve resmen –yemin ederim doğruyu söylüyorum– kendimi bir New York’lu gibi hissettiğim bir an yaşadım.”

Drew kahkaha attı. “O an çabuk geçti ama.”

“Kısaydı ama sahiciydi!” Anna omzuma yaslandı. “Cindy bana etrafı gezdirirdi, değil mi Cin?”

“Anna, benim tatlı kardeşim,” dedim, bunca yıl sonra bile bu kelime dilime yabancıydı, “bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bence sen toplu taşıma için yaratılmamışsın.”

Erica öyle bir kahkaha attı ki nefes alamadı ve üçüzler şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

“Büyüklerin esprileri işte,” dedi Gus iç çekerek.

Erica’nın telefonu tekrar çalarak kahkahalarımızı böldü. Arayanın adını okudu ve şöyle dedi: “Ah, olamaz. Bir saniyede biter.” Sandalyede yana dönüp kulaklığına doğru konuştu.

“Koç Geneva’ya söyleyeceğim!” dedi Mary oyuncu bir sesle.

Erica derin bir nefes aldı, Mary’ye imalı bir bakış attı ve “Beck, on saniyen var. Aile yemeğimizin ortasındayım,” dedi.

Dikkatlice dinlemesini izledik hep birlikte.

“Burada mısın? Evimde?” Erice derin bir nefes alıp bize döndü. “Masaya fazladan bir tabak koyabilir miyiz?”

“Hemen,” dedi Drew.

Erica kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Tamam, otomatiğe basıyorum.”

Birkaç saniye sonra, Erica yanında tıknaz beyaz bir kadınla döndü. Kadının siyah saçlarının yarısı tıraş edilmişti, asker postalı giymişti ve kot pantolonunun paçasını sıyırmıştı. Üstüne ise beyaz boksör atleti giymiş, kırmızı askı takmıştı – askılar tarz olsun diye değil, ihtiyaçtan takılmışa benziyordu.

“Hepiniz Beck’i tanıyorsunuz,” dedi Erica. “Cindy, Beck’i yıllar önce düğünden hatırlarsın. Benim bir bakıma...”

Beck olmayan saçını arkaya atar gibi havaya girdi. “Himayendeki kadını!” Ardından beni fark edip gözleri yuvalarından fırladı. “Bir dakika. Cindy mi o? Simon’ın Cindy? Sen... Sen kadın olmuşsun!” Erica’ya döndü. “Kadın!”

Erica gülümseyerek Beck’i boş bir sandalyeye yönlendirdi. “Bizim küçük Cindy de büyüyüp yetişkin oldu.”

Beck bir saniye bir duraksamadan sonra masaya uzanıp kendine suşi koydu ve ağzı dolu konuştu: “Büyük sorun. İçi kısım düştü!”

“İçi mi?” diye sordu Erica.

“İçi, içi!” dedi Beck ağzını göstererek. “İçi!” Sonunda iki parmağını havada salladı, bir yudum suyla suşisinin kalanını mideye indirdi. “İki! İki kız!”

Erica inledi. “Muhakkak bir ya da iki tane çıkar zaten. Kuliste kimler var elimizde?”

Diyalogları bir pinpon maçı gibi gidip gelirken hayretle izledim.

Beck ton balıklıdan bir ısırik daha aldı ve resmen zevkten şaşı oldu. “Biliyor musun, en son ne zaman bir sofrada oturup yemek yediğimi hatırlamıyorum.” Lokmasını bitirdi ve çubuklarıyla üçüzleri işaret etti. “Siz de keyfini çıkarın çünkü bir gün bir bakacaksınız, otuz iki yaşındasınız ve tek başınıza romantik bir akşam yemeği yiyorsunuz ve kırım dökülüp size üç dakikalık temizlik işi çıkmasın diye çöp kutusunun tepesinde lokmanızı çiğniyorsunuz.”

Üçüzler göz kırptırdı ve birdenbire evlerine sızan bu garip yaratığa boş boş baktılar.

Alçak bir ıslık çaldım. “İçimiz açıldı valla.”

Beck sırttı. “İşte bu yüzden reality şovlar asla reel değildir.” Bir parmağını kaldırıp saydı. “Kentucky’li bakireyi kaybettik. Büyükannesinin yüreğine mi inecekmiş, öyle bir şey. Arkasından Miami’li mayo mankeninin biseksüel olmadığı ortaya çıktı. Monoseksüelmiş... Kadınlara karşı.”

“Ah,” dedi Erica kahkahalı bir sesle. “Eh, bence o iş hayırlı olmuş. Hoş, televizyonda *ağız sulandıran* bir ayrıntı olurdu.”

“Senin beynini yemek istiyorum,” dedi Beck son derece samimi bir şekilde.

“Anne!” diye çığlık attı Jack yerinden fırlayıp gözünde yaşlarla Erica’ya koşarak. “Beck senin beynini yemesin!”

Mary kollarını göğsünde bağlayıp, “Jack, seni bebek şey, gerçekten annemin beynini yemeyecek,” dedi.

“Kahretsin be!” dedi Beck. “Cindy’yi de atalım gitsin oldu olacak!”

Anna ve Drew gözlerini yuvalarından fırlatıp çığlık attı. “Evet! Üçlü yeniden birlikte!”

İkisi de sandalyelerinde kıpırdanıp dans ettiler ve onlarla aynı kefe-ye konma fikrine gülümsemeden edemedim.

“Ah, sadece iki kızımız eksik. Şimdi sayıyla oynamayalım,” dedi Erica, Beck’in bile çiğneyemeyeceği bir ciddiyetle çizgiyi çekerek.

Kendimi geride tutmaya çok alışkındım. Dışlanmadan önce kendimi geri çekmeye öyle alışkındım ki, cevabım kendiliğinden geldi. “Evet,” dedim. “Bence ben böyle bir şeye uygun değilim.”

Yarışmacı kadrosuna katılmam fikri çabucak unutuldu ve üvey kız kardeşlerim yanlarına hangi giysileri alacakları ve Morkie’leri Gigi’ye kimin bakacağı gibi detaylara kafa yormaya başladılar. Onlar Erica ve Beck ile bu tür lojistik ayrıntıları konuşurken ben üçüzlerle birlikte çaktırmadan kalktım ve onları yatmaya hazırladım. Hatta annelerinin çaylak yapımı tarafından beyninin yenmesinden nasıl kurtarılacağına dair bir hikâyeyi bile araya sıkıştırdım.

Çocuklar yatınca Erica’yı mutfak masasında bir içki daha içerken buldum.

Buzdolabını karıştırıp hazır bir kutu narlı seltzer kokteyl buldum. “Sakıncası yoksa?” diye sordum.

“Ah hayatım,” dedi Erica, “burası senin evin. Misafir evin zevkine göre olmuş mu?”

“Muhteşem olmuş,” dedim. “Hatta sanırım şimdi havuz başında oturup uyumadan önce biraz bununla keyif yapacağım.”

“Eşlik etmemi ister misin?” diye teklif etti Erica.

“Tabii.”

Erica'nın çoğunlukla açık bıraktığı kocaman sürgülü kapıların arasından geçtim ve siyah beyaz çizgili minderli, tik şezlonga kuruldum.

"Al. Sann. Hava soğuk." Erica içkisini yere koyup bana vişneçürüğü bir şönil battaniye uzattı, kendisi de aynı renk bir diğerini alıp omuzlarına attı ve yanımdaki şezlonga uzandı.

Bir süre sessiz sessiz oturduk, ışık kirliliğini geçebilsek görebileceğimizi ve orada olduğunu bildiğimiz yıldızları aradık gökyüzünde. LA'de büyüdükten ve son dört yılı New York'ta geçirdikten sonra, yıldızlar elimden avucumdan kayan şeyler olmuştu. Artık onları görmemeye o kadar alışmıştım ki, gördüğümde nefesim kesiliyordu. Gelgelelim, bana yıldız yoktu. En azından bu gece.

"Çocukları yatırdığın için teşekkürler," dedi Erica. "Bu gece onlara kitap okuyacaktım ama zaman akıp geçti. İtiraf edeceğimden daha sık oluyor maalesef."

"Zaten yorgunluktan bitmişlerdi. Ayrıca, bu koçla sahiden çabalıyorsun gibi."

Erica başını iki yana salladı ve üstümüzdeki dağları süzdü. "Bunu onsuz yapmayacaktım ki. Anna, Drew ve ben anca geçiniyorduk. Bazı günler onları okula götüremediğim için okulu arayıp hasta izni almak zorunda kalıyordum. Derken... Lisede, Simon'la birlikte... Her şey yerine oturdu, işte olduğu kadar. Kızların artık bana pek ihtiyacı kalmadı ve Simon da yanlarındaydı. Ama... O benim olabileceğimden çok daha iyi bir ebeveyni, o yüzden ben de burada, elimden geleni yapıyorum. Üçüzler için ama onun hatırına da."

Erica ile ilişkisinde daha fazla çocuk sahibi olmak için yalvaran babamdı. Bütün ev babalarını tahtından edecek bir tam zamanlı ev babası olmak istiyordu. Bunu ima etmekten hiç çekinmezdi ve tabii ki Anna, Drew ve ben hep onu teşvik ederdik. Sonunda Erica razı oldu. Babamdan bir çocuk daha istemediğinden değildi. Tekrar hamile kal-

mak istemiyordu. O yüzden Erica bir taşıyıcı anne kullanmayı önerince babam seve seve kabul etti.

Taşıyıcı anne, Petra adında Batı Hollywood'lu bir hippiydi. Embriyoların rahmine konmasından birkaç gün önce 405 numaralı otoyolda şerit değiştiren bir başka araba babama çarptı. Adamların kör noktasında kalmıştı.

Erica sonunda taşıyıcı annelikten vazgeçmemeye karar verdi. Bu onun iyileşme şekliydi, böyle demişti ve son derece zorlayıcı olmasına rağmen, babamın bebek sahibi olma hayalini onurlandırma kararına her zaman minnettar olacağım. Birlikte yapamamaları da. Ancak asıl sürpriz, Petra'nın bir bebek yerine, üç bebek taşıması olmuştu.

Erica sağlam duruşunu koruyabilmeye çalışırken engebeli yollardan geçtiler ama dadıları Roxanne onların kurtarıcı meleği oldu. Sonra Roxanne iki ay önce bir kızla tanışıp âşık oldu ve sırt çantasını ve laptop'unu alıp dünyayı gezmeye karar verdi.

İşte o noktada ben devreye girdim. Erica çocuklarıyla daha fazla vakit geçirmeye çalışsa da, üçüzler Roxanne'den beri bakıcı değiştirip duruyordu. Üniversite sonrası herhangi bir planım olmadığından en doğru hareketin eve dönüp Erica tam zamanı birisini bulana kadar ona yardım etmek olduğunu hissettim. Üçüzleri çok seviyordum ama aynı zamanda kendi kendime bunun geçici olduğunu ve günün birinde –günün *birinde*– yaratıcılığımın yeniden sular seller gibi akacağını söylüyordum.

Erica içkisinden bir yudum alıp ortamızdaki sehpa koydu. “Biliyor musun, senin mezuniyetini kaçırdığım için kafayı yedim.”

“Cidden, sorun değil. Tam bir kaostu ve sırf beş saniyecik için kaç saat boyunca oturmak zorunda kalacaktın.”

“Şu program çekimleri bitsin, senin için büyük bir parti vereceğiz ve tanıdığım moda dünyasından bazı isimlerle iletişim kuracağım. Sen sahnede yürüdüğün saniye birisinin seni kolundan tutup çekmediğine

inanamıyorum.” İş geçindi. “Yaratıcı işler böyle tahmin edilemezdir işte. Ben bir yerleri arıyorum ama o zamana kadar, senin burada olman benim için çok anlamlı...”

“Erica, sana bir şey sorabilir miyim?” Beck gittiğinden beri aklını kurcalayan bir şey vardı.

“Tabii,” dedi kafını kesmeme biraz şaşırarak. Erica Tremaine’in kafını kesen insanların listesi çok kısadır.

“Beck buradayken... Benim programa çıkma fikrini neden hemen kestirip attın? Yarışmacı sayısından dolayı olamaz. O daha önce de inip çıkmıştı... Burada üçüzlere yardım için bana ihtiyacın olduğunu biliyorum...”

“Ah hayatım, aptalca bir program işte. Sen vaktini orada harcamak istemezsin. Senin önünde bekleyen daha niceleri var. Reality TV bazı insanlar için biçilmiş kaftandır, ama bazılarını sonradan yıllar yılı rahat bırakmaz.”

“Yoksa... Yoksa ben şişko olduğum için mi?”

Erica nefesini tuttu ve sonra gergince güldü. “Sen şişko değilsin ki! Sakın kendine öyle deme.”

Erica ve ben yıllar içinde birçok badire atlattık. İlk başta onu gözünü iktidar hırsı bürümüş, babamı çiğ çiğ yiyecek büyük Hollywood’lu iş kadını zannetmiştim. Ama ne kadar büyürsek büyüyelim, hâlâ tam anlam veremediği bir konu varsa, o da kilom hakkında nasıl konuşacağıydı.

“Erica,” dedim kararlı bir sesle. “Ben ne olduğumun farkındayım. Sorun değil. Ama sebebi bu mu? Beck’e bu yüzden mi hayır dedin?”

Alt dudağı bir saniye titredi ve sonra dudağını ısırp yerinde tuttu. “Cin, o kızlar o şatoya adım attıkları anda hepsi internete av olacaklar. Sen güzelsin, mükemmelsin biliyorum ama herkes o kadar kibar olmayabilir. Şatoya girdiğin anda sana özel muamele garanti edemem. Kameralar kayda başlar ve olan olmuştur. Baban seni bana emanet

etti, ben de senin Reddit'te ezik herifin tekinin yazdığı, neden... Büyük beden insanlardan nefret ettiğiyle ilgili bir zırva yazıya malzeme olma-na izin veremem."

İçimde bir şey bu olasılığa karşı büzüştü ve internetteki bir trol yüzünden hayatımı değiştirmemem gerektiğini söyledi. Ama zaten ben hayatta bu programda yer almazdım. Böyle bir şeye dâhil olma arzum sıfırdı. Bir erkek seninle, artı yirmi kızla daha aynı anda çıkacak? Yok sağ ol, almayayım. Erica'da bana karşı korumacı bir tavır da vardı ki, bana kendimi istenmiş ve güvende hissettiriyordu. Aile gibi. Sahici aile.

"Biliyorsun, ben zaten asla öyle bir programa çıkmazdım. Hiç kimse hayatının aşkını bir reality programında bulmaz." Uçakta... Olabilirdi bak. Helikopterde kesinlikle asla. Kendi kendime gülümsedim ve hayallere dalmış bir gerizekâlı gibi görünmemek için başımı önüme eğdim.

Erica kahkaha attı, konu değişimine rahatladığı belliydi. "Tam bir kuşkucusun, değil mi? O sihre ne oldu? Masallara? Kadere?"

Burun kıvırdım. "Bence masallar, her şeyden çok birer tedbir hikâyeleridir. Kaderse, insanların hayatlarında aktif rol almamak için uydurdukları bir bahane."

Bir süre daha böyle sohbeti sürdürdük; güldük, gerçek aşktan, istatistiksel olasılıklardan ve kâbus gibi reality TV yıldızlarından söz ettik. Ona neredeyse uçakta tesadüfen tanıştığım o şirin çocuğu anlatacaktım çünkü ağzı kulaklarında dinleyeceğini biliyordum ama esnemekten ağzım yırtılacaktı ve gözlerim sulanıyordu, bu yüzden yatmak zorundaydım.

İyi geceler dedik ve Erica eve dönmeme ne kadar sevindiğini fısıldayarak beni alnımdan öptü. İçimden beni çok sevdiği için mi, yoksa üzüzlere yardım edeceğim için mi bu kadar hevesliydi diye sorgulama-dan edemedim. Her iki şekilde de havuzun yanındaki kulübeye girerken ve güzel arka bahçenin tentesinin üstündeki minik pırıltılı ışıklara şöyle bir bakarken buranın bana ait olmadığını hissettim. Uzun soluklu ev arayışında sadece bir başka duraktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“**A**nnem onu uyandırmayın dedi!” dedi cırtlak bir ses.
“Öğle yemeği saati geldi neredeyse,” dedi bir diğeri. “Onu şimdi uyandırmazsak akşam yemeğine kadar uyuyacak.”

“Karnım acıktı,” diye araya girdi üçüncü ses.

Dilim dönmeden konuşmaya çalıştım, o yüzden aslında *Birazdan kalkıyorum* demeye çalışırken ağızımdan, “Kar alıyorum,” çıktı.

Gözlerimi zorla açtım ama bu kadar derin uyuduktan sonra bu basit eylem bile başımı döndürdü. LA’de gerçekten öğle yemeği saatiyse, New York’ta happy hour olmalıydı.

“Uyandı galiba,” diye fısıldadı Gus.

Onun sesini duyunca güldüm. “Üçünüzü de duyabiliyorum.” Yatakta oturup gerim gerim gerindim. “Kahvaltı saatini kaçırdım mı? Canım da beyinli gevrek çekmişti!”

Gus ve Jack ciyak ciyak bağırıp evin içine koştular, Mary de peşlerinde. “Cindy beyin yemiyor!” dedi onlara.

Dişlerimi fırçalayıp saç köklerime kuru şampuan sıktıktan sonra sandık valizimi açtım ve bir çift ayakkabı seçtim. Fazla kuralcı değilimdir ama her şeyden önce gelen en önemli şey ayakkabıdır.

Siyah Comme des Garçons bilekli Converse’lerimde karar kıldım. PLAY serisinden almıştım ve yanında kırmızı bir kalp ve kenarından gizlice bakan gözler vardı, üstüne el valizimden Brooklyn’deki büyük beden sezon sonu mağazasından bulduğum, sarı dama desenli yazlık elbiseyi seçtim.

İlk dadılık günüm pek de ilk gün değildi çünkü cumartesiydi ve Erica geç saate kadar uyuyacağıma söz verdirtmişti. (Görünüşe göre, sözümün eriydim.)

Mutfağa doğru yürüdüğümde görmeyi ummadığım şeyse, Anna ve Drew'un meyve suyu sıkarken çılgın bir alışveriş turu planlamasıydı. Erica iki laptop ve üç cep telefonuyla yemek masasında oturuyordu. Yanında Beck oturuyordu ve onu en son gördüğümünden bu yana uyumamış olduğu kesindi.

“Vay, kontrol kulesine mi girdim?”

“Günaydın! Tünaydın!” dedi Erica.

“Sana yeşil sebze suyu getirdik,” dedi Anna iPad'den kafasını kaldırmadan çünkü Drew ile hâlâ saldırı planının haritasını çıkarıyorlardı.

“Ah teşekkürler,” dedim, gerçi sıkılmış sebze meyve karışımından daha katı bir şeylere ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.

Üçüzler burunlarını ekrana yapıştırmış oyun oynuyor ya da YouTube'da başka çocukların oyuncaklarla oynayıp izliyorlardı – bir türlü aklımın almadığı bir konsept. “Evet, kim tost ister?”

Üçü birden ağızlarının suyu akarak bana döndüler.

“Bunu evet olarak alıyorum.”

Mutfağa girdim, yeşil suyumu da ihmal etmedim ve ekmek, peynir ve mayonez üçlüsünü sıralamaya başladım. (Mayonez tosta tereyağından daha çok yakışır. Sıkıysa beni haksız çıkarın. Hodri meydan.) Cızırdayan peynir kokusu çok geçmeden kendi izleyici kitlesini topladı ve bir anda dört yerine sekiz tost yapar oldum.

Beck'in tostı da neredeyse hazırken ada tezgâhta tam karşımdaki bar taburesine tünedi. “Erica bana ayakkabı tasarımı yaptığını söyledi.”

Tostu tavada çevirip dudak bükmemeye çalıştım. “Aktif olarak tasarladığımı söyleyemem. Tam şu anda tost yapıyorum.” Devasa açık plan oturma/yemek odasının diğer tarafında, cep telefonunu koltuğu-

nun altına sıkıştırılmış, dişlerinin arasında bir kalem tutarak bilgisayar tuşunun üstünde parmakları hazır duran Erica'ya baktım.

"Çok da iyi yapıyorsun," dedi Beck.

"Duyduğuma sevindim." İç çektim. "Ama evet, tasarımı okudum. Ayakkabı. Ve giysi. Ve çanta. Çizim defterimin sayfalarını neyle doldurabilirsem. Ama ilk aşkım ayakkabılar."

"Gerçek bir cevhersin Cindy." Adarın ortasına doğru eğildi ve sesini biraz alçalttı. "Programa katılman konusunda şaka yapmıyordum, bilmen lazım."

Başımı iki yana sallayıp saçımı kulağımın arkasına soktum. "Ben reality televizyona uygun değilim. Ayrıca, Erica'yı duydun."

"Sen Erica'yı bana bırak," dedi.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye sordum tek kaşım kalkık.

Omuz silkti. "Ustayı ikna edecek çıraktan iyisi olur mu?"

Erica'nın tostunu bir tabağa koyup ona götürdüm.

"Sen bir düşün," dedi Beck geri dönünce. "Bu programa çıkan kızların çoğu aşk için katılmıyor. Görünmek için oradalar. Büyük bir çıkış yapmak için. Bunda bir sıkıntı yok. Adayın niyeti de hep saf mı dersin? Bir tasarımcı olarak senin için büyük bir olay yaratabilir. İzleyiciler seni severdi."

"Erica farklı düşünüyor ama," dedim bıyık altından. Ayrıca, şu anda tasarımcı olarak sunacaklarım kıtı.

Beck iyice yaklaştı. "Erica korkuyor," dedi sanki neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuş gibi. "Kendisi ikonik. Benim idolüm. Ama insan bir idolse risk almak zorunda değildir. Artık Amerika'nın her bedende ve şekildeki kadının hayallerinin peşinden koştuğunu görmesinin zamanı geldi."

"Benim hayalim, yirmi kadınla bir randevu programına çıkararak statüsünü yükseltmeye çalışan alelade bir herif değil..."

“Peki, bir gece son derece normal biri olarak yatmanın ve ertesi sabah kalktığında adının, bütün dünyanın dilinin ucunda olmasının nasıl bir duygu olduğunu tahayyül edebilir misin? Dünyaya işlerini göstermek mi istiyorsun? Primetime TV’de haftada bir gözükmekten daha iyisi olabilir mi?”

Bunları duymak beni durdurmaya yetti. Son dört yılı stajdan staja koşarak, birisinin asistanı beni ciddiye alır ya da bana bir gıdım geri bildirim verebilecek bir marka müdürüyle iki saniyecik görüşürüm diye dua ederek geçirmiştım. Geçen sene daha da beter geçmişti, tanıştığım her insanın içimdeki o yaratıcı kıvılcımı yeniden ateşleyecek kişi olduğunu ummuştım.

Kariyerimin neye benzemesini istediğim hakkında bir vizyonum olsa bile, bir televizyon programına çıkmak bir nevi kısa yol gibi görünüyordu. Ama bir sürü insan bunu yapıyor. Bir sezon diskalifiye olan kızlardan biri, bir sonraki sezon kız aday oldu ve şimdi Food Network’te kendi televizyon programı var. Bazen gereken tüm adımları atmak zorunda kalır insan ve o adımın seni doğru yöne götürmesini umar.

“Çocukları bırakamam,” dedim gerçeklere dönmek için kendimi zorlayarak.

“Erica’ya üç günde yeni bir dadı bulurum. Nihayet ondan biraz para almayı kabul etmen için bunu sana ayırmıştı, sen de farkındasın.”

Ben de bundan şüphelenmiştim. Kendime karşı son derece dürüst olmam gerekirse, bu işi yapabilecek bir yığın insan olduğunun farkındaydım – çoğu benden daha kalifiyeydi. Benim tek çocuk bakma deneyimim üst kat komşum bir kez duş alırken onun yeni doğan bebeğini kucağımda tutmaktı.

“Beck,” diye seslendi Erica. “İkinci hafta randevusunun yeriyle ilgili Nick’ten hiç haber aldın mı? Onu bitirdik mi?”

“Lı, bir bakayım.” Beck mermer zemine yumruğunu vurdu. “Sen bir şün. Söz mü?”

“Tamam,” dedim yarım ağızla.

Öğleden sonranın devamını üçüzlerle geçirdim. Kek ve kurabiye pişirme hataları hakkında bir program izledik ve havuzun alçak kısmında suyla oynarlarken onlara göz kulak oldum.

Havuz kenarında oturmuş, ayaklarımı suya sokmuşken telefonum çaldı.

Sierra'nın yüzü ekranda belirdi. “Daha sadece yirmi dört saat mi oldu?”

“Aman Tanrım, gerçekten mi?”

“Kim arıyor?” diye öğrenmek istedi Mary.

Kamerayı çevirdim, böylece Sierra üçüzleri gördü ve onlar da onu gördüler. “En yakın arkadaşım Sierra. Merhaba deyin!”

“Merhaba!” Üçü bir ağızdan bağırdı.

“Çok tatlılar!” dedi telefonu kendime çevirirken. “Dün gece için özür dilerim. İçerisi o kadar gürültülüydü ki, ama sana olanları anlatmak zorundayım!” Yanakları al al ve sanki patlayacak gibiydi.

“Tamam...”

“Birisiyle tanıştım.”

Ağzım açık kaldı. Sierra romantizmle, çim biçme makinelerini tamir etmekle ilgili olduğu kadar ilgiliydi ancak. “Kim? Ne?” Sesimi alçaltıp fısıldadım. “Orada mı yoksa? Şu anda? Daha ben gideli *bir gün* oldu ve hemen tek gecelik ilişki mi yaşadın?”

Sierra kahkahayı bastı. “Ağır ol sapık şey. Open Ceremony'nin marka gelişim bölümünün şefiyle tanıştım. Bana kartını verdi Cin! Pazar-tesi sabahı ilk iş aramamı ve öğle yemeği için randevu almamı söyledi! Çalışmalarından bazılarını hızlıca, cep telefonumdan gösterdim ve çok ilgilendi.”

Moda dünyasında güvenebileceğiniz bir gerçek varsa o da kimse- nin kibarlık yapmak için kibar davranmadığıydı. Birisi çalışmanıza ilgi gösterdiyse, o hakikidir. “Vay canına Sierra. Muhteşem. Oraya cuk oturacaksın.”

“Değil mi ya! Tam benim estetiğimde. Hafta sonumu marka tarihini yalayıp yutarak geçireceğim.”

“Sana bayılacaklar,” dedim zoraki bir gülüşle.

“Senden ne var ne yok California’lı kız? Paylaşacağın, yaşamını değiştiren bir gelişme oldu mu?”

“Şahane bir dadı hayatı yaşıyorum, o kadar. Ben de tost şefi olmak gibi büyük bir hayalimin peşinde koşabilirim.”

Sierra gözlerini devirdi. “Hâlâ dönebilirsin. Bir aylık kirayı ödeyebilirim ve Wendy’ye odanın artık kiralık olmadığını söyleyebilirim.”

Sierra’nın dışında, en zor vazgeçtiğim şey dairemizdi. Kampüs dışında ev bulma koordinatöründen ve İspanya’da iş bulan ve evini bize ucuza devren kiralamayı kabul eden bir mezundan aldığımız tüyoyla şans eseri bulmuştuk, Erica da boşlukları doldurmuştu. “Hayır, Erica’nın yardımına ihtiyacı var ve Wendy salı günü taşınacak şapşal! Son anda onu satamazsın. Ayrıca kirayı ödemeye parası da yetecek, o yüzden onu mutlu etsen iyi olur.”

Sierra omuz silkti. “Wendy’nin sırtı yere gelmez. Erica’nın da. Şıp diye dadı bulur. Bir şekilde kolayca halledilir.”

Telefonun ardından üçüzlere baktım. “Gus, Jack, Mary, Sierra’ya hoşça kal deyin!”

“Hoşça kaaaaaal Sierra!” diye kaotik bir şekilde bağırdılar.

“Hoşça kal,” dedim. “Seni seviyorum. Pazartesi günü onlardan haber alınca beni ara.”

Sierra sabrı taşarak ofladı. “Hoşça kal. Ben de seni seviyorum.”

Havuzda biraz daha oynadıktan sonra üçüzleri çıkardım ve kuruldım. Hepsi sırayla açık havadaki duşa girdi ve onları kocaman, pofuduk havlulara sardım.

Evin içine girerken Erica ayağa kalktı. “Cin bir mola ver. Ben biraz bacaklarımı esneteceğim ve üç küçük fareciğimi giydireceğim. Ayrıca

sakıncası yoksa bu akşam da onlara bakmanı isteyebilir miyim? Bir planın yoktu, değil mi?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Hiç yoktu.”

“Ben kendi kıyafetimi kendim seçeceğim!” dedi Mary çocuk odasına doğru hızla yürürken.

“Çok eğleneceğiz,” dedi Erica, Jack ve Gus ile birlikte arkasından takip ederken.

Beck’in karşısında koltuğa yığıldım. “Anna ve Drew nereye gitti?”

Laptop’tan kafasını kaldırmadı. “Program bitimine kadar yetecek yüz maskesi almaya, Euphonia diye bir yere.”

“Sephora mı?” diye sordum.

“Hı, ondan.”

Parmağımla mutfak masasının ahşabında bir düğüm çizdim ve ağzımın açılarak kelimeleri sarf etmesini bekledim. Bir süredir ilham gelir, bir şey beni silkelere diye umuyordum. Ya o ilham buradaysa, tam burnumun dibindeyse? Sierra fırsatını yakalıyordu. Ya bu da benimkiyse, reality TV şeklindeki bir kutudaysa? “Ben varım.”

Beck kafasını kaldırıp baktı ve laptop’ı kapattı. “Bir daha söyle bakayım.”

Başımla onayladım. “Ben varım. Hadi yapalım.”

Bir an gözleri parladı ve sonra hemen gözlerini kısıp iş kadını havasına girdi. “Erica’yı ben hallederim.”

“Ona ben söylemek istiyorum.”

Beck suratını buruşturdu. “Emin misin?”

Eğer bunu yapacaksam, omurgam sağlam olmalıydı. Tanıdığım en esaslı kadının hükmüne karşı çıkmakla başlayabilirdim. “Eminim.”

Erica süzülerek içeri girdi ve dolaptan bir soda aldı. Bir saniye sonra omzunun üstünden bakınca ikimizin de bir beklentiyle onu izlediğimizi gördü. “Ne oldu?”

Boğazımı temizledim. “Erica?”

“Evet canım,” dedi elinde havuçla dolabı kapatırken.

“Ben programa katılıyorum.”

Erica havucunu düşürdü ve sonunda bana dönüp alını kırış kırış baktı.

Masadan kalktım. “Beck benden *Gece Yarısından Önce*’de yarışmacı olmamı istedi ve ben de kabul ettim. Eğer şimdi hayır dersen, bana verdiğin tek mesaj, Anna ve Drew’un aşkı bulma şansını –ya da beş dakikalığına tüm dikkatleri üzerlerine çekme şansını– hak ettiği ve benim hak etmediğim mesajı olur.” Beck’e döndüm. “Siz ikiniz detayları aranızda ayarlayın ama ben varım.”

“Cindy.” Erica’nın sesi uysal ve şaşkındı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez Erica Tremaine küçük dilini yutmuştu.

Kollarımı göğsümde bağlarken deminden beri takındığım sert duruş gevşedi. “Dün gece bütün söylediklerinin sevgiden geldiğinin farkındayım. Ama şimdi benim saygıya ihtiyacım var. Bunu yapmak istiyorum. Lütfen yapmama sebebim olma.”

Erica yere eğilip havucunu aldı ve bir ısırık kopardı. Beş saniye kuralı hakkında konuşmadım çünkü Erica’nın burayı temiz tutmak için ne kadar para harcadığı düşünülürse, yerden yemek alıp yiyebilirdi. Biraz daha toparlanarak Beck’e döndü. “Eğer bir kulluk çıkarsa senden bilirim.”

Beck başını salladı. “Tamamen farkındayım Kaptan.”

“Kız kardeşler,” dedi Erica. “Erkek adayın ilgisini çekmek için kapışan kız kardeşler.” Bakışları bizi geçip arka bahçeye doğru daldı. “Üç, ikiden iyidir.”

ALTINCI BÖLÜM

“Cin?” Drew soyunma kabininin kapısını tıklattı. “Bir büyük bedenini bulamadım.”

Perdeyi açıp onu kocaman bir armut koltukta oturan Anna ile ikimizin yanına aldım. Drew’a en büyük bedeni denediğimi söyledim ama kafasını iki yana salladı ve kanıt olarak bana cep telefonunu gösterdi. “Bak! Burada yazıyor. Artık büyük bedenler de var.”

Bu tür mağazaların (birdenbire üç kuruş daha kazanmak için beden kalıpları konusunda pozitiflik akımına kapılmış, trendy küçük markaların) büyük bedenleri genellikle sadece internet sitelerinde sunduklarını açıkladım ama şahsen kontrol edeceğim diye tutturdu.

Deri armut koltukta Anna’nın yanına çöktüm. “Benim asıl öğrenmek istediğim, kim bu armut minderleri soyunma kabinine uygun zannetmiş de koymuş?”

Anna kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çok saçma. Sadece internetten satın alabiliyorsan, bir şeyin üstüne olup olmadığını nasıl anlayacaksın? Özellikle de daha önce hiç alışveriş yapmadığın bir markaysa!”

Onun öfkesine katılamayacak kadar bezgindim, ayrıca lise yıllarında yaptığımız alışveriş merkezi turları gözümde canlanıyordu. O zamanlar seçenekler hepten kısıtlıydı.

“Evdeki giysilerimle de uydururum bir şeyler,” dedim onlara. “Sırf bir televizyon programı için yepyeni bir gardıroba ihtiyacım yok.”

“Annem, teke tek randevu akşamları için bir gardırop departmanı olduğunu söylemişti, öyle hatırlıyorum,” dedi Drew ama yüzündeki ifadeden aklından geçenleri rahatça okuyabildim. Bu mağazada alışveriş

yaparken bu kadar zorlanıyorsak, programda benim bedenimin ellerin-
de olma ihtimali resmen sıfırdı.

“Tamam, hadi çıkalım,” dedim.

Armut koltuktan apar topar kalktım ve sonra Drew’la birlikte Anna’yı kolundan çekip kaldırdık.

Geride bırakılmış giysilerle dolu soyunma kabininden çıkıp kapının yolunu tuttuk.

“Geldiğiniz için sağ olun kızlar!” diye seslendi satış görevlisi arkamızdan. “Bu sefer bir şey bulamadığınız için üzgünüm.”

Neredeyse kapıdan çıkmıştık ama Anna topuğunun üstünde döndü ve sert adımlarla tezgâha yürüdü. “Aslında üvey kardeşim bir sürü beğendiği şey buldu ama her nedense, sizin firma onun bedenini mağazada bulundurmuyor.”

Kadın, Anna’nın cengâver tavrına şaşırıp bir adım geriledi.

“Şey, bu konuda sizin bir kontrolünüzün olmadığını biliyoruz ama emir komuta zincirinde yukarılara mesajı taşıyabilirsiniz belki,” diye toparlamaya çalıştım.

Kadın görünüşe göre beni ilk kez fark etti. “Ah doğru, tabii ki. Sana nırım basic koleksiyonumuzdaki bazı ürünlerin XL bedenleri olacaktı, denemek isterseniz.”

“Kardeşim size basic görünüyor mu?” diye çıkıştı Anna.

“Anna,” diye onu azarladım. “Hadi gel.”

Anna bana doğru tekrar yürüyüp hem benim hem de Drew’un koluna girdi ve birlikte durdurulamaz bir Red Rover gücü misali dükkânı terk ettik.

“Anna,” dedi Drew iyice uzaklaşınca, “hiç huyun değildir.”

Anna nefesini tuttu. “Biliyorum!” Sesi olağan tatlı tınısına geri döndü. “Ama iyi geldi. Biraz da seksiydi. Instagram hikâyelerimde bundan bahsetmeliyim.”

Başımı omzuna yasladım. "Kedicik pençelerini çıkardı." LA'ye dönerken bir beklentim yoktu ama tekrar Anna ve Drew ile birlikte olmak... Rahattı. Madem şu reality televizyonu olayına giriyordum, en azından o ikisi de yanımdaydı.

Bir hafta boyunca ben gündüzleri üçüzlerin başında geçirirken Anna ve Drew akla hayale gelebilecek her açıdan bakıma girdi. Saçlara gölge atıldı, yüz maskeleri ve bakımları, ağıdalar, manikürler. Parlatılacak, cilalanacak ya da kılıardan edilecek bir yer varsa, icabına baktılar. Zamanım el verdiğince birkaç bakımda onlara katıldım, mesela hızlı bir manikür yaptırdım ve saçlarımdaki kırıkları aldırtdım ama Erica'nın çalışma takvimi o kadar doluydu ki, bu benimkinin de dolu olduğu anlamına geliyordu. Erica'ya en azından bir hafta üçüzlerin başında olacağıma söz verdim, o da ben yokken daha kalıcı bir çözüm bulacağına söz verdi. Her gece uykuya dalmadan önce istediğimin bu olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım ve sonra kısa bir an, acaba gizemli adam kim, diye merak ettim. Ne yazık ki Beyaz Atlı Prens talip yine kıro çıkarsa uzaklardan süzülerek gelip beni kurtaramayacaktı.

Erica'nın evinden ayrılıp şatoya taşınmamdan üç gün önce, bir film ekibi başıma üşüştü. Sezon prömiyeri için ön röportaj yapmaya geleceklerini biliyordum ama yine de afalladım. Ekip ile resmen tanışma faslı olmasını bekliyordum ama onun yerine, sanki ben bir film ekipmanıymışım gibi başımda dört döndüler.

Beck bana makyajsız gelmemi ve elimde birkaç giysi seçeneğini hazırda bulundurmamı söylemişti, ben de beyaz bir yazlık elbise ve içinde babamın resmi olan, annemin eski kolyesinde karar kıldım.

Havuz evinden çıktığım anda üç kadın üstüme yürüdü. Birincisi, ufak tefek siyahi bir kadındı, retro kıvrık saç modeli yüzünün etrafını sararken arka kısmı ipek bir fularla bağlanmıştı. İzin bile almadan

elini saçımda gezdirdi ve saç diplerimi incelemeye başladı. "Hıh, epey sağlam."

Bu kez uzun ve beyaz başka bir kadın, dalgalı uzun sarı saçlı ve makyajsız gibi görünen ama aslında bir ton yeteneğin konuştuğu makyajlı bir yüzle elindeki allık fırçasını yüzüme tuttu. "Elmacık kemikleri güzel," dedi.

Üçüncü ve sonuncu kadınsa, zeytuni tenliydi ve tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Birkaç adım geride durdu, elinde sıkı sıkıya mezura tutuyordu. "Beck'in söylediğinden daha etli butluymuş," dedi ağır Doğu Avrupa aksanıyla.

"Etli butlu?" diye sordum.

"Bu Irina," dedi ipek eşarplı kız. "Gardırop sorumlusudur, dilinin kemiği yoktur ama benim çalıştığım diğer gardırop sorumlusu tiplerle kıyaslarsan, söyledikleri sivrisinek ısırığından fazla değildir. Benim adım Ginger, ben saçınızı yaparım. Program boyunca saçını genelde kendin yapacaksın –teke tek randevular dışında– ama ben son dokunuş için oralarda olacağım. Makyaj için de aynısı geçerli."

Allıklı kadın yaklaşp kaşlarımı inceledi. "Ben Ash. Teknik olarak kaşlarına dokunmam yasak ama senin şurada bir tane..." Elindeki cımbızla saldırdı. "Bir tane kaş alakasız duruyor."

Dişimi sıktım. "Sağ ol, herhâlde."

Üçü beni hızlıca eve soktular, tüm hazırlık ve bakımlar için derme çatma bir alan kurmuşlardı.

Ash yüzüme fondöten sürerken Erica yaşlarında, iki dirhem bir çekirdek bir kadın yanımıza yaklaşp sordu: "Cindy? Merhaba, benim adım Tammy ve bugün senin üvey anneni oynayacağım. İşin bitince belki biraz rollerimizi okuruz?"

"Şey, ne?" Cevap almak için Ash'e baktım ama yüzümle uğraşmakla meşguldü. Başka ayrıntı soramadan kadın bir yerlere götürüldü. "Beck?"

“Geliyorum!” Odanın diğer tarafından sesini duydum. “Cindy!” dedi bana yandan yaklaşırken. “İşıl ışılsın! Ash muhteşem değil mi?”

“Gelmiş geçmiş en muhteşem hem de,” dedim çabucak, gerçi henüz bu mevzuda yeterli bilgiye sahip değildim. “Fakat şunu açıklayabilir misin acaba: Neden Tammy adında kadının teki az önce bana yaklaşıp üvey annem rolünü oynayacağını söyledi? Bir de senaryodan okuyacakmışım galiba? Realty şovun biraz... gerçekçi olmasını beklerdim.”

“Öyle zaten. Tamamen. Ama bazen boşlukları biraz doldurmak zorunda kalabiliyoruz. Ve bariz nedenlerden ötürü Erica üvey anneni oynayamaz. Kaç milyon tioru sorulur biliyor musun? Tam bir PR kâbusu olur. Herkes senin torpille bu programa kabul edildiğine inanır.”

“Eh,” dedim, “ben zaten *öyle* kabul edildim.”

“Amerika halkı bunu bilmek zorunda değil. Bazen sihri korumak için kendimizi aşan yöntemlere başvurmak zorunda kalabiliriz. Gerçek bir *yalan* değil bu. Sadece *alternatif bir gerçek*.”

“İmmm, kulağa tam da yalan gibi geliyor.”

“Dudaklarını gevşet ve arala,” dedi Ash.

O yapış yapış bir parlatıcı sürerken gevşek ve aralık dudaklarımın arasından bir inilti çıkardım.

“Ve senaryodan da okumayacaksın,” diye beni temin etti Beck. “Sadece Tammy’ye üstünde çalışabileceği bazı parametreler verdik, böylece bazı temel kuralları aldı, onun üstüne doğaçlama yapacak. Çok doğal olacak, inan bana. Kameraların farkına bile varmayacaksın.”

Erica’nın odasının dört bir yanına kablolar çeken ve ışıklar takan ekibe şöyle bir baktım. “Öyle mi dersin,” dedim hâlâ gevşek ve aralık dudaklarımın arasından.

“Ah bu arada,” dedi Beck, “plan değişti. Anna ve Drew artık senin kız kardeşin değil. En azından program boyunca. O yüzden akraba olduğunuzu diğer yarışmacılar duymasın sakın, tamam mı? Durum çok... sarpa sarar.”

"Bir dakika. Ne? Hani asıl olay bir adayın ilgisi peşinde koşan
kardeş olmamızdı?"

Beck omuz silkti. "Seninle farklı bir açıyı kovalıyoruz ve..."

"Beck!" Birisi ona seslendi.

"Gitmem lazım!" dedi ve ekip gürhunun arasında gözden kayboldu.

"Açı mı? Bende bir açı mı var? Ben hangi açıdayım?"

Ama kimse cevap vermedi. Bunu tek başıma yapacağımı düşününce
midem takla attı. Anna ve Drew hâlâ burada olacaktı ama arkalarına
saklanma fırsatım *puf* diye buhar olmuştu.

Saçım ve makyajım bitince koltuğa götürüldüm, tanımadığımı birisi
sırtıma bir yastık sıkıştırdı ve kışımın üstüne tünemek zorunda kaldım.

Beck karşımdaki pufa ve kameranın arkasına oturdu. "Tamam,
şimdi sadece sohbet edeceğiz. Ben sorular soracağım, sen de cevap ve-
receksin. Eğer herhangi bir konu daha açılırsa, anlatmaya devam et.
Gürültü olursa ara sıra durdurmak zorunda kalabiliriz. Öyle bir du-
rumda Ash, Ginger ya da Irina hemen koşup saçını falan düzeltecek.
Anlaştık mı?"

"İyi, tabi. Burada... çok insan var." Sık ve kesik nefes almaya başla-
mayayım diye düzenli nefes almak için kendimi zorladım.

Beck gelip koltukta yanıma oturdu. "Dinle, diğer kızlara yaptığı-
mız gibi ön röportajını haftalar öncesinden yapsaydık, seni biraz daha
alıştıra alıştıra alırdık. Ama şimdi vakit daraldığı için biraz acelemiz
var. Rahat olmanı istiyorum, o yüzden şu anda burada olmak zorunda
olmayan herkesi dışarı yolluyorum; iskelet ekiple halledebiliriz bu işi.
Aynı zamanda şunu bilmelisin ki, eve girdiğinde, aynen böyle olacak
ama bunun kortizonlu hâli. Yani damarları patlamış, topları büzüşmüş
kortizonlu hâli."

Başımınla onayladım. Onu iyi duymuştum. Beni buna alıştıra alıştıra
sokacak zaman yoktu ve belki de ihtiyacım olan buydu: bir şeye tepeden

tırnağa batırılmak ve üstünde kafa yormak zorunda kalmamak. “Kalabilirler. Ama, ıı, bir bardak su alabilir miyim?”

Beck başını salladı ve parmaklarını şaklattı. “K! Su.”

Saniyeler içinde sıırım gibi bir beyaz delikanlı içine pipet konmuş bir şişe suyu burnumun dibine soktu. “İç,” dedi.

“Pipete gerek yok,” dedim ona.

“Evet, gerek var,” dedi Ash, Irina ve Ginger bir ağızdan.

“Kâğıt pipet,” dedi bana canından bezmiş gibi. “Kaplumbağaları koruyoruz.”

Emre uyup çocuk şişeyi tutarken bir yudum içtim ve içmem biter bitmez, “İşte bu çok garip bir andı,” dedim.

Beck eliyle beni savuşturdu. “O çocuk sana su servis etmek için para alıyor. Sorun yok. Hidrasyon tamam. Her şey yolunda.” Ayağa kalkıp pufa geri döndü. “Işığımız nasıl? Nasıl görünüyoruz?”

Irina araya daldı. “Kolyeyi kaybet.”

Elimi kolyenin üstüne koyup içgüdüsel bir şekilde, “Hayır,” dedim.

“Kareyi bozuyor,” dedi Irina kafa tutarak.

İkimiz de uzatmalara giden iki takım gibi Beck’e baktık ve sanırım Irina bu kolyeyi benden alırsa ağlayabilirdim. Biliyordum, saçmaydı ama şu anda büyük ikramiyesini almayı bekleyen bir piyango kazananı kadar gergindim. “Kolye kalıyor. Bir şekilde... ayarlanırsınız.”

Irina bıyık altından mırıldandı ve bu iş bitmeden önce bir noktada onunla burun buruna gelip kozlarımızı paylaşmak zorunda kalabileceğimizi düşündüm.

“Sette sessizlik!” İki uzun örgülü ve üstü müzik grubu etiketleriyle kaplı klipsli bir dosya tutan Güney Asyalı bir kız seslendi.

“Teşekkürler Mallory,” dedi Beck.

Odada çıt çıkmıyordu. Hatta o kadar sessizdi ki, nefesim fazla ağır olabilir ve kafamın tepesinde sallanan mikrofondan nefesimin sesini duyabilirler mi diye merak ettim.

Beck kameranın arkasındaki adama başıyla işaret etti.

“Kayıt!” diye bağırdı klipsli dosyalı kız.

Önümüzdeki bir saat boyunca Beck bu ana gelinceye dek ömrümün özetini çıkardı. Erica hakkındaki ayrıntılar hariç. Bunun dışında, her şeyi incik cincik sordu. Babamın ölümü. Üçüzler. Moda okulu. California’ya geri taşınmam. Sonunda Erica girdi, düzenli aralıklarla sete girip çıktı, kafa sallayarak onayladı ve gözlerimi kaçırmamaya çalıştım. Birkaç kez uçan uçaklar ya da araba alarmlarından dolayı durduk ve söylediğim bir şeyi tekrar etmem istendi ama daha vurgulu söylemeliydim – o da ne demekse artık.

Röportaj bitince bütün oda hep birlikte nefes verdi ve birkaç saniye içinde ekibin sesi yeniden ayyuka çıktı.

Beck dizimi sıvazladı. “Harikaydın.”

“Bütün dünyanın önünde bağırsaklarımı deşip sergileyeceğini söylememiştin.”

Kahkaha attı. “Şimdi sana çok geliyor olabilir ama seçenekler lazımdı. Farklı açılar. Diğer insanları da hiç kafana takma. Çoğu kameralar kayıttayken uzaklara dalıp gider, sıra işlerini yapmaya gelince geri dönerler. Hem zaten bütün bunun hepsi kesilip iki dakikalık bir çekime dönüştürülecek.” Bir parmağını kaldırıp kulaklığından bir şeyi dinledi ve sonra koşup gitti.

Herhâlde tüm bu söylediklerinin içimi rahatlatması gerekiyordu ancak bütün hayatımı gözler önüne serme ceremesini çekmek, biraz sancılı bir durumdu.

Erica koltukta yanıma oturdu ve ekip üyeleri bozulmuş bir karınca öbeğinden kaçışan karıncalar gibi dağıldılar. “En azından bana benzeyen birini seçebilirlermiş,” dedi Beck’in çekim kurduğu, mutfaktaki kadını göstererek “Annen rolünü oynayamadığım için üzgünüm,” dedi.

“Drew ve Anna için gerçekten garip olmalı.”

Erica kuru kuru güldü. "Sahte annelerinin adı Natalie'ydi. Hatta kendilerini bayağı kaptırdılar."

"Neden şaşırmıyorum?"

"Keşke bu sabah burada olabilseydim. Bizim erkek adayının... bir durumu vardı."

Dirseğimle onu dürttüm. "Vay be, muammalı konuşmalar."

"Bunu bile söylediğim için şanslısın."

Kendi eksenimde dönüp ona baktım. "Sadece şunu söyle. Sence ondan hoşlanır mıyım?"

Beni başından savmasını bekledim ama o tam aksine bir parmağını dudaklarına bastırdı ve bir an düşündü. "Biliyor musun, geçen haftaya kadar, asla derdim... Ama insanlar seni türlü biçimde şaşırtıyor... Ve siz ikiniz..." Birden durdu, poker maskesini yeniden takındı; sanki yanlışlıkla yapımcı şapkası yerine üvey anne şapkasını taktığını fark etmişti. "Hadi gel. Makyajını düzelttirelim." Ayağa kalktı. "Ufak dokunuşlar gerek!"

Saniyeler içinde etrafımızda pervane oldular.

Erica elimi sıkıp beni Ash, Irina ve Ginger'la bıraktı.

Öğleden sonrasının geri kalanı boyunca üvey annem Tammy ve ben sahte kurabiyeler pişirip sahte bulaşıkları yıkadık, sahte diyaloglar kurup sahte sahte eğlendik. Başından sonuna kadar da Beck hep kameranın arkasında, "Gülümse! Doğal davran!" diye teşvik etti.

Bu üç kelime günün geri kalanında, hatta akşam çantamı toplayıp üçüzleri bir kez daha yatırana kadar beynimde dönüp durdu. *Gülümse. Doğal davran.*

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için odamı hızlıca taradım. Tek dizimin üstüne çöküp yatağın altına baktım ama başıboş bir ayakkabı ya da göz kalemi bulamadım. Onun yerine karşıma kocaman bir karton kutu çıktı. Elimi uzatıp kutuyu önüme çektim. En üstüne Erica hızlı el yazısıyla *Simon'a ait, C için yazmıştı*. Bir anda nefesim kesildi.

Geçen yaz babamın eşyalarını ayıklamaya çalışırken Erica'dan bazılarını benim için saklamasını rica etmiştim. Ölümünden hemen sonra eskimiş kareli gömleklerinden birini, en sevdiği terlikleri, birkaç Clive Cussler romanını almıştım; o yüzden neyin saklamaya, neyin atmaya değer olduğu kararını ona bırakmıştım. Özellikle de diğer seçenekte benim yıllardır kaçtığım acılarla yüzleşmek varken.

Bir an parmaklarımı adının üstünde gezdirdim. Bir yanım, bir haftadır burada uyuduğumu ve babamdan kalanların son kısmının bir hayalet gibi altımda olduğunu öğrenince fenalaştı. Geçen yaz hazır değildim, şu an da hiç hazır değildim. Kutuyu bulduğum yere doğru geri itirdim ve bavullarımı bahçeye çıkarıp evin binasına girdim.

Erica içeride çiçekli Oxford gömlek, haki renk bermuda şort ve kalın tabanlı yürüyüş ayakkabısı giymiş, ondan birkaç yaş daha büyük bir kadınla oradan oraya koşturuyordu. "En sevdikleri bardakların hepsini burada tutuyorum. Başka kupaları da kullanırlar ama en sevdikleri bunlar. Gus gevrekten nefret eder. Mary kolluksuz yüzebileceğini söyleyecektir ama yalan. Aslında, Mary'nin çoğu zaman yalan söylüyor

olabileceğinden şüphelenmek en iyisidir. Kötülükten yapmaz. Sadece yaratıcıdır. Jack de belli ettiğinden daha yufka yüreklidir ve...”

İki büyük bavulumun fayansların üzerinde kayma sesi, Erica’nın bu zavallı kadına taramalı tüfek gibi yağdırdığı bilgi salvosunu böldü.

“Ah Cindy!” dedi. “Hazırlanmışsın! Hemen Bruce gelip seni Marriott’a götürsün, diğer kızlarla tanış.”

“Lyft falan çağırırsam mı? Belli olmasın?”

Erica’nın gözü parladı. “Evet!” Yanındaki kadına döndü, kadın şaşkıncı derecede sakinliğinden bir gıdım kaybetmemişti. “Bu Jana. Yaz boyunca üçüzleri bakma görevini devralıyor.”

Jana gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Jana, *Nicole + Joel + Fazlası* programında sahne arkasındaki dadılardan biriydi. Hatırlıyor musun, doğurganlık sorunları yaşayan ve sonunda beşizleri olan genç çiftin hayatıyla ilgiliydi.”

“Ah evet,” dedim. “Adam şöyle onu aldatmamış mıydı...”

Jana sırttı. “Yeni bakıcılarıyla. Ben Los Angeles’a taşındıktan sonra.”

Başımı salladım. “Eh, o zaman üçüzler senin için çocuk oyuncakları olur.”

“Ben de Bayan Tremaine’e bunu anlatmaya çalışıyordum,” dedi kadın kibarca ama kararlı bir şekilde.

Erica iç geçirdi. “Kusura bakma, annelik kaygılarım bugün tavan yaptı.”

Başımı salladım ve bir saniye daha orada durdum. Veda etmekten nefret ediyordum, özellikle de Erica’ya. Sarılacak mıydık? Seni seviyorum mu diyecektik? İkimiz bir saniye ileri geri hareketlendikten sonra yandan bir sarılmada karar kıldık. *Yaşayan tek ebeveynim sensin* demek için bir yan sarılma gibisi yoktur.

Cep telefonumu mutfaktaki çekmecedeki bıraktım ama tamamen kapatmadan önce Sierra’ya bir mesaj attım. *Bir süre ortalıktan kaybolacağım ama salı gecesi Kanal Sekiz’i açırsan sebebini anlarsın. Seni seviyorum.*

Otele vardığımda programın, otelin açılmamış barını ele geçirdiğini gördüm.

Küçük bir check-in masası kurulmuştu ve yardımcı yapımcıların bazıları oradaydı, dünkü örgülü, üzerinde müzik grubu sticker'ları olan klipsli dosyalı Mallory de aralarında vardı. Sıraya girdim, isim etiketimi aldım ve bavulumu bırakıp cast üyeleriyle kaynaşmaya gitme talimatı aldım.

"Cin!"

Drew'un sesini duyunca yüreğim pır pır etti.

Kadın kalabalığı arasında kafası zıplayıp indi. Kadınların hepsi de uzun, incecik, son derece şık ve bakımlıydı.

Kalçamla kalabalığı yararak Anna ve Drew'un yanına geldim. "Çok şükür," diye fısıldadım.

"Seni görmek çok güzel!" dedi Anna yüksek sesle kız kardeşten çok tanıdık gibi konuşarak.

Neredeyse beline kadar inen dümdüz siyah saçlarıyla Kardashi-an'ların yıllar önce kaybolan kız kardeşi olabilecek bir kadın, dolgun göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. Sivri ten rengi tırnaklarıyla parmakları sınırsız uzun gözüküyordu. "Peki, siz üçünüz nereden tanışıyorsunuz?"

Anna'nın ifadesi bomboş oldu ama Drew hemen durumu kurtardı. "Cindy ile aynı lisedeydik. Bizden bir sınıf aşağıdaydı, değil mi Cin?"

Başımınla onayladım. En iyi yalan her zaman doğrudur. "Evet, liseden."

"Ne şeker değil mi?" dedi kadın.

Anna'nın yüzünde güller açtı. "Addison, bu Cindy. Cindy, Addison." Arkasından sanki ÇekiciMcBacakköyü muhtarı misali Anna beni küçük gruplarındaki diğer kızlarla tanıştırdı. Zoe, Claudia, Jen S., Jen B., Jen K., G ile yazılan Gen, Jenny, Olivia, Trina... İsimler peş peşe geliyordu. Arada birkaç avukat, bir doktor, bir öğretmen vardı ama kızla-

rın çoğu kısaca sosyal medya danışmanı olduklarını söylüyordu, bu da Instagram mankeninin kod adıydı.

“Evet hanımlar! Lütfen bir yer bulup oturun,” diye seslendi Beck. Barın tepesine oturmuş, ellerini ağzının yanına koymuştu. “Oryantasyon zamanı millet!”

Küçük masaların başına toplandık ve Anna ile Drew’un arasında güvende bir yerde buldum kendimi. Beck’e el salladım ama bakışı benim üstümden geçip gitti ve sanırım favorisi yokmuş gibi davranmaya çalıştığı için böyle yapmıştı. O zaman sanki bu favorisinin ben olduğum anlamına geliyordu. Bu düşüncüyü kafamdan attım. Muhtemelen bütün yarışmacılarla o kadar arkadaşça bir ilişki kuruyordu, böylece ona hemen ısınıyorlardı. *Toparlan Cindy. Gerçek hayatta değiliz. Reality TV'deyiz.*

Bu sabah kendimi iyi hissetmiştim. Ayağıma İtalya’da öğrenim görürken finallerim için yaptığım sivri burun rugan mokasenlerimi, üstüme ise beyaz bir tişört giymiş ve tişörtümü en sevdiğim paçaları kıvrık mom jean’in içine sokmuştum. Fakat buradaki her bir kız benim hayatımda hiç olmadığım kadar pırıl pırıl, ıslıl ıslıl ve bakımlıydı. Kesinlikle boyumu aşan bir ortamdaydım.

“Evet çocuklar, dinleyin,” dedi Beck. “Çoğunuz beni tanıyorsunuz zaten ama tanımayanlarınız için, adım Beck. Arkamdaki masada Zeke, Mallory ve Thomas oturuyor. Onlar yardımcı yapımcılarınız. Bu da Wes.” Yanındaki uzun boylu adamı işaret etti, Wes esmer tenliydi ve saçları şakaklardan kazınmış, kafasının tepesinde kabarık kalmıştı. “Wes ve beni yardımcı kaptan olarak düşünün. Biz junior idari yapımcılarınız. Biz sizin adamınız. Eğer bir şey olursa bizimle konuşuyorsunuz. Eğer olması gereken bir şey olmamışsa bizimle konuşuyorsunuz. Bizi anneniz, ablanız, terapistiniz, iyilik periniz ama bazen de yasaları uygulayan babanız olarak görün.”

“Bize bir baba esprisi yapsana!” diye bağırdı biri.

Beck hiç gözünü kırpmadan, "Anti-yer çekimi hakkında bir kitap okuyorum ve elimden düşürmem imkânsız," diye espriyi patlattı.

İnsanların yarısı gevrek gevrek gülerken diğer yarısı kafa karışıklığıyla abuk subuk sesler çıkardı.

"Ve tabii ki meşhur Erica Tremaine programın yaratıcısı ve idari yapımcınız. Çekimler sırasında ara sıra gidip gelecek. Hepinizi kokoy bir otobüse bindirmek üzereyiz," diye devam etti. "Bu esnada da size birer hoş geldin paketi dağıtacağız, içinde ev kuralları, şatonun bir haritası ve gizemli adayımızın kısa bir biyografisi yer alıyor..."

Anna ve Drew da dâhil, kızlar ıslık çalıp çığlık attı.

"Pilotmuş diye duydum," dedi birisi arkamdan.

Beck boğazını temizledi. "Aynı zamanda oda arkadaşlarınızın adı ve oda numaranız da paketin içinde. Bir odada dört kız kalacaksınız ama çoğunuz elendikçe o sayı değişecek. Bu gece yirmi beşten on sekize düşeceğiz, dolayısıyla bazılarınız gözlerinizi kapatana kadar odanızın tam dolu hâlini bile görmeyecek."

Kadınlar inledi ve ben bile mideme kramplar girdiğini hissettim.

"Tam bu noktada size kardeşlik ve sportmence oynama vesaire vesaire hakkında bir söylev çekmem gerekiyor ama gerçekçi olalım: Bunlar ne zaman televizyonda çok tutuldu?"

Odaya bir sessizlik çöktü, sadece arkadaki yapımcılar kıs kıs güldüler.

"Şaka yapıyorum," dedi Beck. "Sayılır. Ciddi ciddi, tabii ki hepinizin iyi geçinmesini istiyorum ama unutmayın, bu bir yarışma ve işin ucunda gerçek aşk var."

Çevremdeki bir sürü kız canla başla kafa sallıyordu. Addison sallıyordu ama. Bacak bacak üstüne atmış, sonra üstteki bacağı tekrar diğerinin bileğine sarmış oturuyordu – Kadın akrobat mıydı, neydi? Becki de vücudunu şekilden şekle sokmasıyla ünlü bir influencer'dı? Bunun da mı kitlesi vardı?

“Ve tabii ki,” diye devam etti Beck, “yüz bin dolar.”

Herkes heyecanla tezahürat yaptı! Ben bile! O parayla neler yapabileceğimi düşününce içimdeki o minik heyecan patlamasını göz ardı edemedim. O para, vergiler düşüldükten sonra bile benim için ve müstakbel markam için muhteşem bir başlangıç olabilirdi. Ayakkabımın içinde ayak parmaklarımı oynattım, esnemiş deri tabanları tam ayağımın şeklini almıştı ve bir an, bu bebekleri her yerde her boyda ve renkte, raflarda görmek nasıl olurdu, diye hayal ettim. Hatta küçük bir yanım, çizim defterimi bile özledi. Yüzeyde fokurdayan büyük fikirlerim olduğundan değil, sadece defteri tutma hissini özlediğimdendi.

“Çoğunuz için bu hayatınızı değiştiren bir tecrübe olacak ve umarız birbirinizle bağ kurarsınız ama buraya gelme amacınızı unutmayın. Ya da *kim için* geldiğinizi unutmayın.” Beck ellerini birbirine bastırdı. “Dışarıda sizi bekleyen otobüslerin önünde sıraya dizilin. Lütfen valizlerinizin doğru etiketlendiğinden emin olun ve... Artık şatonun yolunu tutuyoruz!”

Hep birlikte tezahürat yaptık ve Anna elimi sıktı. “Bunu sahiden yaptığımıza inanamıyorum!”

Drew ve Anna otobüste yan yana oturdu, ben de arkalarına oturdum. Bir sürü kız başka yarışmacıları arayarak yanımdan geçip gitti, ama açık kahverengi saçlı, pembe siyah çizgili elbise ve ona takım espadril giymiş, ufak tefek bir kız benim sıramda durdu. “Bu koltuk dolu mu?” diye sordu yayvan Güneyli aksanıyla.

“Senindir,” dedim.

Elini uzattı ve elinde takım dantelli eldiven olmamasına şaşırdım.

“Ben Sara Claire,” dedi.

Tokalaştım ve ona daha çok yer açmak için duvara iyice yapıştım. “Cindy,” dedim. “Tek isim.”

Kıkırdadı ve sonra bacağıma hafifçe dokundu. "Bol bol yer var Cindy. Büzüşüp top gibi olmana gerek yok."

"Te-teşekkürler," dedim, bunu fark ettiği için biraz utandım ama bir yandan da Güneylilerin kibar ve dobra olduklarını duymuştum.

Sessizce oturup hoş geldin paketimizden çıkanları okumaya başladık.

GECE YARISI ŞATOSU'NUN KURALLARI

1. Sıcak su havuzunda cam kutu yasaktır – hangi tür olursa olsun!
2. Işıklar kapanınca yatma vaktidir. (Saatleri gecedan geceye değiştir.)
3. Cep telefonu yasaktır. E-posta yasaktır. Kısa mesaj yasaktır. Dış dünya ile iletişim yasaktır.
4. Şiddete müsamaha gösterilmeyecektir. En ufak bir şiddet gösterisi elenme ve gerekirse yasal süreçlerin başlatılmasıyla son bulacaktır.
5. Gülümseyin! Ekrandasınız.

Omurgamdan aşağı buz gibi bir his geçti. Tuhaftı.

Sara Claire yanımda nefesini tuttu. "Oda arkadaşınız!"

Onun paketine doğru şöyle bir baktım, sonra yetişmek için hemen üçüncü sayfayı çevirdim.

ODA 6:
Sara Claire
Cindy
Addison
Stacy

“Umarım Addison ve Stacy iyidir,” dedi Sara Claire.

Omzumun üstünden birkaç sıra geride oturmuş, bir kıza fısır fısır bir şeyler söyleyen Addison’a doğru baktım.

“Fazla heveslenme,” diye mırıldandım.

Bir sayfa geri çevirdim ve üstünde **ADAY BİYOGRAFİSİ** yazıyordu.

Bu sezonki adayımız, moda imparatorluğuyla tanınan, ikonik bir aileden geliyor.

Ne? Bir moda imparatorluğunun muhtemel vârisi mi? “Gördün mü?” diye sordum, biyografiyi göstererek.

Sara Claire dönüp şöyle bir baktı. “Hangi markanın acaba?”

“Bilmiyorum ama moda endüstrisi tahmininden de küçük bir dünyadır, özellikle büyük lüks markalar için.” Okumaya devam ederek bir ipucu aradım.

Aday nükteli mizah anlayışı ve işletmeci kafasıyla tanınıyor. Yönetim kurulunda acımasız olabilir ama hanımlara karşı son derece yumuşaktır. Hobileri arasında yelken, su polosu, Scrabble ve annesinin aramalarına cevap vermek vardır. Bekâr yaşam biçiminden bir üst seviyeye geçip ona meydan okuyacak ve aile markasını temsil edecek bir kadınla kurulu düzene geçmeye hazır.

Sara Claire pembe tırnağıyla sayfaya hafifçe vurdu. “Playboy namını düzeltmece.”

“Hı?”

Bana dönüp alçak bir sesle konuştu, “Bu tipler hep arketiptir. Aile değerlerine sahip taşralı oğlan yerleşik hayata geçme arayışında mı?

Esasında anne problemleri olan, sağcı bir manyaktır. Özgür ruhlu maceracı, köklerini ekeceği ruh ikizini mi arıyor? Kesin kendini herkesten daha özel zanneden, çocuk kalmış bir şeytandır. Satır aralarını okumalısın."

Başımı yana eğip biyografiye bir daha baktım.

Sara Claire ikinci satırı işaret etti. "*Nükteli mizah anlayışı* 'kinayeli piç' demektir. *Scrabble?* Şuna kumar bağımlısı desene. *Bekâr yaşam biçimi?* Sanki tek gecelik ilişkilerden kopamıyor gibi."

Ona bir daha bakıp alıcı gözle süzdüm. Sara Claire hiç tahmin ettiğim gibi çıkmamıştı. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Ben business işindeyim. Serbest yatırım fonları. Teksas'ta aile şirketimiz var. Babam bana zırva radarı der. Toplantılara gidip şirin gözükürüm. Herkes beni olduğumdan düşük sayar ama ben ağızlarının söylemediği her şeyi duyarım."

"Vay canına," dedim. "Senin işin de bayağı manyakmış. Peki, burada ne arıyorsun?"

Gülümseyerek omuz silkti. "Gerçek aşkı desem inanır mıydın?"

"Bir dakika. Sen sahiden bunların hepsine kanıyor musun?"

"Dinle, otuz iki yaşındayım. Güneyli yıllarına vurursak, dinozor sayıyorum. Bütün uygulamaları denedim. Her kilisenin bekârlar grubuna katıldım. Her internet sitesine girdim. Bütün arkadaşlarımla arkadaşlarıyla tanıştım." Başını iki yana sallayıp kendi kendine bir şey düşündü. "Cast keşifçileri bana ilk yaklaştığında, gerçekten her şeyi denemeden, anneme ona torun vermek için her şeyi denediğimi söyleyemem dedim."

Bu cümle karşısında gözlerimin yuvalarından fırladığını fark etmiş olmalıydı ki, bacağıma bir tane vurdu. "Sen daha gençsin ama bir sabah kalkacaksın ve zaman nereye uçtu diyeceksin." Kahkaha attı. "Ya da belki de demeyeceksin."

“Ama gerçekten namını düzeltmeye çalışan bir playboy’a âşık olmak istiyor musun?”

Elini salladı. “Ben neler gördüm ve sana tek söyleyebileceğim şey şu: Hepimizin dolabında kirli çamaşırları var.”

Bir saat daha otobüste yol aldık ama Sara Claire’in sözleri zihnime işledi. Benim kirli çamaşırlarım ne olurdu bilmiyorum ama eminim, oradaydılar.

Cep telefonum yanımda yokken kendimi kıpır kıpır ve kaygılı hissettim, o yüzden sanırım o küçük teknoloji tuğlasına sandığımdan daha fazla bağımlıydım. Sonunda başımı cama yasladım ve dağların derinliklerine doğru ilerlerken Los Angeles’ın yanıımızdan kayıp geçmesini izledim.

Birkaç kız otobüs tuttu diye sızlandı ve birisinin arkamda, “Ben şatonun hep bir stüdyo olduğunu sanmıştım,” diye fısıldadığını duydum.

Bir başka ses cevap verdi: “Eskiden bir cemaatin sahip olduğu bir yerleşkeymiş, FBI onları basınca çıkmışlar. Galiba hiç kimse orayı satın almamış, o yüzden televizyon şirketi çok uyguna kapatmış.”

Kendi kendime kıkırdadım, bu hikâyelerin ikisinin de biraz doğru olduğunu biliyordum çünkü. Program stüdyoda çekilmeye başlamıştı ama önceden Vince Pugh’ın sahip olduğu bu gayrimenkul sudan ucuza satın alınınca çabucak dağlara taşınmıştı. Vince Pugh da 90’lı yıllarda ergen bir film yıldızıydı ama gerçekte bir seri katil olduğu ortaya çıkmıştı. Burayı karısı Fransız taşrasını Güney California’ya getirmek isteyen bir stüdyo yöneticisinden satın almıştı.

Şatonun giriş kapılarına yanaşınca gözüme tanıdık görünen ve hiç tanıdık görünmeyen bir sürü şey karşıma çıktı. Yüksek çitlerin hemen ardında stratejik biçimde saklı tutulan ekipman kamyonları ve sıra sıra karavanlar. Çitlerin öbür tarafındaysa, her iki tarafı da son derece muhteşem bir peyzajla dekore edilmiş uzun bir garaj yolu girişe doğru uzanıyordu. Giriş, mermer basamakları ve gösterişli kuleleriyle bize

kucak açıyordu. Televizyonda görüldüğünden daha izbe ve çok daha küçüktü ama herkesin yine de nefesi kesildi. İtiraf etmeliyim ki, çatırda dramatik stilinde beni benden alan bir şeyler vardı.

Otobüsün kapısı *puf* diye açılınca Beck hemen içeri atladı. “Evet hanımlar, çantalarınızı odanıza taşımaktan siz sorumlusunuz. Kötü şanı yedi düvele yayılmış şatoya gelmiş olabilirsiniz ama burası otel değil. Vale servisimiz yok. Ev haritanıza çok dikkatli bakın. Eğer bir kapı kilitliyse, bir sebebi vardır. Eğer haritada gözükmiyorsa, ne olduğunu bilmeniz gerekmez. Zaten ciddi, eğer kilitli bir kapı bulduysanız, muhtemelen arkasında kamera malzemeleri vardır. Siz sormadan söyleyeyim, evet, erkek adayımız da burada kalıyor. Ve hayır, size nerede kaldığını söylemeyeceğim.”

Birkaç kız çığlık attı ve Beck bir adım geri çekilip bize yol verdi.

Hepimiz bir saniye durduk, sonra koşturduk. Bana LAX’e ilk indiğimde uçağın boşalma anını ve Beyaz Atlı Prens’i –yani Henry’yi– hatırlattı. O ve ben kaosa sinir olarak bağ kurmuştuk, sonra o bir sürü insanın çantasını indirmesine yardım etmişti.

Diğerlerinin önden gitmesini bekledim, sonunda otobüste bir tek Beck ve ben kaldık. Yanından geçerken bana onun gözünde sıradan bir yarışmacı olmadığımı gösteren bir işaret vermesini bekledim. Ben yaklaşırken cep telefonunda ekranı kaydırıyordu ve cep telefonlu birisini görünce birden kışkırdım.

Vay be, belki de teknoloji detoksuna ihtiyacım vardı.

Beck tam yanından geçerken kafasını kaldırıp baktı ve bana göz kırptı. “Sara Claire iyidir. Onunla takıl.”

“Eh, oda arkadaşım zaten.”

Bilmiş bilmiş sırtıttı. “Bunu tesadüf mü sandın yoksa? Bu programda çok az şey şans eseri olur. Stacy’yi de seversin.”

“Sağ ol,” dedim basamakları inip iki dev bavulumu şatonun merdivenlerinden yukarı sürüklemeyi önce. Beck’in favorisi olmayı bek-

leyemezdim ama en azından burada bir arkadaşım olduğunu bilmek güzeldi.

Bütün odalar üst katta uzun bir koridordaydı, iki geniş, yatakhane stili banyo da vardı.

Kendi valizimle bu kadar meşgul olmasam, bu kadınların aşırı dolu bavullarını, o pahalı spiral merdivenlerden yukarı taşıma gayretini izleyerek eğlenebilirdim. Hatta kızlardan biri bavulunu elinden kaçırdı ve bavul merdivenlerden aşağı gümbür gümbür inerken neredeyse beni ve başka bir kızı da bowling kukası gibi yere serecekti.

Altı numaralı odayı koridorun sonunda buldum. Sara Claire çoktan renkli elbiselerle dolu bavulunu dolaba asmaya başlamıştı bile. "İşte geldi!" Addison'a döndü. "Bu Cindy!"

"Ah, biz tanıştık," dedi Addison kuru kuru. "Cindy de herkesi tanıyor mübarek."

Kasılarak gülümsedim. "Merhaba Addison."

Onun karşısındaki yatağa kıvrır kıvrır saçlı, şahane çiçek desenli, beli açık bir tişört ve aynı desende etek giymiş, altına da beyaz Air Jordan çekmiş siyahi bir kız tünemişti. Tam kararında aydınlatıcı sürdüğü teni kusursuzca ışıltıyordu ve siyah likit göz kalemi hayatımda gördüğüm en düzgün çekilmiş kuyruğa sahipti.

"Bu da Stacy!" dedi Sara Claire.

"Selam," dedi Stacy öylesine. O anda Stacy'nin tam da benim çekeceğim tarzda bir kız olduğunu anladım. Sierra ile şehirdeki grubumuzda cık otururdu. İkisi de öz güvenleri ve sakinlikleriyle her partide en havalı tip olacak kızlardandı.

"Selam! Ayakkabılarını çok sevdim. Nerelisin?" diye sordum.

"Teşekkürler. Ben tam bir spor ayakkabı delisiyim. Chicago. Doğma büyüme. Gündüzleri kütüphaneci. Geceleri makyaj uzmanı." Çantasından ufak bir yağ difüzörü çıkardı. "Kullansam rahatsız olur musunuz?"

"Tanrım asla," dedi Sara Claire. "Ben severim!"

Addison yüzünü buruşturdu. "Olman herhâlde, paçuli yağı koymadığın sürece. Iyyy."

Addison'a sırtımı çevirip Stacy'ye gözlerimi kocaman açtım. "Beni hiç rahatsız etmez."

Stacy yüz ifademe kıkırdadı ve çantasını boşaltmaya devam etti. "Eee Addison, sen ne iş yapıyorsun?"

"Aktris ve mankenim."

Sara Claire'in nefesi kesildi. "Bildığımız bir şeyde oynadın mı?"

"Aman Tanrım!" dedi Stacy. "Seni bir yerden tanıyorum demiştin."

"Çok işte yer aldım," dedi Addison çabucak. "Şeyde varım..."

"Bana bir FitBike aldı. Tek istediğim şeydi," dedi Stacy robot gibi bir sesle geçen Noel yayınlanan, artık çok meşhur FitBike reklamını ezberden okuyarak. Bu reklamda bir kadın Noel hediyesi olarak bir FitBike alıyor ve donuk gözlü bir ifadeyle FitBike'ı ne zamandır ne kadar çok istediğini söyleyip duruyordu. Çok geçmeden #RobotWife trend olmuştu ve internetin Noel meme'lerine malzeme çıkmıştı.

"Ayrıca daha önce *CSI: New Orleans*'ta da oynadım ve Target için birkaç mayo çekiminde yer aldım; yani o salak reklam CV'min en altındadır, bilginiz olsun." Addison bunu deyip stiletto topuğunun üstünde döndü ve koridordan uzun adımlarla ilerledi.

Kapı kapandıktan sonra üçümüz kısa bir sessizlik yaşayıp kahkahaya boğulduk.

"Profesyonel fikrimi sorarsanız," dedi Sara Claire, "meme statüsünü lütfetmemeli. Öyle bir şöhret nadiren iki kez kapıyı çalar."

"Doğru!" diye onayladı Stacy.

Bavulumun önünde çömelip fermuarını açtım. "Cidden geçen Noel onun o garip gülüşünün olduğu GIF, en sevdiğim mesaj cevabıydı. Bu kadar burnu büyük olması yazık."

Stacy benim yatağıma oturdu. "Vay canına... Ayakkabı koleksiyonunu mu getirdin?" Üzerinde kristal broş olan, sivri burun uçuk mavi saten Stuart Weitzman stiletto'ya uzandı. Annemin evlendiği gün giy-

diği ayakkabının birebir kopyasıydı ama aslında Payless'ten almıştım.

“Sanırım ayakkabı takıntım var diyebiliriz.”

“Ben de kendimi ayakkabı delisi sanırdım,” dedi Stacy ayakkabıyı elinde evirip çevirerek. “Ayak numaramız aynı!”

Gülümsedim. Ayakkabıların en sevdiğim özelliği buydu. Yanımda oturan bu ahu tanııçayla aynı numarayı giyebildiğimi bilmeyi seviyordum. Kıyafetler söz konusu olduğunda, bağ kuracağımız şey çok azdı ama ayakkabılar istisnaydı. Ortaokul ve lisede, arkadaşlarımla saatlerce alışverişe çıkardık ve ben kendimi hep hep aksesuar ve ayakkabı reyonunda bulurdum çünkü o mağazalarda benim bedenimin bulunması imkânsızdı. Ama ya ayakkabılar? Herhangi bir markadan ayakkabıyı ayağıma uydurabilirdim. Ayakkabılar mükemmel değildi. Çoğu marka geniş kalıp yapmıyordu ya da 39 numaradan yukarı çıkmıyordu ama benim için hep teselliydiler.

“Biraz esnemiş olabilirler, benim ayaklarım biraz genişcedir ama istediğin ayakkabıyı ödünç alabilirsin,” dedim ona. “Göz makyajımı seninkinin yarısı kadar muhteşem yapmama yardım ettiğin sürece.”

“Anlaştık,” dedi.

Kapı kısaca tıklatıldı ve iri, dalgalı saçları iki yandan kuyruk yapılmış Mallory kafasını içeri soktu.

“Selam Mallory,” dedi Sara Claire.

“Hanımlar, bir buçuk saat sonra herkesi tanışma programına bekliyoruz.”

“Tanışma mı?” diye sordum.

“Adayla,” diye seslendi Mallory kapıyı kapatırken.

Önce Sara Claire'e, sonra Stacy'ye baktım. “Gerçekten başlıyor muyuz?”

“Hem de nasıl!” diye bağırdı Sara Claire ve sonra yatağının üzerine çıkıp onu bir trombolin olarak kullandı. “Müstakbel kocamla tanışmaya hazır mısınız bakalım?”

Stacy bir kedi gibi yavaşça gülümsedi. “Oyun başlasın.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Stacy makyajımı yapma nezaketini gösterdi, buna müteşekkirdim çünkü hiçbir zaman büyük hevesim olmamıştı bu. Bana nemlendirici bir fondöten verin, yeter. Gelgelelim buraya gelirken ilk baloya ne giyeceğimi kafamda net tasarlayarak gelmiştim ve bu akşam, olay ayakkabıydı.

İkinci sınıfta tasarladığım orijinal Cindy ayakkabılarım, turkuaz rengi ve kemerliydi. Bilekteki kemerden başlayıp ayak bileğimi arkaya doğru saran aynı renk kuş tüyleriyle kaplıydı. Kusursuz kuş tüyünü bulmam haftalar, tüyleri en iyi yapıştırma yolunu bulmam günler sürmüştü ama tasarım tabletimde hayal ettiğim ilk tasarımla uyuşunca, bu bebeklerle her yere yürümek istemiştim. Öz güvenimi kabartan bir numaralı ayakkabılarımdı ve bu gece öz güvene ihtiyacım vardı.

Elbisem için orijinal bir Sierra'yı seçtim. Geçen sonbahar yaptığı filmi orta boy elbise, kaval kemiğimin ortasına kadar vücudumu sarıyordu ve sırtında bir yırtmaç vardı. Hiçbir yerimi saklamıyordu ve neyim var neyim yoksa ortaya seriyordu. Eğer bu adam ilk geceden beni postalayacaksa, muhtemelen beden tipimden dolayı olacaktı ve eğer sebep buysa, ne kadar erken o kadar iyiydi. Boyun kısmıysa kare şeklinde açıktı, Sierra buna hep bar kultağı dekoltesi derdi, ayrıca elbisenin kolları şeffaf fileydi. Genel görünümüm "güzellik balosu yarışmacısı"ndan çok, "gizli emelleri olan kadın" diyordu.

"Vay canına," dedi Stacy elbisemin fermuarını çekerken. İkimizin de yansıması aynadan bize gülümsüyordu. "Bomba hatun imajı."

Stacy yüksek yaka ve derin V sırt dekolteli, hardal sarısı, ipek bir tuvalet giymişti. Tam kararında seksiydi. Sara Claire ise taşlarla bezeli, pembe, straplez bir elbise giymişti ve yakası kalp şeklindeydi.

“Çok çekiciyiz ve bu baloya hazırız!” dedi Sara Claire kapıyı açarken.

Balo bir başka *Gece Yarısından Önce* klasiği idi. İlk gece ve sonra her eleme öncesi yapılan bir kokteyl partisiydi. Televizyonda çok elegan görünüyordu, şampanya çeşmeleri ve buz heykelleriyle doluydu. Aynı zamanda her yarışmacının, adayın ilgisini kazanmak için son şansıydı.

Koridora adım attık ve kızlar güruhunun peşinden merdivenlerden aşağı inerken, “Addison nerede?” diye sormak aklıma geldi.

Tam ucundan kalkık dar burunlu bir kadın, “Yapımcılar gelip onu ve birkaç kızı aldılar, saç ve makyajlarının ekip tarafından yapılacağı yere götürdüler,” dedi.

“Ne? Hani sadece teke tek randevularda yapılıyordu?” dedi bir başkası.

Kadın omuz silkti. “Sanırım yapımcılar çoktan favorilerini seçmiş.”

Sara Claire beni dürtükledi. “Aklımızı bulandırmaya çalışıyorlar.”

“Kimler?” diye sordum.

“Yapımcılar,” dedi basitçe.

Tam o sırada buradaki hiç kimsenin, bu makinenin arkasındaki beyne ne kadar yakın bağım olduğunu bilmediğini hatırlamış oldum.

“Ne kadar çıldırırsak, seyircileri o kadar eğlendiririz ve biz ne kadar eğlendirirsek, reytingler o kadar yükselir,” dedi Sara Claire biz ön kapıdan çıkarken ve minik arabalara benzer golf arabalarına binerken. Bunlarla çadırların ve sıra sıra sandalyelerin dizildiği ön kapının oraya gidecektik.

Söylediklerinin hepsinin teorik açıdan doğru olduğunu biliyordum. Erica’nın buna benzer sayısız telefon konuşmasını duymuştum ama gerçekliğini görmek... Huzurumu kaçırdı. Erica’nın ve işinin varlığın-

dan haberim olan ama hiçbir zaman etkileşim kurmadığım bir yan-
bu.

“Hanımlar!” dedi Beck elindeki megafondan. “Koltuklarınızda
isimler yazıyor. O sıralamayla içeri gireceksiniz. Beyaz Rolls-Royce’
bineceksiniz ve evet, o bizim bebeğimiz. Orijinal 1950 model. Araba siz
giriş kapılarından içeri sokacak, adayla tanışacak, sonra evin içine gi-
deceksiniz, bar size açık olacak. Ön kısımdaki çekimleri bitirince aday
içeri girecek ve avluda sizlerle takılacak. Bu akşamki eleme seremoni-
sinden önce onu tanıma fırsatınız bu olacak. Hatırlatırım: Bu akşam
yatma saatinden önce bazılarınız eve gidiyor olacak.”

Wes onun yanında kollarını kavuşturdu ve sırtıttı. “Ya adaya yürür-
sün ya eve yürürsün!” diye bağırdı. “Tam anlamıyla!”

Gergin gergin etrafıma bakıp Anna ve Drew’u aradım. İkisini Ad-
dison’ın yanındaki ikinci ve üçüncü sandalyelerde otururken gördüm.
Addison dore bir elbise giymişti, önü ve arkası o kadar açıktı ki, genil-
dim. Yine de tam bir tanrıçaya benziyordu.

Onlara el salladım ama Beck onlarla konuşurken ciddi ciddi kafa
sallıyorlardı.

Sıranın sonlarına doğru olan sandalyemi buldum, yanımda kızıl kı-
vırcık saçlı bir kız kucağında üç portakalla oturuyordu.

“Ben Judith,” dedi yanına oturunca. “Jonglörüm.”

“Harika,” dedim bundan ne anlam çıkaracağımı bilemeden.

Yıllar yılı bu programı izlemekten ve Erica ile yaşamaktan biliyor-
dum ki, intro gecesi sevilen bir hayran gecesiydi. Twitter konuşmaları,
mesaj panoları ve hatta içkili oyunlar bile vardı bunun üstüne! (Bir
yarışmacı ne zaman adayın anlamadığı bir kelime oyunuyla kendini
tanıtırsa fondip!)

Fakat asıl nokta, ilk gece en akılda kalan kadınların, halkın dili-
ne düştükten sonra kameralarda en çok görünen kadınlar olması-
dı. Elbette karar hep adaya bırakılıyordu ama sahne arkasında bazı

oyunlar oynayan yapımcılar onun kararlarını etkiliyor muydu, merak ettim.

Soru şuydu: On saniye içinde bu kalabalıktan sıyrılmamı sağlayacak ne söyleyebilir ya da yapabilirdim? (Çok güzel ve çok ihtişamlı kalabalıktan.)

Jonglör Judith ve Meme İkonu Addison arasında, bu kısacık zaman zarfında sunabileceğim pek bir şey yoktu.

“İkizler!” diye bağırdı birisi. “Sıra sizde!”

Anna ve Drew ayağa kalktı ve *Onlar ikiz değil!* diye bağırarak dilimin ucuna geldi. Ama kalktılar ve ben onlara bir el bile sallayamadan Rolls-Royce’a bindiler.

“İkizler,” dedi Judith. “İyi numaraymış. Daha önce kullanılmamıştı.”

Sıra tahminimden hızlı ilerledi ve önümüzden ayrılan her kızıdan sonra biz de bir sandalye bir sandalye ilerledik ve sonunda Judith ve ben kaldık.

“Bol şans!” diye seslendim ona portakalları elinde limuzinin arka koltuğuna kayarken.

“Şansa ihtiyacım yok,” dedi ciddi ciddi. “Benim yeteneğim var.”

“En iyisini en sona sakladık,” dedi Beck kapıyı kapatırken.

Burun kıvrıdım. “Tabii tabii. Daha çok, adam peş peşe yirmi beş kadınla tanıştıktan sonra zombiye dönmüş olacak.”

Wes başını yana eğdi, kulaklığını dinledi. “Çekil çekil!” diye bağırdı bir tepsi dolusu sandviçi taşıyan servis elemanlarından birine. “Havuz başında bir sinir krizi yaşanıyor.” Telsizi ağzına yaklaştırdı. “Hayır, bırak çıldırsın! Gözyaşları bize lazım!”

Kriz geçiren bir kadına karşı iğrenç tepkisi miydi, yoksa benim sinirlerim mi gergindi bilmiyorum ama midem bulandı.

“Hey sakın,” dedi Beck beni tutarak. “Sen ona aldırma.”

Başımı iki yana salladım. “Ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Eve gitmem lazım. Hâlâ vakit var. Şimdi ayrılırsam Erica sadece bi-

razık kızar. Daha kamerada bile gözükmeydim. Ekip üyelerinden özür dilerim, geçen gün eve kadar gelip vakitlerini harca..."

"Sus." Beck sertleşti. "Bunu yapabilirsin Cindy. Şahane görünüyorsun ve akıllısın, komiksin, yeteneklisin. Aday seni sevecek. Seyirciler seni sevecek. Hepsinden önemlisi, o ayakkabıları görünce dipleri düşecek."

Bileklerimi saran tüylere doğru baktım. Ayakkabılarım. Güzel ayakkabılarım. Sırf oraya çıkıp adımı bile söylesem, milyonlarca insan adımı öğrenecek ve ayakkabılarımı görecekti. Bir daha başka hiç ayakkabı tasarlamasam bile, o an benim olacak.

Derin bir nefes aldım. Bu ayakkabılarla her şeyi yapabiliyordum.

"Bir dakika!" diye bağırdı Ash aşağıdaki karavanlardan yokuş yapan koşarak. "Bekle!"

Bize ulaştığında göğsü inip kalkıyordu ama bir allık ve fırça tutuyordu. "Kusura bakma, Wes bütün gece bize iş çıkardı ama seni beklemek için geldim."

"Beni mi?" diye sordum.

Ash kahkaha attı. "Evet, seni Cindy." Göz kırptı. "Hepimizin bir favorisi var, biliyorsun."

Bu küçük bilgicik de beni biraz daha güçlendirdi. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Elmacık kemiklerime ve burnumun ucuna altınimsı pembe sürdü. "Mükemmel."

Rolls-Royce tam bir peri masalından çıkmıştı. Gün batımına önünde bembeyaz, gıcır gıcırdı ve *Gece Yarısından Önce* logosu, yanında Romen rakamlı bir saatle plakasına yapıştırılmıştı. Gerçekten oluyordu bunlar.

Araba yokuş yukarı kısacık yolda beni götürdü ve şatonun demir kapısından girdik; sanki buraya ilk kez geliyordum.

Araba durdu, ön koltuktaki şoför seslendi: "Şimdi senin sıran!"

Kapıyı açıp indim, kameranın ayakkabılarıma yakın çekim yaptığı-
nı hayal ettim. (Eee, hayal kurmak bedava.)

Ayağa kalkarken derin bir nefes aldım, elbisemi şöyle bir düzelttim
ve bir milisaniye düşündüm. *Ya... Ya bu tanımadığım adam gerçekten de
hayatımın aşkıysa? Ya kader sahiden varsa ve ikimizin kısmetine bu an ya-
zılmışsa?*

Kafamı kaldırıp baktım, etrafımızda gezinen tüm ışıklar, kameralar
ve ekibi görünce kısa bir şok geçirdim.

Görüşümü odakladım, nemli gece havasında nefesim kesildi.

Uzun boylu, esmer, jilet gibi bir takım elbise.

Henry.

Beyaz Atlı Prens'in ta kendisi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu arada onun da ağzı açık kaldı, en az benim kadar şoktaydı, da belki de beni tanımamıştı. Tüm bu pırıltıdan sonra, bambaşka bir kişiye benziyordum.

"İu, vay canına," diye kekeledim. "Se-sen..."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi yüz ifadesini kusursuz şekilde dengeleyerek ve serinkanlı havasına geri dönerek. "Isırmam."

Göğsüme ve boynuma kan bastı. Onun. Isırması. *Çıkar beynini düşüncelerden kızım!* "Ben Cindy," diye yumurtladım. "Ayakkabıları verim." *Ayakkabıları severim mi?*

Çocuk aşağı baktı ve hayranlıkla, "Gördüğüm kadarıyla en güzeli rini giymekten çekinmemişsin. Ne kadar göz alıcılar," dedi. "Tıpkı sen gibi."

Hemen yanımda ekip üyelerinden biri bana el sallayıp ilerleme işaret etti.

Ah. Doğru ya. Yürümek. Yürümem lazımdı.

Öne doğru bir adım attım, Henry kollarını uzattı ve ona sarılmak için yaklaştım.

"Henry," dedi nefesi boynumu gıcıklayarak. "Ben Henry."

Bir adım geri çekildim ve içgüdüsel olarak alt dudağımı ısırđım, şırılsırlarım bir gevşemiyordu. "Baloya gitmeliyim. Orada görüşürüz?"

"Öyle planlıyorum," dedi.

Şatonun içine girdim, yaralı bir hayvana benzemeyen en iyi manken yürüyüşümle yürümeye çalıştım. (Rehber kitapçıklarda size söylenen yeni şey, moda okulunun yarısının size podyum mankeniymiş gibi dr

ranmasıydı. Sierra'nın yürüyüşü cidden *America's Next Top Model* seviyesine taş çıkarırdı mesela.)

Kapıyı açtım ve diğer tarafta bir inilti duydum.

"Ne oluyor ya..."

Anna koşup beni fuayeye çekti.

"Şşş." Drew parmağını dudağına götürdü.

"Burada olmamız yasak," diye fısıldadı Anna. "Ama senin girişini kaçıramazdık."

"Olağanüstü görünüyorsun," dedi Drew.

Üvey kız kardeşlerim üçlü bir sarılmaya çekti beni ve kısacık bir an bile olsa, onlarla baş başa kalmak bana iyi geldi.

"Size kendinizi ikiz diye mi tanıttırdılar?"

Anna gözlerini devirdi. "Biraz abartıyorlar. İnsanlar bize ikiz deyip duruyor ve biz de onları düzeltip ikiz sayılıyoruz diyoruz."

Drew omuz silkti. "Sinir bozucu ama belki böyle sivriliriz."

"Cidden, durum biraz tuhaf," dedim.

"Seni küçük tuhaf yabani!" dedi Anna. "Konuyu değiştirip durmayı kes. Orada neler oluyordu öyle?"

Henry hakkındaki sırrımı kendime saklamam gerektiğini biliyordum. Ama kendimi tutamadım. Anna ve Drew'un yanında hayır. "Uçakta yan yana geldik," dedim çabucak.

Aynı anda çeneleri düştü.

"Sen. New York'tan dönüş uçağında bu *adayla* yan yana mı oturdun?" diye sordu Drew tek tek ve sessizce tekrar ederek.

Başımınla onayladım.

Anna zevkle iç çekti. "Bence aşırı yakışıklı ve lütfen bilin ki, onu kesinlikle kendime istiyorum ama aman Tanrım, eğer bu kader değilse, kader nedir bilmiyorum."

"Kader diye bir şey yoktur," dedim ona.

"Anna, çocuk senin tipinmiş gibi yapmayı bırak," dedi Drew ona.
"Sen biraz pis ve işsiz seversin."

Anna bir an surat astı ama düşünceli düşünceli kafa salladı.

"Kesin şunu," dedim. "İkiniz de. Kader değildi. Sadece bir tesadüf.
Ben kadere inanmam. İnanamam. Önce annemin, sonra babamın
ölmesinin büyük bir planın bir parçası olduğuna inanmayı reddediyo-
rum. Eğer bu doğruysa, benim gökkuşağımın sonundaki şeye ulaşmak
için ödediğim bedele değmez."

Anna havayı kokladı.

"Ne var?" diye sordu Drew. "Ne oldu?"

Anna kollarını göğsünde bağladı. "Kader kokuyor. Kadere benziyor.
Kader olmalı."

Zeke dış avludan kafasını içeri uzattı. "Hanımlaaaaar," dedi. "Dışa-
nda bulunmanız gerekiyor. Anlarsınız ya, kameraların olduğu yerde?"

"Sen bir sakinleştirici al Zeke," dedi Drew annem-için-çalışıyorsun
sesiyle.

Anna ona hafifçe vurdu. "Hemen geliyoruz Zeke'ciğim."

Drew da ben de kapı kapanır kapanmaz onu süzdük.

"Ne?" dedi Anna.

Drew gözlerini kıstı. "Ekipten biriyle flört ettiğini görmedim sanma
Annem seni gebertir."

Dışarı çıkarken kahkaha attım, bir an ilgi odağı olmadığım için
rahatlamıştım.

Programdan önce adayla tanışmak kâğıt üstünde kurallara aykırı de-
ğildi ama duyulsa, kaşlar çatılırdı bence. Birkaç sezon önce, yarışma-
cılardan biri çekimden haftalar evvel ortak bir arkadaşlarının düğü-
nünde, erkek adayla tek gecelik ilişki yaşamıştı ve yarışmacılar bunun
peşini bırakmadı. Kızı durmadan haksız avantaja sahip olmakla suç

ladılar ve evin içinde hayatı ona zindan ettiler. Yani eğer Henry bizim kata üstü uçuşumuzu gizli tutmak istiyorsa, ben vardım. Ayrıca sadece tanışmıştık. Onu tanımıyordum bile.

Ki bu yüzden, avluda yeniden aramıza katılınca diğer kızlar gibi başına üşüşmeye çalışmadım. Etrafıma bakınca Addison ve Sara Claire'in de gerilerde takıldığını gördüm.

Sara Claire bana gülümsedi ama saatler öncekinden farklı olarak gardını almış bir hâli vardı. Addison ise her zamanki gibi bana-hiç-bakma-bile titreşimleri yayıyordu.

Avlu, televizyondan da hatırladığım gibi tahta kaplama zeminliydi. Üzücü bir şekilde buzdan heykeller de, şampanya çeşmesi de sahteydi. Çok yakından bakmazsan yine de güzeldiler gerçi. Kameraların dışında küçük bir bar kurulmuştu; siyah yelekli, papyonlu ve siyah kot pantolonlu bir barmen şişelerce içki koyuyordu. Tüm bunların televizyonda nasıl sihirli görüldüğünü anlayabiliyordum ama şahsen içindeyken, erkenden kaçmak istediğin bir düğüne benziyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ev personeli tepsilerce içki taşıyarak gezindi ve çok geçmeden sanki konserdeymişiz gibi herkes bağıra bağıra konuşmaya başladı. Beyaz bir kadın (hayatımda gördüğüm en uzun postişleri takmıştı ve her yemekte mimosa kokteyl içtiğini anlatmadan duramıyordu) havuza düştü ve Henry kahramansı bir an yaşayarak onu çıkarıp kurtardı ve havluya sardı. Arkasından sahte yağcılarla karşılaştı. Brenda adlı başka bir yarışmacı -Shirley Temple gibi kıvrık saçlı ve pençe gibi kırmızı tırnaklı, Nebraska'lı bir İspanyolca öğretmeni- biri Henry ile salsa yapma denemelerini baltalayınca gözyaşlarına boğuldu.

Duyguların en yüksek dozda çağıladığını söylemek yetersiz kalırdı. Benim bile kaldıramayacağım kadardı.

Stacy'yi açık hava şöminesinin yanında hıçkırarak hıçkırarak ağlayan Doğu Asyalı, orman yeşili saten tuvalet giymiş bir kadının yanında otururken buldum.

“Her şey yolunda mı?” diye sorarak yaklaştım.

Stacy diğer kadının arkasını sıvazladı ve başını salladı. “İyi olacağız değil mi Jenny?” Bana dönüp kısık sesle ekledi: “Kafayı yiyenler sadece beyaz kızlar sanıyordum ama galiba hiçbirimiz buna bağışıklık kazanmamışız.”

Ağlayan kadın kafasını kaldırıp bana baktı ve, “Düştüm,” dedi. Bir daha ağlamaya ve kameralar etrafımızda dönerken hıçkırmaya başladı; onun ağlamaları kameralar için bir sirenin çağrısından farksızdı.

“Su,” dedim. “Biraz su getireyim.”

Bardaki adamdan bir şişe su bulmayı becerdim ve geri döndüğümde Jenny’nin hikâyesini dinlemek üzere küçük bir kalabalığın toplandığını gördüm.

“Arabadan dışarı adımımı attım ve o sırada ayakkabımın topuğu tuvaletimin eteklerine takıldı.” Burnunu çekti. “Ve yere yapıştım. Hem de nasıl. Bay Kusursuz’un kollarına doğru tökezlediğin bir romantik komedi düşüşü değildi. Yüzüstü yere kapaklandım ve çok kan aktı. Sağlık görevlilerini çağırmak zorunda kaldılar,” diye anlattı bize ve sözleri bir başka hıçkırık arasında kayboldu.

Etrafımızdaki ekibin bunu yalayıp yuttuğunu, Wes’in kameramamlardan birine iyice yakın çekim yapması için fısıldadığını gördüm.

“En azından burnunu kırmamışsın,” dedi Addison duygusuzca.

“Hiç yardımcı olmadı!” diye tersledim onu.

Resmen hırladı ve buraya dost edinmeye gelmediğini açıkça belli etti.

Jenny gözyaşlarını sildi. “Hayır, doğru söylüyor.” Addison’a tanıdık bir şekilde gülümsedi, sanki alfa kızlara beta rolü oynamaya alışkındı.

Addison bana baktı. “Ve Cindy, sana sabahtan beri söylemek istiyordum, çok cesursun.”

Kaşlarımı çattım hafifçe. “Neden?”

“Elbisenden. Nefes kesici tabii ki, ama ben utançtan kıpırdayamazdım. İri bir kızın dolgun hatlarını göğsünü gere gere sergilemesi çok hoş, anlarsın ya? Çok pozitif bedenci bir yaklaşım.”

Jenny başıyla onayladı, kızların çoğu da öyle. “Çok cesurca.”

Kanım lav sıcaklığına erişti ve patlayabilirdim. Bana *cesur* denmesi en tahammül edemediğim şeydir. Birisi dışarı çıktığım ya da üstüme oturan bir elbise giydiğim ya da diğer kızların yaptığı son derece normal şeyleri yaptığım için bana *cesur* dediği zaman, bunun gerçek anlamı şudur: *Benim vücudum senin gibi olsa yerin dibine girerdim ama benim aklımda senin şişkolüğünden başka bir şey olmamasına ve günün birinde senin gibi görüneceğim için ödüm patlamasına rağmen sen sırf var olabildiğin için bile tebrikler. Çok cesurca.*

Addison bir elini omzuma koydu. “Bu akşam elemelerde ne olursa olsun ve kim gerçek aşkı bulursa bulsun, en gerçek sevgi, kendimize verdiğimiz sevgidir.”

Stacy hariç herkes kocaman bir *aaaaa* çekti buna. İkimiz bir saniye göz göze geldik ve Addison’ın gerçek yüzünü benden başka gören biri olduğu için rahatladım.

“Kızların kaynaşmasına bayılıyorum,” dedi Anna kollarını göğsüne koyarak.

Neredeyse kalabalığın arasında karşıya zıplayıp omuzlarını sarsacak ve şöyle bağıracaktım: *Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu görmüyor musun! Ben bir elbise giyerek cesaret sergilemiyorum. Sadece yaşıyorum!*

Fakat onun yerine boğazımı temizleyip, “Sağ ol canım,” dedim.

“Hanımlar.”

Hep birlikte kafamızı çevirdik ve Henry’nin ağzı kulaklarındaki Sara Claire ile kısa bir teke tek görüşmeden sonra gruba geri döndüğünü fark ettik.

“Selam Henry,” diye şakıdı birkaç kız.

"Jenny, iyi misin?" diye sordu Henry.

Jenny zavallı gibi kafa salladı.

"Bayağı sert düştün. Sanırım benim okuldaki lakros takımındaki çocukların bazılarından bile sağlammışsın," dedi.

"Biz tatlı Jenny'mize çok iyi bakıyoruz," dedi Addison. Hemen Jenny'nin yanında yerini almak için dirseğiyle resmen Stacy'yi ittirdi. "Kızlar birbirine destek olmalıdır."

Henry başını salladı. "Kesinlikle katılıyorum." Sessizce güldü. "Biliyor musunuz, dürüst olmak zorundayım. Bu programın konsepti bana biraz garip."

Kameramanın Mallory'ye doğru baktığını ama Mallory'nin çekmeye devam etmesi için elini salladığını fark ettim.

"Ve riskin sizin üstünüzde olduğunun farkındayım hanımlar. Hepiniz buradasınız, hiçbir garanti olmadan kendinizi sergiliyorsunuz," diye devam etti Henry. "Birbirinize yardım ettiğinizi görmek çok güzel. Teknik açıdan bu bir yarışma, biliyorum ama benim için doğru bağlantıyı bulmak önemli olan. Bu bir spor değil. O yüzden teşekkürler Addison. Diğer kadınlara karşı kibar olmanı çok takdir ettim."

Kan beynime sıçradı ve dudaklarımı büzdüm. Bu ne kendini üstün gören, zırva bir konuşmaydı böyle? Tamam, söylediklerinde bir haklılık payı vardı ama tam da Addison'ın kurnaz oyunlarına çanak tutmak? Daha naif olabilir miydi acaba?

Addison gülümsedi ve masum masum omuz silkti. "Seni birkaç saniyeliğine kaçırabilir miyim?"

Henry ona kolunu uzattı. "Memnuniyetle."

Addison koluna girdi ve hep birlikte ikisinin, havuzun ötesindeki çardağa doğru yürüyüşünü izledik.

Burnunun üstünde minik çiller olan, minyon, esmer bir kız iç geçirdi. "Birbirlerine bu kadar yakışmaları haksızlık."

Jenny de onaylayarak iç çekti. “Tam bir suç.”

“Gönlüne göre olsun,” diye mırıldandı Sara Clarie.

Arkamı dönünce onu omuzlarını düşürmüş, kaşlarını çatarken buldum. “Bir içki ister gibi bir hâlin var,” dedim.

Elini bana uzattı ve güçlü adımlarla bara gittik. “*Senin* gönlüne göre olsun,” dedi.

Birer kadeh roze aldık ve sordum: “Teke tek tanışman nasıldı?”

Dudaklarında kararsız bir seğirmeyle beni tepeden tırnağa süzdü. Sanırım ilkel bir bakıma hepimiz gerçek dünyada aşk için yarışıyoruz ama bu program barda ya da bir randevu sitesinde tanışan insanlardan çok daha direkti. Diğer kadınlarla iletişim kurmayı ve hatta onlarla arkadaş olmayı çözmek tam bir muammaydı ve bunu nasıl idare edeceğin konusunda bir rehber yoktu.

“Sanırım ondan hoşlandım,” dedi sonunda. “Biliyorum, kameralar onu görünce ağzının suyunun aktığını ve yerlere yapıştığını görmek istiyor. Kimin eve gideceğine karar veren o ama ben de burada kalıp onunla bir şansım olur mu diye savaşmak istiyor muyum, bilmek zorundayım, anlıyor musun? Koskoca kariyerimi bırakıp geldim sonuçta.”

“Büyük bir şey bu,” dedim birdenbire benim sunacak hiçbir şeyim olmadığını hissederek. Ne kariyerim, ne gerçek ailem ne de teknik olarak evim vardı.

“Addison’a bak mesela. Bir şey televizyona ya da internete sızıyor ve ondan sonra, ne kadar yırtınırsan yırtın, bir bununla akılda kalıyorsun. Ben de burada aynı hatayı yapmak istemiyorum.”

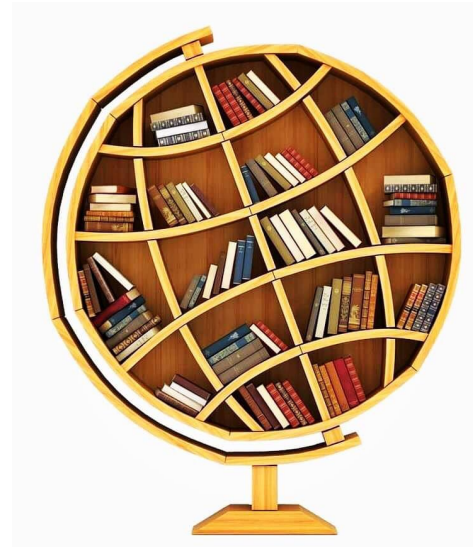
Coşkuyla kafa salladım çünkü bu kaygı bana tanıdıktı. Burada olma kararı tam bir kumardı.

“Gerçi çocuk gayet normal birine benziyor.”

Uçakta tanıştığım çocuğu düşününce bu program gibi bir şeye girdiğini hayal etmekte zorlandım ama eminim, o da benim için aynısını düşünüyordur.

“Sadece bir gece geçirdikten sonra ona hayatının erkeği diyen her hangi bir kadının tam anlamıyla zırvaladığını biliyordur kesin. Her hâlde o kadar kafası çalı...”

Büyük bir gümbürtüyle lafı yanda kaldı ve her yer kapkaranlık oldu. Dağların arasında yankılanan tek ses, yirmi beş tane kadının çığlığı ve bir avuç kameramanın küfürleriydi.

ONUNCU BÖLÜM

“Yayın kesildi!” diye bağırdı birisi.

“Yedek jeneratörlere ne oldu?” diye haykırdı bir başkası.

“Sara Claire?” diye sordum karanlıktan korkuyormuş gibi konuşmak için elimden geleni yaparak. Korkmuyordum ama aynı zamanda tam önündeki elini görememek de, özellikle de hiç bilmediğin bir yerdeysen, bayağı huzursuz ediciydi.

Birisi parmaklarını bileğime dolayıp çekiştirince nefesim kesildi.

“Sen kimsin?” diye fısıldadım tökezleyerek, topuklularıyla zar zor yürüyordum. “Anna? Drew?”

Yanlışlıkla yürüme yolundan çimenlere sapınca yalpaladım, topuğum anında toprağa battı.

Bileğimi tutan el yavaşça kolumu sıvazladı. “Dikkat et,” dedi bir ses. Ama bu ses beklediğimden daha kalındı.

“Henry?” diye sordum.

“Sadece birkaç dakikamız var,” dedi dikkatlice birkaç adım daha atarak.

Bir şeyi yokladığını, ardından da bir kapı kolu tıkırtısını duydum.

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Bastığın yere dikkat et,” dedi şimdi koluma yapışarak.

Gözlerim karanlığa alışmaya başlamıştı ve ay ışığında bir yatak, koltuk ve onun silüetini çıkarabildim.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu. Bu ağzından çıkmasını beklemediğim bir cümleydi. “Üzgünüm. Öyle demek istemedim... Sadece seni gördüğüme şok oldum. Hepsi bu.”

"Kötü anlamda mı şok oldun?" diye cesurca sordum gözlerinin parlaklığını arıyarak. "Bence daha iyi soru, asıl *sen* burada ne arıyorsun?"

"Eh," dedi, "sanırım müstakbel nişanlımla tanışmaya geldim."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken suratına tükürmemek için elimle ağzımı kapadım.

"Ciddiyim," dedi ince bir sesle. "Ben, şey, senden numaranı almak istemişim aslında, o yüzden bu işime geldi."

"Yani buraya karını bulmaya geldin ama havaalanında benim numaramı almak istedin?" Bu programı mı ciddiye almıyordu, yoksa Sara Claire'in onun hakkında söyledikleri gibi namını düzeltmek isteyen bir playboy muydu, onu kestiremedim. İsteddiği kadar çekici olursa olsun, onun itibarını temizleme oyununda piyon olmayacaktım.

Başını iki yana salladı. "Doğrusu, ben de buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Neredeyse gelmeyecektim." Derin bir nefes verdi ve nefesindeki tatlı şarap kokusunu aldım. "Sadece annemin doğrusunu yapmaya çalışıyorum."

"Annenin mi?" diye sordum. "Neden bahsediyorsun?"

Işıklar bir kere yanıp söndü. İkimiz de tepemizdeki süslü avizeden akan ışıkla gözlerimizi kırıştırdık.

Henry'nin şimdi konuşmasından daha perişan görüldüğünü fark ettim. Alnı kırış kırıştı, endişeliydi ve dolgun alt dudağı aşağı sarkık, kaşları çatıktı. Ama sonra uçaktaki hâlinden, neredeyse gevşemiş, olağan ifadesinin de hafif kaşları çatık olduğunu hatırladım ve bunu biraz seksi buldum. Hüzünlü tiplere zaafım vardır. Arpacı kumrularına.

"Annen," dedim sonunda ona çok uzun süre dimdik baktıktan sonra.

"Annenle ne alakası var?"

Henry hafifçe kollarını kaldırdı. "Uzun hikâye. Sadece... Kazanmamız lazım. Şirketin kazanmaya ihtiyacı var."

Uzaktan sesler yaklaşıyordu.

“Neredeyiz biz?” diye sordum, sağı sola bakınca yarı bozuk bir yatak ve valiz koyma yerinde duran bavulu gördüm. “Burası senin odan mı?” Bir sürü daha önemli soru kafamdaydı. “Yatağına bak, dev gibi. Biliyor musun, biz şatoda bir odada dört kişi kalıyoruz! Hangi şatoda dört yetişkin kadın iki tane çift kişilik yatakta kalır?”

Henry hafifçe güldü. “Evet, farkındayım. Ben çok şanslıyım. Ama kimse bizi bulmadan bir an önce buradan çıkmalıyız.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Ay, evet.” Yarışmanın ilk gecesinde damat adayının yarışmacılardan biriyle elektrik kesintisi sırasında sırta kadem basması ne tantana koparırdı, hayal bile edemiyordum.

Kapıyı açmaya gitti ama durdu. “Dur. Ne yapacağımıza karar vermemeliyiz.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Kimseye bir şey demeyeceğiz, tamam mı? Birbirimizi tanıdığımız hakkında. Bence bu en iyisi,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp çizgi gibi yaptım ve bir saniye düşündüm. Mantiken en iyi seçenek buydu, farkındaydım ama midemin derinlerinde canlanan minik bir kıvranma hissiyle birkaç dallamanın beni bir iki kere, her nedense, genellikle şişko kızla çıktığı bilinmesin diye, ufak sırrı olduğuma inandırdığı zamanlar aklıma geldi. Bu düşüncüyü zihnimden attım. Burada durum bu değildi. Naklen yayın yapan bir televizyon kanalındaydım, resmen bütün dünyanın gözü önünde bu çocuğa kur yapıyordum, ama eski alışkanlıklardan kurtulmak zordur, özellikle de kendiyle ne kadar barışık olursa olsun, ebediyen beden imajı hakkında sorunlarla boğuşan şişman kızsanız.

Henry’ye, Anna ve Drew’a söylediğimi söylemek zorundaydım ama o zaman benim diğer ve belki daha büyük sırrım ifşa olurdu. Üvey annem, kız kardeşlerim ve tüm hikâye.

“Tamam. Sırrımızı gömüyoruz. Bildiğim kadarıyla, seninle hiç tanışmadık.”

Döndü, sanki son anda bir şey hatırlamış gibi odanın köşesindeki gardırobu karıştırdı.

"Şey... Her şey yolunda mı?" diye sordum sanki bir şeyi bölmüşüm gibi.

Omzunun üstünden baktı. "Evet, bir dakika lütfen... Bu arada, bu akşam harika olmuşsun. Yani uçakta da harika görünüyordun ama... Anlarsın ne demek istediğimi."

Anında yanaklarım al al oldu. Uçakta tanıştığım Beyaz Atlı Prensis söylemesini beklediğim bir şey değildi bu.

"Oruz saniye sonra beni takip et," dedi. "Gizlice kaçtık mı diye soran olursa, naz yap. Masum ayaklarına yat." Topuğunun üstünde döndü ve göğsüne bastırduğu bir şeyle yanıma geldi.

Başımınla onayladım.

"En iyisi böyle yapmak, yoksa... Eh, anlarsın ya." Gülümsedi, bu kışkırtıcı dudaklarına takıldı. "Al bakalım," dedi, bana antenli ince bir telsiz vererek.

"Ne? Bunu ağaç evinden mi getirdin? Alo, alo, ben Lahana Bebek orada mısın?"

Sabrı taşarak başını salladı ama hâlâ gülüyordu. "Kimseye çaktırmadan karavanların birinden aşırıdım. Nedenini ben de bilmiyorum ya da ne kadar şarjı olduğunu ama bir sır saklayacaksak, en azından gizli bir iletişim ağımız olmalı. Ama, u, Lahana Bebek mi?"

"Henry!" diye seslendi bir kadın.

Şaşkınlık içinde telsizi düşürdüm ve ikimiz de aynı anda almak için eğilip kafa kafaya tokuştuk. "Ah pardon," dedim.

"Aldım," dedi alnını ovuşturarak. Doğruldu ve telsizi tekrar bana verdi ama bu sefer elini bir saniye tutup başparmağıyla bileğimi okşadı. Dokunduğu yerden kolumun üstüne kadar bir ürperme geçince nefesimi tuttum.

Bir saniye daha gözlerimin içine baktı ve yine aynı ses ona seslendiğinde kıkırdayarak andan koptu. "Kahretsin. Tamam, gidiyorum."

"Git," dedim. "Arkandan gelirim. Sonra görüşürüz yabancı."

"Lavlara basmamaya çalış." Göz kırptı ve ben tek kelime daha edemedim kapıdan çıktı.

Onun yatağına oturup saymaya başladım. Bir Mississippi, iki Mississippi, üç Mississippi...

Telsizi sütyenimin içine sokuşturmaya çalıştım ama anteni çıkışıyordu. Sonunda becerdim çünkü çok şükür, anten küçülüyormuş.

Birkaç saniyem daha kalınca etrafı karıştırsam mı diye şöyle bir bakındım. Kendimi tutamadım. Komodinde küçük bir Moleskin defter duruyordu. Defteri aldım, ilk sayfası rakamlar ve karalamalarla doluydu. Sayfaları karıştırınca pek bir şey bulamadım, birkaç komik çöp adam çizilmişti ve bir sayfada kocaman büyük harflerle *JAY BENİ BU TOPLANTIDAN KURTAR* yazıyordu. Güldüm.

İlk sayfaya geri dönünce boş bir alan buldum ve dudaklarımı sayfaya bastırdım, kırmızı ruj izimi sonra bulsun diye. Bu, benden ona izi sürülemeyecek gizli bir mesajdı. Ve hemen arkasından pişman oldum. Tam başparmağımla ovuşturmaya başlayacakken bu sefer de leke bırakacağımı fark ettim, bu daha da korkunç olurdu. Hayır, hayır, hayır. İstedğimden daha fazla röntgencilik yapmıştım.

Bravo Lahana Bebek, alkış.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eleme sabaha karşı üç sularında yapıldı. Hepimizin gözünden uyku akıyordu, esnemekten ağzımız yırtılacaktı ama yine de Henry'nin içeri girişini beklerken gergin ve kıpır kıpırdık. Arkamdaki sırada bir kız sesli sesli esnedi ve Allison'ı buldum, havuza düşmüştü, şimdi üstünde bir eşofman takımı vardı ve ıslak saçlarını atkuyruğu yapmıştı. En azından gecem onunki gibi geçmemişti.

Ekip hepimizi şatonun merdivenlerine yerleştirdi. Bu, yedi kızın eve gideceği en büyük elemeydi ve Henry ile benim misafir evinde yaşadığımız ana ve sütyenimin içine tıktırılmış telsize rağmen, sanırım eve gitme ihtimalim yüzde elliydi. Belki beni eve yollarsa ve hiç tanışmamış gibi davranmak zorunda kalmazsak, ikimiz için de daha kolay olur, diye düşünürdü. Ya da belki umurunda bile değildi ve buraya sahiden de sadece annesi için gelmişti – o da ne demekse artık. Her hâlükârda, ben buraya neden geldiğimi biliyordum ve o para ödülünü eve götürme şansım varsa ya da bana bir iki iş teklifi getirecek kadar yankı uyandıracaksam, bu gecenin ötesine geçmeliydim.

“Canlı gözükün hanımlar!” diye bağırdı Beck.

“Kamera başla!” diye bağırdı birisi.

“Başladı,” diye seslendi kameraman kadın.

“Ses!”

“Başladı!”

Arkamızda, şatonun kapıları ses efekti de olabilecek bir gıcırtyla açıldı ve ister istemez arkamı döndüm. Henry'yi son görüşüm olabiliirdi.

Ama gelen Henry değildi. Chad Winkle, *Gece Yarısından Önce*'nin kıdemli sunucusu, her zamanki smokiniyle, kalın bahriyeli manşetleri ve ona takım papyonuyla karşımızdaydı. Hatırladığımdan daha kır saçlıydı ama genel anlamda Chad modern bilim sayesinde iyi yaşlanmıştı. Yarışmacılara el sallayarak güldü ve onu en son görüşümü hatırlayıp midemde bir yumru hissettim – Erica'nın verdiği bir yılbaşı partisinde, ben daha lise birdeyken. Babamla evlenmelerinden sonra, yarı ünlülerle karşılaştığım ilk partiydi. (Düğünü saymazsak.) Elbette Chad, Anna, Drew ya da beni hatırlamazdı, ya da hatırlasaydı bile, diye hatırlattım kendime, profesyonel bir televizyon sunucusuydu ve soğukkanlılığını bozmazdı.

“İyi akşamlar hanımlar,” dedi, diskalifiye olan yarışmacıları götürmek üzere hazır bekleyen Rolls-Royce'ların önündeki yerini alarak. Hemen yanında normalde bir heykel ya da çiçek aranjmanı sergilemesini bekleyeceğiniz bir sütun duruyordu fakat onun yerine, bu sütunda kusursuz bir şekilde kule yapılmış rulo davetiyeler duruyordu. “Görünüşe göre bu akşam bazılarınız Henry ile gerçek bağlantılar kurmuş. Ne şanslı adam. Hadi, çağıralım Henry'yi!”

Henry şatonun kapılarından dışarı adım attı ve merdivenlerden indi, kıkır kıkır gülüşmeler onu arkasından takip etti. Chad ile tokalaştı, hepimize sırtıttı ve baş selamı verdi. “Hanımlar.”

“Bu akşam çok zor kararlar verdin,” dedi Chad.

“Evet. Çok özel insanlarla tanıştım.”

“Eh, hadi başlayalım.”

Midem bir yumruya dönüştü. Büyük an gelip çatmıştı.

Henry boğazını temizleyip birisinin adını çağıracaktı ama Wes bağırdı: “Kestik! Yerinizde kalın!”

Irina, Ginger ve Ash çabucak Henry'ye koşup bakım yaptı, takım elbisesini silkeleyip çekiştirdiler, saçlarını karıştırıp alınına pudra sürdüler.

“Büyük anı mahvetmek diye buna denir,” diye fısıldadı Stacy arkamdan ve güldüm.

Ash, Irina ve Ginger dağıldıktan sonra tekrar yayın başladı.

“Addison,” diye seslendi Henry onu çağırılan ilk isim yaparak.

Tahmin edilebilir. Kamera üstümdedir belki diye gözlerimi devirmeye çalıştım.

Henry birkaç ismi daha çağırdı, aralarında Jenny vardı. Bu Henry’yi iyi gösterdi çünkü kim yüzüstü kapaklanmış bir kızı eve gönderen adam olmak isterdi ki? Teker teker hepsi rulo davetiyelerini alıp açtılar.

“Anna,” dedi Henry.

Üvey kardeşim ciyakladı, sonra dönüp Drew’un elini sıktı.

Anna, Henry’ye sarıldı ve rulosu için teşekkür etti.

Tekrar merdivenlerdeki yerini alırken Henry, Drew’a seslendi ve Drew’un omuzlarının anında gevşediğini gördüm.

İsimler isimleri kovaladı. Sara Claire. Stacy. Allison. Jen K. Sonra bilmediğim bir isim. Amelia. Genevieve. Felicity. Morgan.

Ve nihayet... “Cindy.”

Taş oturmuş kalbim sanki şişen bir balon gibi tekrar göğsüme yükseldi. Mermer basamaklardan nefesimi tutarak indim. *Sakın düşme, sakın düşme, sakın düşme, sakın düşme.*

“Bu davetiyeyi kabul edecek misin?” diye sordu Henry bana sonuncuyu verirken.

Öyle bir kafa salladım ki, kafam kopacaktı ve sonra uzanıp ona sarıldım, kolumu boynuna atıp yanağına bir öpücük kondurdum. Öyle bir cahil cesaretiyle hareket ediyordum ki, ağızımdan çıkacak gibi atan kalbimin sesini o bile duymuştur diye korktum. Kulağına, “Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Arkamı döndüğümde, Anna ve Drew’u gözleri yuvalarından fırlamış, çeneleri yerlerde, bana bakarken buldum, öte yandan diğer herkes

bana gözleriyle metal hançerler fırlatıyordu. Sinirden dudakları büzüşen Addison da buna dâhildi.

Addison gibi kızlar, hayatlarında hiç benim gibi kızlar tarafından tehdit edilmemişti ve elimde değildi. Nasıl da devran dönmüştü, bunu izlemek hoşuma gitti.

“Evet hanımlar,” dedi Chad en resmî sunucu sesiyle. “Üzülerek söylüyorum ki, bu akşam davetiye almadıysanız elendiniz demektir. Bizimle olduğunuz ve gerçek aşkı bulmak için şansınızı denediğiniz için çok teşekkürler. Lütfen öne çıkıp Henry ile vedalaşın.”

Kâğıt rulomu sıkı sıkıya tuttum ve Jonglör Judith ve İspanyolca öğretmeni Brenda’nın da içlerinde bulunduğu yedi kadının Henry’ye veda edişini ve Rolls-Royce’un arka koltuğuna oturuşunu izledim.

Hemen yanımda Jenny kaşlarını çatı. “Judith’i hakikaten sevmiştim.”

Uzun boylu, dalgalı kahverengi saçlı ve galiba adı Amelia olan kadın arkamdan, “Ben de,” dedi. “Oda arkadaşım.”

“Eh, o kadar da üzülme Amelia,” diye karşı çıktı Addison. “Diğer kadınlar ne kadar çabuk eve giderse biz o kadar çok kalırız. Ayrıca, artık odanda bir kişi azaldı.”

Amelia omuz silkti.

“Tamam,” dedi Wes megafondan sanki hepimiz yine koyun sürüsü-müşüz gibi, “geriye kalan kızlar merdivenlerden aşağı insin ve Chad ve Henry ile takılsınlar. Siz sohbet ederken arka planda müzik çalacak, o yüzden ilginç konular bulmaya çalışmayın. Hepimizin uyku saati çoktan geçti, farkındayım.”

Esnememi bastırarak merdivenlerden indim.

“Elinizdeki ruloları okuyun! İki numaralı kamera, omuz arkasından kâğıtta yazanları çek,” diye seslendi Wes. “Tepsilerden birer kadeh şampanya alın!”

“Mecbur muyuz?” dedi Drew bıyık altından. Merdivenlerin bitiminde beni bekledi, Anna da kalabalığın arasından Henry’ye doğru yanaştı.

Kıkırdadım ve hep birlikte ucuz şampanyadan kadehlerce doldurduk, Mallory'nin yanına gittik.

"Belki de hâlâ New York saatindeyim," dedim esneyerek.

"Sence annem insanlara sette ne kadar çok içirmeye çalıştıklarını farkında mıdır?" diye sordu Drew sessizce.

"Şüpheliyim." Ama doğrusu, bahse girerim içki zorunluluğu Erica'dan geliyordur. Bütün bu teşkilatın arkasındaki beyin o. Anna ve Drew'un bebekliğinden beri reality şov katılımcılarını alkolle yaşıyordu. Hatta böyle kıvrılmış davetiye verme fikri bile onundu. Demiyim ki, lisedeyken bir çocuk ona sanki bir hükümdardan ferman okur gibi çıkma teklif etmiş ve o gün bugündür Erica bu fikri çok komik bulmuş kendince bir espri olarak görmüştü. Hatta onunla babamın düğün davetiyesi bile böyleydi. Çok şıktı hem de.

Drew kadehindekileri kaldırıma döktü ve bir kamera yanımızdan geçerken bana sahte bir gülücük attı.

İçimden ona sarılmak ve onunla Anna'nın koluna girip eve girmek geldi. Onlarla aynı odada olmamaktan nefret ediyordum, gerçi bunun en iyisi olduğunu biliyordum.

Elimdeki rulo davetiyeyi açıp okudum.

DUYDUK DUYMADIK DEME!

Şatoda kalmaya davettisin! Henry Mackenzie'nin ricasıyla gerçek aşkı bulma şansın için yarışacaksın. Tebrikler ve bu yarışında bol şanslar. Henry bu hafta ilerleyen günlerde seninle olmak istiyor. Ayrıntılar sonra gelecek.

Davetiyemi tekrar sarıp sakladım. Salakça bir yarışma nesnesiydi ama şimdiden onunla garip bir duygusal bağ kurmuştum; sanki burada geçirdiğim zamanın tek hatırasıydı. En azından ilk elemeyi geçtiğimi

söyleyebilirdim artık. Drew uzanıp yüzüme düşen saçı çekti. “Anna bu herife abayı yaktı.”

Hafifçe gerildim. “Offf, sahi mi?”

Drew kahkaha attı. “Anna zaten tanıştığımız herkese hemen abayı yakar. Ama merak etme. Senin ondan ne kadar hoşlandığını görür görmez, geri adım atar.”

Şampanyamın içine doğru gülümsedim. Kız kardeşlerimi ayırdığımı asla itiraf etmezdim ama Drew her zaman daha sezgisel ve daha rahat konuşabildiğim biriydi. Anna’yı seviyordum ama biraz havalıydı ve bir parça fazla benmerkezciydi. Ruh hâlleri ve hisleri saman alevi gibiydi ama bana her zaman çok iyi davranırdı.

Yani, çoğu zaman. Lisede benim birinci sınıfta, Anna ve Drew’un ikinci sınıfta olduğu yılki birkaç olay hariç. İkisi bizden büyük sınıftaki popüler kızların gözüne girmekle meşguldü. Ama günün birinde *onlar* daha büyük popüler kızlar oldular ve birdenbire kendilerinden başka kimseye hesap vermemeye başladıklarında, tombul üvey kız kardeşlerini de aralarına katmak bir toplum suçu sayılmamaya başladı.

“Çok mu belli?” diye sordum. “Ondan hoşlandığımı?” Kendime bile bunu ilk kez itiraf ediyordum.

Drew gözlerini devirdi. “Davetiyeyi en son alan sendin ve salına salına indin, ona uzun uzun sarıldın, yanağından öptün ve kulağına fısıldadın. Resmen benim alanım diye yerini belirttin. Çok çekiciydi ama inan bana, başta sırtında hedef tahtası yoktuysa bile, artık var.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, şatonun içi son derece özgün sabah rutinlerini yapan on sekiz kadınla vızır vızırdı. Smoothie'ler, detoks çayları, avokado dolu tostlar, yoga, pilates, meditasyon. Ben acı soslu yumurtada kanı kıldım, bir avokado dilimleyip portakal suyum aldım ve verandadaki şezlonga kuruldum. Dün gece uyumayıp telsizde birkaç kanalı gezme denemiştım ama çekim maratonunun ardından kaçak cihazımı ayak kabılarından birinin içine saklayıp sızmıştım.

Kahvaltımı ederken Addison'ın havuzun diğer tarafında küçük bir grup kadını toplayıp kitlesini oluşturuşuna tanık oldum.

"Evet, annesi ikonu ama artık markanın büyük bir estetiğe ihtiyacı var," diye fısıldadı Addison.

Ne? İkonik olarak gördüğüm, Henry yaşlarında bir oğlu olabileceği tüm tasarımcıları zihnimdeki katalogdan taradım. Dün gecenin heyecanından sonra, Henry'nin gizemli moda köklerini tamamen unuttu muştım.

"Aile şirketinde kalması bence çok kıymetli," dedi kızıl, bukle bukle saçlı, ufak tefek bir kız hülyalı hülyalı.

Addison gözlerini devirdi. "Kıymetli demezdim Chloe. Batan gemiyi kurtarmak için son bir mücadele derdim."

Jenny kaşlarını çatı. "Onuncu sınıftayken okul açılış balosuna bir LuMac elbise giymiştım. Hâlâ dolabımda. Çok severim."

Nefesim kesildi, sesli bir şekilde hem de. LuMac. Lucy Mackenzie! Aman Tanrım. Henry Mackenzie. Nasıl kaçırmıştım bunu?

Birkaç kadının yoga yaptığı çimenlikte Anna köpek duruşunda eğildi ve açık bacaklarının arasından bana el salladı.

Burnumdan güldüm. Çok zarif. Bir elimle onu yanıma çağırdım ve gayet bariz bir şekilde gruptan ayrıldı.

“Harika değil mi bu?” diye sordu yanımdaki şezlongda yayılıp portakal suyumdan bir yudum içerek. “Üniversite böyle miydi? Ben kız yurdunda çok iyi olurmuşum.”

Kahkaha attım. “Hayır, kesinlikle değildi. Özellikle tasarım fakültesinde. Şey, bu sabah bir şey mi kaçırdım?”

Bir parmağını dudığına bastırdı ve bir saniye düşündükten sonra kısa bir çığlık attı. “Yardımcı yapımcılardan biri mutfağa Henry İncili adlı küçük paketler bıraktı ve...”

Derhâl ayağa kalktığım gibi tekrar mutfağa koştum ve –aynen dediği gibi! – ikinci mutfak adasının üstünde zımbalı küçük bir tomar kâğıt duruyordu. Dün geceki davetiyeler kadar ihtişamlı değildi.

Kendime bir Henry İncili alıp havuz kenarına geri döndüm, bir de baktım Anna kahvaltımın kalanını mideye indiriyordu. “Anna!”

“Ne oldu?” diye sordu ağzı yumurta dolu. “Yemek yapamadığımı biliyorsun.”

Doğruydı. Her zaman milletin artıklarıyla beslenen küçük bir rakun gibiydi. “Tamam, olsun. Biraz sonra yenisini yaparım.”

Anna arkasına yaslanıp dolu midesini ovuştururken ben de Henry İncili’ni incelemeye koyuldum. İlk sayfa annesi ve şirketleri hakkındaydı ama ben olsam bunun daha iyi bir versiyonunu yazabilirdim herhâlde.

Lucy Mackenzie, Parsons mezunuydu, o yüzden onu bayağı tanıyordum. Fakülte, eğitimimize deli gibi para gömmeyi kabul etmemize rağmen, başarılı mezunlarını sanki bir çeşit uzun reklam filmi misali, temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp sunardı. Lucy Mackenzie bir sürü hocamın gözdesiydi. En çok slip elbisesiyle meşhurdu; herkesin iç giyimi normal

kıyafet olarak giydiği 90'larda fenomen olmuştu. Herkes bu akımı bula-
latan slip elbisenin yaratıcısı olarak Calvin Klein ya da John Galiano'yı överdi. Fakat esasında Queens'ten yarı-Porto Rikolu, yeni ev-
genç ve moda tasarımı yeni bitirmiş tasarımcı Lucy Mackenzie (kızın
soyadı Mercado), 1994'teki son sınıf defilesinde slip elbisesini sergile-
mişti, ki bu da üniversiteye giriş portfolyosunda yer alan, 1989 tarihli
eskizine dayanıyordu. Lucy Mackenzie bir süre Isaac Mizrahi'nin ofis-
nunda çalışıp ayrılmış, tekrar çalışıp ayrılmıştı ve sonunda kendi başına
yola çıkmıştı. Sene 1997 olduğunda o slip elbise bütün pop starların ve
onları seven ergenlerin üstündeydi. Lucy Mackenzie 2000'lerin başlan-
da evrim geçirmeyi başarmış, sokak giyim ve ayakkabı koleksiyonunu
markasını genişletmişti. Şimdi elbiseleri mağazaların resmî giyim de-
partmanlarının olmazsa olmazıydı, bu da bir lüks giyim markası için
pek iyi bir şey değildi. Sanırım tekstil hocalarımdan biri, şirketin yakın
zamanda iflas dosyası başvurusunda bulunduğunu söylemişti.

Henry'ye gelince, paket bize LuMac şirketini devralmak üzere oldu-
ğunu söylüyordu ve markayı genişletmek için büyük umutlara sahipti,
fakat Addison'a tahammülüm olmamasına rağmen, haklıydı. LuMa-
c'in acil bir estetik bakıma ihtiyacı vardı.

Henry hakkında tek bildiğim Parsons çevresinde duyduklarım ve
Page Six'te⁵ okuduklarımdı. Harvard'da İşletme okumuştı ve meşhur
insanların çocuklarıyla şehrin dört bir yanında görüntülenmişti. Adını
hiçbir zaman hafızama kaydetmemiştim, ne de olsa o da moda ta-
sarımclarının çocuklarıyla aynıydı. Ünlülerin çocuklarının çoğu Par-
son'da okurdu, o yüzden nasıl tiplerle takılmış olabileceğini çok iyi bili-
yordum. Okulu yanı kızlarıyla okuyan, nasılsa işleri ya da onları bekle-
yen altın biletleri hazır olan tipler. Ne kadar çekici olursa olsun, eminim
Henry de böyleydi.

5 Ünlüler ve şov dünyası hakkında haberler ve dedikodular yayımlayan bir internet sitesidir.

Telsizimle biraz daha oynamak için üst kata çıktığımda Sara Claire'i havluya sarınmış, yatakta buldum. "Şu Chloe denen kızın artık koca odada tek başına kaldığını biliyor muydun?" diye sordu. "Bütün oda arkadaşları dün gece postalanmış."

"Müthiş bir şans," dedim ve sonra Addison'ın yatağını süzerek ekledim: "Belki o talih kuşu bize de konar."

"Umudumuzu yitirmeyelim!" Koltuk altımdaki kâğıtları işaret etti. "Eh, haklı sayılırmışım," dedi. "Namını aklamaya gelmiş. Sadece annesinin şirketinin ipin ucunda olduğunu düşünmemiştim. Sen moda sektöründesin. Onunla ilgili bir şey duydun mu hiç?"

Köşedeki koltuğa çöktüm. "Annesi de benim gibi Parsons'ta okumuş ve orada çok önemli bir isim. Page Six'te yazılan sıradan şeyler dışında onunla ilgili bir şey duymadım." Omuz silktim. "Her gece başka bir güzelle. Hamptons'ta serserilikler. Falan filan."

Uçakta çok espriliydi... Ve dün gece de ama şimdi onu sıradan bir zengin piçinden farklı hayal etmekte zorlanıyordum.

"Dün gece nereye gittin?" diye sordu. "Elektrikler kesilince? Sana sora ramadım bir türlü."

"Hiçbir yere," dedim hızlıca. Birdenbire boğazım kupkuru oldu. Yalan söylemekten, özellikle de sevdiğim insanlara yalan söylemekten nefret ederim.

"Bir an oradaydın, sonra bir baktım yoktun ve ışıklar geldiğinde seni göremedim."

Umursamazca omuz silktim. "Karanlıkta karıştık, dağıldık işte. Sen ne sandın, Denizaltı Komandosu muyum ben?"

Sara Claire dudak büktü. "Evet, gece görüş gözlüğünü takmış, o süper seksi elbisenle şatoda sinsice gezindiğini hayal edebiliyorum. Hiç şüphe çekmeden."

"Dım-dım, dım-dım," diye müzik yaptım.

"Tamam Pembe Panter, ben giyiniyorum ve sonra herhâlde çıkıp grup randevusu için davetiyemizi bekliyoruz."

"Oley, erkeklerin bir şey yapmasını bekleme işine devam."

"Ve hop, konfetiler patlar," dedi Sara Claire.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Meeee-maste banımlar!

*Tüylü arkadaşlarımızla rahat bir akşamüstü yaşamak
için bana eşlik edin, ardından mimoza bardayız.*

*Sevgiler,
Henry*

“ **B**urası leş gibi kokuyor,” diye mırıldandı Addison.
Sara Claire sırttı. “Çiftliğe hoş geldin yavrum.”

Yoga matlarımıza oturduk, mikrofonlarımız takıldı ve çekime hazır-
dık. İlk grup randevumuz olacaktı ve yogaya ya da keçilere karşı değil-
dim ama hayalimdeki ilk buluşma bu değildi. Davetiyenin gelmesi iki
koca gün sürdü. Kızlardan birkaçı tam anlamıyla çılgına dönmek üze-
reydi, detaylar ve ipuçları için yapımcıları sıkıştırdılar. Fakat adamlar
Nuh deyip peygamber demediler ve bizi küçük itiraflar ve röportajlarla
oyaladılar. Bulduğum her fırsatta gizlice kaçıp sanki on iki yaşınday-
mışım gibi telsizimle oynadım fakat tek duyabildiğim ekip üyelerinin,
neden glütensiz yemek seçeneği yok türünden konuşmalarıydı.

Grup randevusu davetiyesi tam vaktinde geldi ama, çünkü Stacy,
Chloe'nin bomboş bir soya sütü kutusunu buzdolabına geri koyduğunu
keşfettiğinde, az kalsın topyekun savaşın çıkışına şahit olacağım sandım.

“İyi günler hanımlar,” dedi Henry ahırdan çıkarak. Yanında tek bir Lycra giyinmiş, üstüne beli kısa salaş bir kazak atmış, uzun boylu zayıf bir adam vardı.

“İyi günler Henry,” diye Charlie’nin Melekleri gibi hep birlikte kaldık ve biraz midem kalktı.

Kameralar grubun içinde ve etrafında dolaşarak Henry’nin atlet şortunun içindeki kaslı bacaklarını ve üstündeki askılı sayesinde teşekkül etmiş çıplak kollarını gören herkesin tepkisini yakından kaydetti.

“Üniversitedeyken lakros sahasında ciddi sakatlanma geçirdim, tekrar eski sağlığıma kavuşmama yardım eden şey yogaydı. O yüzden arkadaşım Corbin, küçük arkadaşlarımızın da yardımıyla bugün bizim bir ders yaptırarak.”

“Keçiler girsin!” diye seslendi Zeke.

Henry ve Corbin’in arkasındaki ahır kapıları açıldı ve bir düzine keçi dışarı salındı.

Gafil avlanarak zevkle çılgılık attım. Daha önce keçilerle hiç vakit geçirmediğim için miydi, yoksa kendimi anın heyecanına mı kaptırmıştım, neydi bilmiyorum ama bu hayvanlar o kadar şirindi ki, yumurtalıklarım sızladı.

Henry kahkaha attı ve Corbin’in yüzüne dingin ve sinsî bir tebessüm yayıldı. Yoga hocası mıydı yoksa tarikat lideri miydi? İleride anlayacaktık.

Corbin bize birkaç temel duruş gösterdi ve ağaç duruşu esnasındaki dengemle kendimi şaşırttım. Bizi aşağı bakan köpek duruşuna sokulduğunda tasmaında Chippy yazan, beyaz bir keçi bacaklarıminın arkasından yukarı tırmandı ve sanki dünyanın en büyük dağına fethetme gibi kıçımın üstünde durdu. Belki de fethetmişti zaten. Bu kadar komik olmasaydı, bunun ulusal televizyon kanalında çıkma ihtimalini düşünüp ölürdüm herhâlde.

Çeşitli duruşlarla devam ettik ve Henry'nin her hareketi nasıl da su gibi yaptığını görünce etkilendim.

"Tam bir çıtır," dedi Sara Claire yukarı bakan köpek duruşuna geçerek uzman esnekliğini sergilerken. Onu süzerken yakalayınca ekledi: "Ortaokul, lise ve üniversitede ponpon kızdım. Cambazlık yaptım. Vücudum artık lastik gibi oldu."

"Çok hoş," dedi Corbin onun yanından geçerken.

"Hocanın gözüne girdin," diye fısıldadım.

Sırıttı.

Birkaç duruş sonra Corbin, Henry'nin yanına oturdu. "Hadi şimdi çift yogasına geçelim. Tek sayı olduğumuz için seansın ilk yarısında beni etkileyenlerden birini seçeceğim." Sara Claire'i işaret etti. "Ön sırada Henry ile eş ol."

Gözleri pırıl pırıl parlayan Sara Claire, Henry ile eşleşmek için matından ayrıldı.

"Şimdi, yanınızdakine bakın ve onunla eş olun," diye buyurdu Corbin.

Sessizce inledim ve yana döndüğümde Addison'ın da durumdan bir o kadar hoşnutsuz olduğunu gördüm.

Kılını bile kıpırdatmadığı için matımla birlikte ben ona yanaştım.

"Sakın berbat etme," dedi. "Grup randevusunda iyi performans gösteren ya da sivrilen kadınlar genellikle teke tek zaman ya da solo randevuyu garantiler."

"Oturup partnerinize doğru dönün," dedi Corbin. "Bağdaş kurun ve dirseklerinizi dizlerinize yaslayın, bir an topraklanın."

Yerimi alıp gözlerimi kapadım. Addison'ı görmek zorunda olmadıkça, o orada yoktu. Sakinleştiren şeyler düşünmeye çalıştım. Babamla Muir Ormanı'nı görmek için gittiğimiz baba-kız gezimiz ama bu çabucak, Erica'nın havuz evindeki yatağın altında bıraktığım, babama (ve anneme) ait eşyalar kutusunu aklıma getirdi ve ağır bir suçluluk

duygusu içimi kapladı. Bunlar anne babamdan kalan son dünyevi e-yalardı ve bense bir reality programında keçilerle yoga yapmak kaçarcasına çıkıp onları orada tozlanmaya terk etmiştim.

Derin bir nefes aldım ve başka sakinleştirici düşünceler denedim.

Cumartesi sabahları geç saatlere kadar uyumaktan yatağımın güneş ışığından ısınması. Ayakkabı koleksiyonumu renklerine göre ayırmak, sonra da topuk stili ve boyuna göre alt gruplara ayırmak. Siyence ile kış ortasında Coney Island'a gitmek. Fakat gözümün önünde tek duran şey, o kutunun gölgesi ve Erica'nın el yazısıydı. Mutlu düşüncelerimin hiçbirisi beni rahatlatmaya yetmeyecekti. Bu olay başladığında beri kendim gibi hissetmemiştim zaten. Sanki kim olduğuma dair vizyonumu ve kim olduğumu sandığımı hatırlıyordum ama şu anki benim gerçeği, bana yabancıydı.

"Şimdi gözlerinizi açın," diye devam etti Corbin. "Partnerinizin gözlerinin içine bakın."

Gözlerimi açtım ve Addison'ın yan gözle Sara Claire ve Henry'yi kestiğini gördüm. İkisi şapşal şapşal birbirlerine sırtıyordu. Corbin arkasını dönünce Henry ona bir şey fısıldadı ve Sara Claire kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı. Geçen gece herkes Addison ve Henry'nin ne kadar yakıştığını söylemişti ama esasında benim gözümde kusursuz ikili Sara Claire ve Henry'ydı. Hayatlarının nasıl birbirine karışıp gelişeceğini hayal etmek zor değildi. Bir düğün. Bir aile. Kartpostalda fırlamış kusursuz tatiller. Torunlar. Bir ömür boyu el ele.

"Gerzek köylü," diye mırıldandı Addison.

"Austin'li o," dedim. "Orası bayağı büyük şehir."

"Her neyse. Gözlerimin içine falan bak sen."

Derin bir nefes aldım ve Billy Samples'ın beşinci sınıfta bana meydan okumasından bu yana yaptığım en yoğun bakışma yarışına girdim. Kaybeden bir hafta boyunca kazananın kelime ödevini yapmak zorun-

da kalacaktı. (Ben kazandım *ve* ödevimi de yaptım çünkü başımı derde sokmaktan ödüm patlar.)

“Şimdi uzanıp partnerinizin dirseğine sarılın,” dedi Corbin. “Çok güzel,” dedi Henry ve Sara Claire’e. “Şimdi millet, partnerinizle uyum içinde nefes alıp verin. Bir birimsiniz artık. Sizin nefesiniz onun nefesi.”

“Çok hızlı nefes alıyorsun,” dedim Addison’a.

“Sen yeterince hızlı nefes almıyorsun,” dedi.

Corbin birkaç duruşta bizi yönlendirdi, bazılarında Addison’ın kıcı kafama çok yakındı. “Şimdi, sıradaki duruşu sadece deneyimli yogilere tavsiye ediyorum. Ama bence sen ve Sara Claire becerebilirsiniz,” dedi Henry’ye.

Henry, Sara Claire’e baktı, soru sorar gibi alnını kırıştırdı ve Sara Claire kıkırdayarak omuz silktilti.

“Duruşun adı double plank. Henry sen yerde plank duruşu alacaksın,” diye devam etti Corbin. “Sara Claire, sen de plank yapacaksın ama Henry’nin sırtında, ayaklarını onun omzuna koyup ters yöne dönük olacaksın.”

Hepimiz sessizce inlerken Sara Claire ve Henry küçük bir Twister oyunu oynamaya başladı ve Sara Claire onun üstüne çıktı.

Bir önümdeki sırada Jenny dramatik bir biçimde iç çekip çenesini ellerine dayadı.

“On yedi kişinin aynı anda randevudaki üçüncü çıkıntı kişi gibi hissetmesi mümkün müdür?” diye sordu birisi.

Sara Claire’in kusursuz göğüsleri Henry’nin bacaklarının arkasına sürtündü ve *voila!* Birkaç saniye bu plank duruşunda durdular, sonra Sara Claire tek kolunun üstünde dengesini kurup eliyle Henry’nin ayağının tabanına dokundu.

Henry aniden tekme attı ve ikisi de kahkahalarla yere düştüler.

“Gıdıklamak yok!” diye bağırdı Henry.

Midem taklalar attı ve kameramanların buna bayıldığını, ikisine iyice zum yaptığını gördüm.

Corbin kesik bir kahkaha attı – bu kesinlikle yoga kurallarına aykırıydı. Son bir nefes egzersizi yaptırdı. “Gözlerinizi kapatıp şunu hatırlamanızı istiyorum: Hepimiz birbirimize bağlıyız ve her şeyin bir sebebi vardır. Evren bir dizi tepkimedir. Peki ya siz bu tepkimede *tepki* misiniz, yoksa *me* misiniz?”

“Sanırım ben bu zırvalığa karşı bir tepkime hissediyorum,” diye fısıldadı Stacy arkamdan.

Kahkahamı bastırdım ve suratım kıpkırmızı oldu. Gözlerimi açtığımda beni tek gören kişi Henry’ydi. Tek gözü açık ve hafif bir tebessümle beni izliyordu.

“Namaste,” dedi Corbin.

Herkes gözlerini açtı ve Henry’nin bakışı üstümde kaldı.

Göğsüm ısındı, oradan o sıcaklık karnıma indi ve neredeyse bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

“Namaste,” diye tekrar ettik hepimiz.

Eve geri dönünce hepimiz sırayla yoga sonrası duşumuzu aldık ve yavaş yavaş aşağıda, geniş ve ferah oturma odasında toplandık. Son birkaç gündür şatoyu keşfederken neredeyse başka diyarlara yolculuk etmiştim. Mobilyalar son derece oymalı kakmalı ve süslüydü ama aslında hiçbir şey konforlu değildi. Ev temizdi ama her oda sadece bazı açılardan güzel görünüyordu, çünkü gece çekimi için bırakılmış kablolar ve ışıklar her yerdeydi ya da bazı odaların aydınlatması çok kötüydü. Oyalanmamız için kütüphane, televizyon ya da internet olmadığından kendi kendimizi eğlendirmek bize kalıyordu. Dün gece bu eğlence çabamız Tombul Tavşan oyununa evrildi ve sonunda Mallory ile başımız derde girdi; kız ağzımıza tıkma yarışı yaptığımız bütün marshmelovla-

rımızı aldı, daha sonra hep birlikte S'more yaparken bizi çekebileceğini söyleyerek onları sakladı.

“İlk solo randevu bu gece,” dedi Chloe ıslak buklelerini düzenli olarak elleriyle sıkıp bırakırken. “Bahse girebilirim.”

“Bana Twitter’da beş dakika satın alamayacaksan, beş para etmez,” dedi Stacy.

“Haksız mıyım?” diye sordu Chloe, Mallory’ye, o da koltuğun kol koyma yerine tünemiş, ilginç bir şey yapma ihtimalimize karşın yanımızda duran tek kameraman ve ses teknisyeninin yanındaydı ama Mallory sadece omuz silkti ve cep telefonunda yazmaya devam etti.

Drew iç çekti. “Sara Claire solo randevu için önde.”

Jenny tüm bedeniyle onaylayarak atıldı.

Anna avucunu inceledi. “El falı bakmayı bilen var mı? Sanki şu çizgim kısa gibi görüyorum ve ya bu benim yaşam çizgimse? Dün gece bakıyordum ve düşünmeden duramadım. Cidden, uykuya dalmam üç saat sürdü ve yanıma melatonin almayı unutmuşum, o yüzden şu anda cidden cevabını öğrenmek istiyorum.”

Stacy bileğinden tutup Anna’nın avucundaki çizgilere baktı. “Aptal telefonum yanımda olsaydı, araştırıp sana hemen söyleyebilirdim ama o zamana kadar tek diyebileceğim, şu ya senin yaşam çizgin ya da aşk çizgin. Ama şuradan kıvrılıp...”

Kapı çaldı; önce kalın bir din, sonra daha tiz bir din.

“Ben bakarım!” diyerek kapıya fırladı Drew.

Mallory kameramanın bacağına hafifçe vurdu ve Sara Claire yeni kurutulmuş saçlarla aramıza katılırken adam pür dikkat uyandı.

Drew koşarak geri döndü, elinde altın rengi zarfı sallıyordu. “Toplanın hanımlar!”

Hepimiz koltuklara yığıldık, Addison bile meraklanmıştı.

“Eh, açsana hadi!” diye tutturdu.

Drew sehpaye çıkıp boğazını temizledi. "Hanımlar," diye okudu, "öğleden sonrasını benimle geçirdiğiniz için teşekkürler. Hepiniz KEÇİ'siniz."

"Bize mi keçi diyor?" diye sordu Anna. "O ne demek?"

"K-E-Ç-İ," diye harfleri tek tek sıraladı Drew. "Keyifli Eğlenceli Çılgın İnsanlar."

Stacy başını iki yana sallayıp Mallory'ye baktı. "Lütfen bu abuk sabuk mesajları içinizden birinin yazdığını, çekici bulmaya geldiğimiz bu adamın yazmadığını söyle."

Kızlardan birkaçı kıkırdadı ve Mallory sadece, "Bu bir kelime oyunu!" dedi. "Kelime oyunuyla konuşmak seksi olabilir."

"Tabii Jan," dedi Stacy.

Ona döndüm. "Galiba seni seviyorum."

"Okusana hadi!" diye bağırdı Addison.

"En baştan lütfen," dedi Mallory. "Bir temiz çekim istiyorum."

"Tamam, tamam," dedi Drew. "Hanımlar," diye okudu, "öğleden sonrasını benimle geçirdiğiniz için teşekkürler. Hepiniz KEÇİ'siniz. Yarın gece umarım baloda bana eşlik edersiniz ama bu akşam, bugün benim için gerçekten sivrilen bir kızla baş başa vakit geçirmek istiyorum. Sara Claire lütfen saat yedide şatonun dışında buluşalım ve dans pabuçlarını giy."

Diğer kızlar çığlık atıp Sara Claire için sevinme numarası yaparken içimi bir hüsrana kapladı. Yoga sırasında Henry ile en çok birebir vakit geçiren oydu, biliyorum, ama aramızda geçen o bakıştan sonra belki beni seçer diye umutlanmıştım.

Sara Claire yanımda hafifçe zıpladı.

"Çok eğleneceksin," dedim ona dilimden dökülenler boğazımı yakarak.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sara Claire banyoda hazırlanırken ve Stacy ile Addison havuz kenarındayken telsizi çıkardım ve şarjı var mı diye emin olmak istedim. Birkaç kanal karıştırdım.

“Otuz dakika sonra şatonun dışındaki arabaya bir kamera istiyorum. Ben şeyden dönecek mi...”

Değiştirdim.

Cızırtı.

Tekrar değiştirdim.

Biraz daha cızırtı.

“Bu kanalda kimse var mı?” Wes’e benzeyen bir ses sordu.

“Alo, kimsin?” diye seslendi Beck.

Sesini kısıtım ve telsizi kulağıma tuttum.

“Son bir saattir e-postaya girdin mi?” diye sordu Wes. “Erica kanalın benim seçtiğim yengeyi beğendiğini söyledi.”

Beck bir saniye sessiz kaldı.

“Orada mısın?” diye sordu Wes tekrar.

“Evet,” dedi Beck. “Duydum. Bak, bunu sonra konuşuruz. Daha Henry ile anlaşmadık.”

“Sanki onun...”

“Wes, kaçmam lazım.”

Kanal sessiz oldu, yine cızırtı duymayı umsam da sıradaki kanalı karıştır...

“Alo?” diye sordu yumuşacık bir ses.

Bu sesi tanıyordum. Bu onun sesiydi.

Kıvraklığı düğmeye basıp cevap verdim. "Henry?"

Henüz arkamdan kapı açıldı. Telaşla telsizin kapama düğmesine basıktı bastım.

"Hey," dedi Sara Claire, ben de sırtım ona dönükken telsizi ayakka-
danın içine tıkaştırdım. "Biriyle mi konuşuyordun?"

Basılmış gibi görünmemek için elimden geleni yaparak arkamı dön-
düm. Kolay değildi. "Ah, u, kendi kendime konuşuyordum desem. Ku-
suru bakma, sesli düşünüyordum."

Gülümsedi ve kafasını salladı. "Babam da aynıdır. Düşünceleri ka-
fesinde kalamayacak kadar büyük sanki."

"Çok iyi anlıyorum," dedim. "Harika olmuşsun bu arada."

"Teşekkürler." Payetli mini siyah elbisesiyle şöyle bir döndü. Sade
ama şıktı. Biraz sıkıcıydı ama Sara Claire'in kendi ışığı yeterdi, o yüz-
den ne giyerse giysin, yine de onunla sohbet etmek isterdiniz. "Bana
şans dile."

Boğazım kuruyarak yutkundum. "Bol şans."

Akşamın büyük kısmını odada, tekrar beynimi çalıştırmaya uğraşarak
geçirdim. Kızların çoğu alt katta içkili oyunlar oynuyordu ama benim
karaciğerim bu kadarını kaldıramayacaktı. Ayrıca, asıl yaptıkları Sara
Claire'in geri dönmesini beklemektir. Ben zaten kendimi perişan hisse-
diyordum ve başkalarının yanında iyi gitmeyen bir perişanlıkta bu.

Keşke tabletim yanımda olsaydı. Tıkanmış hissettiğimde başka or-
tama geçme numarasını çok küçükken öğrenmiştim ama heyhat, *Gece*
Yarısından Önce şatosunda elektronik aletlerin topu yasaktı. Ayakkabı-
ma tıkalımsı telsizi birisi keşfederse, bavulumun fermuarını bile kapat-
maya fırsatım olmadan kendimi kapının önünde bulurdum.

Kalemimin ucu çizim defterime sertçe çarptı ve sayfanın ortasında
alelade bir çizgi oldu. Belki de bırakmalıydım. Okuldayken bile, he-

pimizin tasarımcı olarak başarılı olmayacağını farkındaydım. Her nedense kendimi özel zannederdim ve her türlü olanaksızlığı yeneceğimi sanırdım. Fakat kuyum boştu. Verecek hiçbir şeyim yoktu. Derinde bir yerde başka işler yaparak da mutlu olabileceğimi biliyordum. En azından bence. Moda dünyasında bir iş bulabilirdim. Belki Sierra'nın Macy's'teki tanıdıklarıyla konuşmalıydım. Belki de giyim sektöründe kalmak için giysi tasarlamak zorunda değildim. Bu düşünce beni biraz özgürleştirdi. Yine de ömürlük hayalimden vazgeçeceğimi düşününce bile sancılanıyordum.

Sabaha karşı bir sularında Stacy yalpalayarak kapıdan girdi ve yatağına oturdu. "Sanırım burası üniversiteden daha kötü," dedi sonuncu kelimesi kocaman bir geçirmeye dönüşerek.

"Kız, sen neymişsin," dedi Addison arkasından içeri girerek ve üstündekilerin tamamını çıkarıp yatağında sızdı.

Stacy ve ben birbirimize baktık, Stacy omuz silkti. "En azından ben dişlerimi fırçalayacağım," dedi yüksek sesle.

Az sonra tek uyanık ben kaldım ve ışığı kısmak için lambamın üstüne bir tişört attım. Normalde ben de yatar uyurdum ama ikisi de o kadar sarhoştı ki, çizim yapmam umurlarında olmazdı. Bütün kalem koleksiyonumu yanımda getirmemiştim –ayakkabılar önceliğimdi– ama en sevdiğim birkaç kalemi ve yumuşak bir silgiyi yanıma almıştım.

Yanlış başlangıçları ve kötü fikirleri peş peşe silmekten sayfa leke leke oldu. Fakat nihayet bir iki saat sonunda en temelden başlamaya karar verdim: Bir ayakkabı. Bir erkek ayakkabısı, daha önce hiç yapmadığım bir tasarım. Kare burunlu, bağcaksız, koyu mavi bir süet ayakkabı. Üstüne pantolonu çıktım, bacağa oturan ve bilekleri kısa. Üstüne minik çiçek desenli bir gömlek ekledim. Kadife bir smokin ceket ve ona uyan bir papyon. Tasarım eskizinden çok bir portreye dönüşüyordu...

Şimdiyse Henry'nin suratını çizmeye çalışırken buldum kendimi. Surat çizmede hep çok kötüydüm. Sierra her eskizin üstüne sırf gü-

len yüz çizip bıraktığım için benimle dalga geçerdi. Sabrım taşarak iç çektim ve silgimi alıp tekrar çene kemiğini sildim, bir türlü düzgün tutturamıyordum. Çizgi ya çok yumuşaktı ya da çok sert. Tam dengesini bulamıyordum.

"Ayaktasın," dedi Sara Claire parmak ucunda yatak odasına girerken.

"Sekam," diye fısıldadım çizim defterimi yastığın altına sokarak "Uyuyamadım."

Tek ayak üstünde dengede durup altın rengi topuklularını çıkardı ve başını salladı.

"Nasıldı?" diye sordum.

"Hoştu," dedi sanki kendi de inanmamış gibi fazla yüksek bir sesle. Ona uyanık bir bakış fırlattım ve hemen yumuşadı.

"Aslında gerçekten çok iyiydi ve ulusal kanalda yayınlanmak üzere çekilen bir randevu hakkında bunu dediğime inanamıyorum." Yatağına oturdu, duvara yaslanabilmek için iyice kıvrıldı. "Addison... çınlı çıplak mı?"

Kahkahamı bastırdım. "İıı, evet, küfelik."

"Of Tanrım." Gözlerini devirdi. "Meme'ler kraliçesi burada."

"Demek dansa gittiniz, ha?"

Sara Claire iç geçirdi. "Evet, bizi honky-tonk yerine götürdüler ve Wes, Irina'ya benim için kovboy çizmesi buldurdu. Ben de gece kulübüne falan gideceğiz sandım ama sanırım beni Güneyli dilber olarak resmediyorlar ve buna oynadılar. Hatta üstümdeki elbiseyi bile değiştirttiler," siyah payetli mini elbisesini gösterdi, "bana minicik bir kot etek ve pötikareli büstiyer giydirdiler."

"Büstiyer mi?" diye sordum.

"Annem masa örtüsünden yapılmış bir sütyenle televizyonda gezindiğimi görünce aklını kaçıracak ama en azından akıbetine şahit olmayacağım."

“Aman Tanrım,” dedim. “Ben de durmadan beni tanıyan insanlar –yani gerçekten tanıyanlar– beni programda görünce ne olacak diye düşünüp duruyorum.”

“Of bebeğim,” dedi. “Gördüler bile. Salı günü. İlk bölüm bu geceydi.”

Nefesim kesildi. “Haklısın! Yemin ederim, burada zaman manasız bir döngü.” Keşke Sierra ve New York’taki arkadaşlarımla konuşabilseydim. Bende ciddi bir bozukluk olduğunu ya da hayatımın bir çeşit M. Night Shyamalan filmine dönüştüğünü düşünüyor olmalıydılar.

Sara Claire hafifçe ürperdi. “Ben düşünmemeye çalışıyorum. Cidden, umarım eve döndüğümde işim hâlâ duruyordur. Babasının kızı olabilirim ama babam, işini çok ciddiye alır.” Derin bir nefes aldı. “Her neyse, dansa gittik. Sonra yapımcılar sadece ikimiz için baş başa romantik bir akşam yemeği ayarlamış, çok tatlı bir barbekü yerinde. Gül yaprakları ve mumlar vardı, bütün suratım barbekü sos oldu –hoş, pırzola yerken çekebilmeleri için sadece bir dakika yemek yemeye fırsatımız oldu– ondan sonra Henry sosu çenemden silerek şirinlik yaptı falan, sonra da bitti.”

Omuzlarım çöktü. “Hepsi bu mu?”

Sara Claire başını iki yana salladı. “Affedersin... Sadece şu durum çok garip. Yani, seni arkadaş olarak sevdim. Başka bir ortamda arkadaş olabilirdik. Aslında arkadaşız ama... Durumu garip yapmak istemiyorum.”

Bana ve hislerime karşı ne kadar özenli davrandığını fark edip memnun oldum ama bu, sırf bilmekten daha kötü olabilirdi. “Bunu yapmanın doğru bir yolu yok bence. Bence dürüst olmalıyız ve birbirimize bu kadarı yeter, daha fazla konuşmayalım diye açıkça söylemeliyiz ama şimdilik... Beni havada bıraktın! İyi haberi dökül!”

Sara Claire çenesini omzuna çevirip gülümsedi. “İyi öpüşüyor. Ben çok heveslendim ama filme çekildiğimizi kendime hatırlatmak zorundaydım ve hemen kendimi kaptırmamalıyım dedim. Çok şey yaşadım

Cindy. Daha fazla kırılmayı kaldırabilir miyim, bilmiyorum." Dudaklarını ısırdı ve yaklaştı. "Ama sonra ekip eşyalarını toplarken ve arabalarını beklerken Henry eğilip beni yanağımdan öptü... Bilmiyorum, nedense çok seksi geldi bu bana. Kimse bakmıyordu. Ve biliyorsun, bizi onunla yalnız bırakma konusunda ne kadar askeri kuralları var."

Kafa salladım. Bu, *Gece Yarısından Önce*'nin altın kuralı gibiydi.

Parmaklarını yanaklarına koyup hafifçe gülümsedi. "Komik biri de. Sahiden komik."

Uçaktaki takılmalarımızı hatırlayıp neredeyse sözel olarak onunla hemfikir olacaktım. "Eh, belki ben de bir ara keşfederim."

Sara Claire'in elbisesinin fermuarını açtım ve o yatmaya hazır olunca lambamı kapatıp çizim defterimi yatağın altına ittim. Kısacak bir an, acaba Henry defterini açtı ve dudak izimi gördü mü diye merak ettim.

Birkaç dakika sonra uyku tutmadı, o yüzden ayağa kalkıp bavulumu emekledim ve telsizi aldım. Uzak bir ihtimaldi ama denemeye değerdi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Sara Claire.

"Banyoya gidip geliyorum," dedim telsizi göğsüme bastırıp.

"Işığı açayım mı?"

"Yok, yok, yok," diye geveledim. "Sen uyu. Birazdan dönerim."

Parmak ucunda odadan çıktım ve geniş sahanlığın avluya ve sonra da havuza bakan balkona açıldığı koridora çıktım.

Yere çöktüm, dizlerimi tişörtün içine sokup telsizi ağzıma götürdüm. Parmaklıkların arasından uzakta küçük bir ışık görebiliyordum – Henry'yi sakladıkları misafir evi. Alenen onu bizden saklıyorlardı. Aslında dahiceydi. Diğer kızlar başından beri tam burnumuzun dibinde olduğunu öğrense şok olurdu.

"Alo?" diye sordum Sara Claire içeri girdiğinde yakaladığım kanala.

Uzaktaki ışığa gözlerimi öylesine diktim ki, görüşüm bulanıklaştı.

Ben çocukken, annem öldükten sonra, yalnız uyumaya korkardım. Özellikle neden korktuğumu hatırlamıyorum ama sanırım uyanıp babamı da bulamayacağım diyeydi. Sonraki aylarda, babam yavaş yavaş beni kendi yatağıma alıştırdı. Önce onun yatağında uyuyakalırdım, beni yatağıma taşırdı. Sonra o ben uyuyana kadar benim yatağıma uzanırdı, sakalı alnıma sürtünürdü. Sonunda tek başıma yatmaya gitmeye başlayınca babam da ben de yatak odamızın kapısını ardına kadar açık bırakırdık, böylece ona her ihtiyacım olduğunda seslenebilirdim ya da orada olduğunu kontrol edebilirdim.

“Merhaba?” diye seslenirdim bazen gecenin ortasında. “Merhaba?”

Babam genellikle hemen cevap verirdi ya da bazen, uyuyorsa, birkaç saniye sonra. Ama muhakkak cevap verirdi. Muhakkak.

Telsizi bir kez daha dudağıma götürdüm, Henry’nin odasındaki ışık hâlâ yanıktı. “Alo?”

Cevaba en yakın işaret ışığın sönmesi, geriye kapkaranlığın kalmasıydı.

Odama geri döndüm, gizli telsizimi saklayıp yatağa girdim. Gözlerimi kapatırken keşke babam hâlâ orada olsa, ona en ihtiyacım olan anda seslendiğimdeki gibi bana seslenseydi diye diledim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“İyi görünüyor muyum?” diye sordum Beck’e.

Kameranın önünden uzanıp bir tutam saç kulağımın arkasına attı. “Ağzını ger. Do, re, mi, falan fısıltı de. Gülüşün biraz seri katilimsi. Gevşe. Diğer herkesi boş ver.”

Bu gece balo esnasında aralıksız itiraf videolarımızı çekiyorlardı, o yüzden etrafımda yaşanan küçük dramlara tepkisiz kalmak zordu. Samantha, Drew’u takma kirpik yapıştırıcısını çalmakla suçluyordu. Addison tribünlere oynuyor, Chloe’nin buraya yanlış sebepler için geldiğini anlatıyordu. Jenny, karides kokteyl servis ettikleri için küplere biniyordu çünkü karidese alerjisi vardı ve ekipten birisinin ona taktığına inanıyordu. Burası tam bir sirkti. (Tasarım gereği öyleydi tabii.)

“Şimdi, işimize dönelim,” dedi Beck. “Henry ile bu akşam hiç birebir vakit geçirdin mi?”

“Hayır.” Cevabı zaten biliyordu.

“Biraz yardımcı ol Cin. Biraz ayrıntı ver.”

“Eh, belki sen de daha iyi ucu açık sorular sormalısın.”

Beck kahkaha attı. “Affedersiniz Bayan Yapımcı.”

Buna ben de gülümsedim, oysaki dün geceden sonra ve her fırsatta o salak telsizle kaçıp kaçıp durmama rağmen Henry’den bugün hiç haber alamadığım için sinirlerim bozuktı. Sanki bir çocuğa numaramı vermişim ve aranmamıştım.

Beck başını salladı. “Tamam, bir daha deneyelim. Bu akşamki eleme seremonisinde ne kadar şansın olduğuna inanıyorsun?”

İçgüdüsel olarak surat astım. “Henry’yi henüz tanıma fırsatım olmadı ve bu yüzden sanırım şansım çok yüksek değil. Ama belki de kötü etki bırakmaktansa, hiç etki bırakmamak daha iyidir. Ya da belki de durum bir kredi notu gibidir. Hiç kredi almamak, kötü kredi almaktan iyidir. Öyle midir bu işler? Yoksa tersten mi anladım?”

“Yani sence bazı kızlar kötü izlenim bırakmış olabilir?” diye sordu kredi notu yemimi yutmayarak.

Gözlerimi kıstım. “Bence Henry’nin değerlendirmesi gereken liste iyi.”

“Peki, bu geceki baloda onunla baş başa kalmak için zaman yaratmayı planlıyor musun?”

“Tabii ki onunla konuşmayı umuyorum ama birisiyle konuşmasının ortasına dalıp lafını kesecek değilim.”

Beck bacak bacak üstüne attı, bileğini dizine koydu ve sanki ufak bir konuşma dinleyecekmişim gibi hissettim. “Nedenmiş? Sence diğer kızlar sana aynısını yapmaz mıydı? Bunun için savaşmak istemiyor musun?”

Elimde olmadan Beck’in bana bir şey anlatmaya çalıştığını hissettim fakat milleti dirseğimle dürterek kurnazlıklar yapmaktan hoşlanmazdım. Hâlbuki işin sırtı buydu, değil mi? Bu kurnaz bir oyundu. Asıl nokta oydu. İkinci bölümde tekme yiyen ve hafızalarda bile kalmayan kız mı olmak istiyordum?

“Evet,” dedim sonunda. “Bunun için savaşmayı planlıyorum.” Arkasından hemen ekledim: “Henry için.”

Huzursuzdum, sinirlerim gergindi. Bu gerçek değildi ki. Buraya kimse aşk için gelmemişti, ancak bu fırsattan istifade edip Henry’yi kullanarak kendi kariyerimde ilerleme emelim şimdi bana farklı gözüküyordu. Dün gece Sara Claire onunla çıktığında hissettiğim kıskançlığı göz ardı edemezdim. Bana bir kere bile bakmayacak, isimsiz bir çocuk iken bu durumdan istifade etmek umurumda değildi. Fakat

artık o herhangi bir çocuk değildi. Henry'ydi ve onu gerçekten *tanımasam* da, gerçek olduğunu ve bunun aptal bir oyundan ibaret olmadığını bilecek kadar tanıyordum. Her ne kadar şu anda telsiz aracılığıyla beni yok saysa da.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Program yapmaya çalışıyorum," diye hatırlattı Beck. "Ama tamam. Evet, gidebilirsin."

Ayağa kalktım ve Sara Claire'e bir beşlik çaktım, yerime oturması için elimle onu çektim.

"Bu akşam ne kadar şahane görüldüğünü söylemiş miydim?" diye sordu.

"Teşekkürler." Elbisemdeki kırıkları elimle düzelttim. Bu gece siyah-beyaz puantiyeli bir şal yaka vintage elbise giymiştim; şal yaka iki yandan bağlanıp kocaman bir fiyonk oluyordu. Orijinalinde uzun ve biçimsiz bir elbiseydi ama göğüsten biraz almış ve boyunu kısaltıp mini yapmıştım. Saçımı da tepeden topuz yapınca 60'lardan fırlama bir rüyaya benzemiştim. Tabii ki gösterinin baş tacı ayakkabılarımdı. 1968 Otantik Montgomery Ward koleksiyonundan mercan rengi dolgu topuklular, bilekten bağlamalı Mary Jane stiliydi; eBay'den doğruca gönlüme girmişlerdi.

Addison beni görünce bir kahkaha atıp, "Çok değişiksin. Şirin bir kütüphaneci kız gibi olmuşsun," dedi.

O beni aşağılamak için söylemişti ama Addison, son haberleri duydun mu: Kütüphaneciler çekicidir. Bakınız Stacy.

Avlunun diğer tarafında, Henry'nin Addison'la yan yana oturduğunu gördüm, Henry kafa sallıyordu ve Addison kendi şakalarına gülüyordu. Bir kadeh chardonnay'yi çabucak kafaya diktim ve sert adımlarla o tarafa yürüdüm. Eğer vaktinden çalmaktan çekinmeyeceğim bir kız varsa, o da Addison'dı ve eğer Beck program yapmaya çalışıyorsa, en azından ona biraz malzeme verebilirdim.

“Harekete geçti,” diye seslendi birisi. “Kameralar Cindy’ye.”

Arkamı dönmeme gerek olmadan bir kameraman güruhunun varlığını hissettim.

“Cindy,” dedi Henry ben çardağa yaklaşıırken, bir başka kamera ve kocaman ışıklar bekliyordu.

Addison kafasını bile kaldırıp bakmadı; ben yokmuşum gibi davranma numarasında ustaydı.

“Addison, şekerim, onu bir saniye çalabilir miyim?” dedim en tatlı sesimle.

“Ah!” Addison farkına vardı sanki. “Tabii... Fazla uzamasın ama.” Ayağa kalktı, hâlâ Henry’nin elini tutuyordu ve diğer elinin parmağını ona doğru kıvrıdı. “Hemen dönerim.”

Henry ona sırtıttı. “Hiç şüphem yok.”

“Hiç şüphem yok,” diye mırıldanarak taklidini yaptım kız giderken.

Henry boğazını temizledi. “Efendim?”

Kameraları, ışıkları ve Henry ile benim birbirimizi pek tanımıyor olmamız gerektiğini ve birbirlerini tanımayan insanların birbirlerine böyle takılmadıklarını hatırlayınca kahkaham boğazımda kaldı.

“Hiç,” dedim, bütün mikrofonların bunu kaydettiğinin farkındaydım aslında. Henry de duymuştu, emindim.

Yanına oturdum ve yardımcı yapımcılardan biri bana bir içki daha verdi ama artık daha fazla gevşemeye ihtiyacım yoktu.

Henry kadehini benimkine tokuşturdu. “Şerefe.”

“Şerefe.”

“Neden hayatını geride bırakıp böyle bir programa katıldın bakalım?”

Dudak büktüm. “Hemen en ağır toplardan başlayalım dedin ha?” Öne düşen bir tutam saçımı kulak arkasına atıp kendimi toparlamaya çalıştım. “Arkamda büyük bir hayat bıraktığımı söyleyemem. Sanırım ben tam iki dönemin ortasıydım diyebilirim. Bir kavşaktaydım.”

“Nasıl dönemler? Erkek arkadaş şekilli dönemler mi?”

Yanaklarım hemen kıpkırmızı olup ısındı ve başımı olumsuz anlamda çevirdim. “İl... Aslında bir süredir bekâırım.” NYU’da Siyaset Bilimi bölümünden Jared isimli bir çocukla birinci sınıfın yarısı ve ikinci sınıfın tümünde çıkmıştım. Kendini hep muhafazakâr diye tanıtan ve her ortamda şeytanın avukatını oynayarak insanları yoran bir tipti. Sierra ondan ayrılınca şerefime parti vermişti. “Ya sen?”

“Ben de... Çıktım. Ama bir süredir ciddi ilişkim olmadı. En azından henüz annemin karşısına çıkaracağım kadar.”

Annesini anmasıyla gözlerim parladı. Sormak istediğim bir sürü şey vardı. “Annen ha?”

“Ah, doğru ya,” dedi. “Ayakkabı tutkusu olan moda öğrencisi.”

“Ta kendisi.”

Arkaya doğru yaslandı ve bir kolunu benim arkama uzattı. “Modanın nesiydi seni çeken?”

Dudaklarımın köşeleri seğirdi ve bunu nasıl oynayacağımdan emin olamadım. Sorusuna verebileceğim bir sürü cevap vardı ve fazla kıymetli bir şey paylaşmaktan korkuyordum – sadece Henry ile değil, bütün dünyayla. Şu anda işimle olan ilişkim en iyi deyişle kırılıyordu. Televizyon seyircilerinin detaylı gözlerinin incelemesine dayanabilir miydi, emin değildim. Fakat... Henry’nin sabit bakışları beni mecbur bıraktı.

“Çocukluğumdan beri giysilerin insanı dönüştürebilme yeteneğine hayranımdır. Ben... Her zaman şişmandım. Babamın deyişiyle *tom-bik*. İnsanlar ben daha ağzımı açmadan benimle ilgili kararlarını verir. Stilim, benim kendimi ifade etme ve belki birilerine peşin hükümlerini yeniden düşündürme fırsatım. Ama bu işin sadece küçük bir kısmı. Ben hatları seviyorum. Modanın üzerine giyebileceğin çizilmiş bir sanat olmasını seviyorum. Sanatın erişimimiz dışında ve mesafeli hissedilmesinden nefret ediyorum ama Target’a girip tepeden tırnağa sanat giymiş olarak çıkabilirsiniz. Hemen hemen herkesin yapabileceği bir şey

bu.” Kendi kendime küçük bir kahkaha attım. “Pardon, fazla konuştum galiba.”

“Hayır.” Henry başını iki yana salladı ve başparmağı enseme doluşarak omurgamdan aşağı ürpertiler yolladı. “Ben... Ömrüm boyunca bu endüstrinin içinde yer aldım ve insan çok kolay tükenbiliyor. Senin ki gibi taze bir perspektif diriltici olabilir.”

“Ya sen?” diye sordum.

İç geçirdi. “Aile şirketi. Sanırım kesinlikle bir stil duygusuna sahibim; hoş, anneme sorsan, tam aksi. Fakat ben asıl bunun kullanışlılığını seviyorum. Giyim sadece bir sanat olmakla kalmıyor, gündelik bir ihtiyaç. Her endüstride bu aynı geçişi bulamazsın ve bence bu büyüleyici. Aslında ben işin daha ‘business’ tarafındayım ama benim de bazı tasarım fikirlerim olduğunu söyleyebiliriz sanırım.”

“Ah, öyle mi?”

Tatlı tatlı başını salladı. “Evet, mesela kim fermuarın üstüne bir düğme koymaya karar verdi ve bir marangoz pantolonunda çekiç taşımak sahiden güvenli midir gibi?”

“Ah, baltayı taşa vurduran sorular. Aman dikkat. Bütün endüstri paramparça olmasın.”

Henry yamuk bir tebessüm etti. “Küçükken modadan nefret ederdim.”

Başımı arkaya atıp güldüm – ayrıca tekrar boynuma dokunması için onu teşvik etmek istemiştım. “Senin büyük gençlik isyanın bu muydu? Çocukken bir top taftaya mı toslamıştın yoksa?”

Henry sırttı. “Ciddi misin? Şimdi de çocukluğımın peşine mi düşünüyoruz?” Fakat bam teline bastığımı gösteren bir şey sezdim sesinde. “Beni görmeliydin. Lisede sadece siyah kot ve siyah tişört giydim. Annemden aldığım en iyi tepkiyse, bununla bile bir moda ifadesi kurduğumdu.”

Elimden olmadan tekrar kahkaha attım. “Haklı.”

“Sıra sende,” dedi. “Bana aileden bahset.”

Üvey annemi zaten tanıyorsundur, dilimin ucuna geldi. "Annem yumurtalık kanseriydi ve ben çocukken öldü, o yüzden hep babam ve bendik, o da ben ortaokuldayken tekrar evlendi. İkinci eşinin iki kızı vardı, o yüzden binden iki kişilik bir aileden beş kişilik bir aileye dönüştük. Şimdiyse üç kardeşim daha var. Üçüzler yani."

"Vay canına. Ben de hep büyük bir ailenin parçası olmak nasıl bir histir diye merak etmişimdir. Ve annen... Eminim harika biriydi."

Omuzlarımı düşürerek başımla onayladım. Kederli hikâyemin gen kalanını duymamıştı bile. "Babam da ben lisedeyken vefat etti. Ani oldu. Ve işte bir anda üvey ailem, benim tek ailem oluverdi."

Henry yüzünü buruşturdu, kısık ve çatallı bir sesle konuştu, sanki neredeyse kameraları artık çevremizde istemiyordu. "Çok üzüldüm. İkisini de çok özlüyorsunuzdur."

Babam öldüğü zaman o kadar çok insan bana üzüldüğünü söylemişti ki, artık bu kelime bir anlam taşımıyordu. Bulut gibiydi. Duyabiliyordun. Görebiliyordun. Sadece hissedemiyordun. Fakat Henry'nin bana üzüldüğünü söylemesi, benim her şeyi başa sarıp ikinci bir şansa sahip olabilmem uğruna gerçek bir şeyi feda edebilirmiş gibi geldi. Fakat bu hikâyede sihir yoktu. Sonsuza dek mutlu yaşadılar yoktu.

"Teşekkürler," dedim kameralara arkamı dönüp tutamadığım bir damla yaş siliverirken. İstedğim en son şey televizyonda ağlayıp yüzümün bozulmasıydı. Jenny ne kadar çabuk Yere Kapaklanan Kız oluyorsa, ben de o kadar çabuk Ekranda Çirkin Ağlayan Kız olurdum.

Tek kolu hâlâ sırtımda olan Henry boştaki eliyle elimi tuttu ve avucumun içini usul usul okşamaya başladı. Şu anda bu bir vücut masajı kadar gevşeticiydi. Bütün dünya el ele tutuştuğumuzu görebilmesine rağmen, her bir daire kameralardan gizliydi. Sadece ikimize ait, özel bir dokunuş. Şimdi Sara Claire'in, yanağına kondurduğu öpücük hakkında ne kastettiğini anlamıştım ve yeniden o kıskançlığın bir gölgesini hissettim.

“Selamlar...” diye aramıza girdi yumuşak bir ses.

Dışından sesli sesli inlememek için kendimi tuttum.

Henry boğazını temizleyip arkaya eğildi. “Sara Claire. Nasılsın?”

Sara Claire utangaç utangaç gülümsedi, bu da sinir bozucuydu çünkü Sara Claire hiç utangaç bir kız değildi ve burada ne arıyordu? Onunla baş başa çıkmıştı zaten.

Yüzümde son derece absürt bir ifadenin belirlediğini hissedebiliyordum çünkü ona *şimdi olmaz* sinyali göndermeye çalışırken aynı zamanda hoş ve kibar durmaya çabalıyordum.

“Cindy tatlım, sakıncası yoksa araya girebilir miyim?”

Henry’ye baktım, kaskatı gülümsüyordu. “Tabii,” dedim sonunda ve ayağa kalkıp elimi elinin içinden çektim. “Senindir.”

Sara Claire’e kendimce manalı bir bakış fırlattım. Hepimiz buraya aynı maksatla geldik, farkındaydım ama özellikle dün gecedan sonra kendimi ihanete uğramış gibi hissetmemem zordu.

Sara Claire kıkırdayarak Henry’nin yanına kuruldu, kolunun altına cuk oturdu ve şu anda ona gıcık olmama gıcık oldum. Kadınların birbirlerine güç vermesi ve destek olması konusunda inandığımı sandığım her şeye ters düşen, iğrenç bir duyguydu bu. Ancak belki de bu program, bunun mümkün olamayacağı kadar feminizm çölüydü.

Eve yaklaşınca Anna ve Drew’u, Chloe, Jenny ve Stacy ile birlikte elektrikli şöminenin başına toplanmış vaziyette buldum.

“Aranıza dümdüz dalıverdi, değil mi?” diye sordu Chloe, Anna ve Drew’un ortasına sıkışmam için çember biraz genişlerken.

“Ben o kızı sevmiyorum galiba,” dedi Anna.

“Onu tanıyorsun bile,” diye dişlerimi sıktım ona.

Anna hafifçe irkildi ve Drew, *Sen tanıyorsun yani?* dercesine beni süzdü.

“Pardon.” Anna’yı hafifçe dürtrüm ve gevşedi. “Sinirim bozuk.”

Stacy omuz silkti. “Ayrıca hepimizin buraya yapmaya geldiği şeyi başkası yaptığı için kıyamazsın. Hepimiz kazanmaya gelmedik mi?”

Avluda bir rüzgâr esti ve içim titredi. "Evet. Sadece öyle bodoslama dalmasaydı tatlı olurdu. Hiç de huyu değildir..."

"Ben o Güneyli şirinlik ayaklarına kanmıyorum," dedi Jenny.

"Senin kanıp kanmaman önemli değil," dedi Addison çemberin dışından. "Henry kanıyor mu, sen ona bak."

"İyi akşamlar hanımlar," dedi Chad avlunun ortasına adımını atarak. "Evin girişine doğru geçelim hep beraber, eleme saatimiz geldi."

"Ne?" diye sordu Jenny. "Henry'yi bu gece görmedik bile."

"Henry kararını verdi. Eleme seremonisine hazır."

Evin içinden geçip ışıkların ve kameraların çoktan hazır beklediği ön tarafa yürürken, Drew elimi tuttu. "Anna'da bir tuhafılık var," diye fısıldadı. "Sana da bir garip gelmedi mi?"

"Ne? Yo. Fark etmedim." Ama zaten kendime bu kadar gömülmüşken fark etmezdim ki. "Onu bırak, asıl ben bir garibim."

Drew başını iki yana salladı. "Tam açıklayamıyorum."

Mermer basamaklara adımımızı atınca ters taraflara gönderildik.

Ellerimiz ayrılıyordu fakat Drew serçe parmağını benimkine kenetledi ve "Bol şans bebeğim," diye fısıldadı.

Anna ve Drew ile ilişkiyi yönetmek lise döneminde çok zordu. Okuldaki sizden büyük ve en popüler kızlarla birlikte yaşadığınızı ve onların yanında kendiniz olmaya çalıştığınızı hayal edin. Tamamen kraliçe arıya dönüştükleri son sene işler biraz değişmişti ama ben hâlâ onların tarzı biraz sıra dışı olan ve avuntuyu tiyatro bölümünün kustum departmanında bulan çıkıntı üvey kardeşleriydim. Ancak babam öldükten sonra, herhangi bir arkadaşın olamayacağı bir biçimde yanımda olmuşlardı çünkü babamı, kendi babaları gibi sevmişlerdi. Benim içimdeki acı onlarınkinden farklıydı fakat bu acı sayesinde bağ kurmuştuk. Burada on yedi kadın ve bir televizyon ekibiyle tecritteyken onların sıcak gülüşlerini görmek, kıymetini çok iyi bildiğim bir nimetti.

Bu gece Mallory beni en ön sırada Chloe ve Addison'ın ortasına yerleştirdi, Anna'yı da tam arkama koydu.

"Gece Yarısı Seremonisi'ne hoş geldiniz. Bu akşam sonuncu büyük elememiz," diye duyurdu Chad. Arkasında sıra sıra Rolls-Royce bekliyor ve *Gece Yarısından Önce* duvar saati tepemizde dikiliyordu. "Bu gece grubumuz on yediden ona düşecek. Grup küçüldükçe Henry'yi etkilemek daha da önemli olacak. Gerçek aşk ipin ucunda. Ve saat işliyor." Henry'ye döndü. "Hadi başlayalım."

Henry ellerini önünde birleştirmiş, geniş geniş duruyordu. Giysilerin sadece kullanım amacına hizmet ettiğini düşünen birisine göre, kusursuz kesimli koyu mavi takım elbisesiyle can yakıcı yakışıklılıktaydı. Kara gözlerini bize doğru kaldırdı. "Sizi tanıyarak geçirdiğim son birkaç gün şahaneydi ve kiminle daha fazla vakit geçirmek istiyorum, kimin yolculuğu burada son buluyor, buna karar verme şansım oldu." Bir saniye durdu. "Sara Claire, bu davetiyeyi kabul eder misin?"

Arkama baktım ve Sara Claire'in pespembe yanaklarla merdivenlerden aşağı süzölüşünü gördüm. "Tabii ki," dedi ve onun yanına ulaşınca bir saniye durdu ve sessiz bir an yaşadılar. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Olanlar kafama dank ederken mideme yumruk yemiş gibi oldum. Gerçekten ona âşık oluyordu. Bu yüzden ondan nefret etmek istiyordum ama hepimiz buraya bu amaçla gelmemiş miydik? Bu adama âşık olmaya. Buraya ilk geldiğimizde bana bunun son şansı olduğunu söyleyişini hatırladım. Doğru olamaz, biliyordum ama... Ya doğruysa? Ve ya ben ortalarında engelsem?

Addison, Jenny, Chloe, Anna, Gretchen, Samantha, Stacy, Valeri...

Geriye bir mektup kalmıştı.

"Cindy," dedi.

Gülüşümün ağzı kulaklarına varan ayran budalasına dönüşmemesi için dudağımı ısırdım. "Teşekkürler." Davetiyeyi göğsüme bastırdım ve yana bir adım attım.

Chad bir adım öne çıktı. "Henry adınızı söylemediyse, o zaman bu akşam aramızdan ayrılıyorsunuz."

Kafamı kaldırıp bakınca Drew'un elinde davetiye olmadan orada durduğunu gördüm ve birdenbire sanki halı altımdan çekilmiş gibi oldum.

"Hayır!" dedi Anna. "Ya Drew?"

Henry, üvey kardeşimin güzeller güzeli lavanta rengi ipek tuvaletiyile, boş bir ifadeyle durduğu yere baktı. Bunun olacağını biliyordum, içimizden biri eve ilk giden olacaktı ama bunun kendim olacağından ve kardeşlerimden birinin gidişini izlemeyeceğimden kesinlikle emindim.

Drew bir Anna'ya bir bana baktı, başını iki yana salladı ve hayal kırıklığına rağmen gülümsemeye çalıştı.

Reddedilen kızlar Henry'ye veda etmek için merdivenlerden indiler ve Drew onun yanından dümdüz geçip Anna'ya yanaştı.

"Yolundan bir kız eksildi," dedi Anna'ya göz kırparak ve ona sımsıkı sarıldı.

Göğsüm daraldı ve bu gece ikinci kez gözlerimin dolduğunu hissettim.

Bir kameraman ikisine yaklaştı ve teknik açıdan kardeş olmadığımızı kendime hatırlatmak zorunda kaldım. "Seni özleyeceğiz," dedim sesim çatlayarak.

Drew beni de sarılmalarına dâhil etti. "Ona göz kulak ol," diye kulığıma fısıldadı.

"Anneme bizim yerimize sarıl," diye yakardı Anna sadece bizim duyabileceğimiz kadar. "Ve Gus, Jack ve Mary'ye de."

Bizim sulu göz vedaımız diğer kadınların da gözlerini sulandırdı, sanki buluşucuydu. Sanırım hepimiz yorgun ve biraz da sarhoştuk.

Elenen kadınların bulunduğu arabalar uzaklaşınca Beck ekip üyeleri kalabalığından koptu ve diğer kadınlar evin içine doğru dağılırken beni kolumdan tutup çekti.

“Beni takip et,” dedi hırlar gibi. “Sessiz ol.”

Beck’in peşinden evin yan tarafına gittim. “Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadım.

Arkasına bakmadı ama eliyle metal bir rampadan çıkmamı işaret etti ve ses ekipmanlarıyla dolu, koskocaman bir tırın içine girdik.

Son kez tırın dışına bakış attı, sonra dönüp manyak gibi sırttı ve beni omuzlarımdan tutup salladı. “Cindy! Sana bayılıyorlar!”

“Kimler? Kim onlar?”

“Seyirciler! Amerikan halkı! Hit oldun! Bu gece Henry’ye moda aşk hakkında anlattıkların som altındı!”

Yavaş yavaş kafama dank etti. Kameraları unutmak imkânsızdı ama burada her şeyden kopuk yaşarken bir şekilde dış dünyayı unutmak da mümkündü. “Be-ben... Nasıl?” diye kekeleyebildim sadece.

“Çok şükür bu gece biraz Henry ile zaman geçirdin. Belki listesindeydin ve biraz nüfuzumuzu kullanmak zorunda kaldık ama elemelerde son karar Henry’nin. Sayılır.”

Yüreğime bir ağırlık oturdu. “Ne? Belki listesi mi?”

Elini salladı: “Boş ver onu. Seni tuttu! Önemli olan bu. Eh, bir bu, bir de senin Amerika’nın yeni gözdesi olman!”

“Ama liste mi var? Ben doğru listede değil miydim?”

Yüksek sesli iç geçirdi, ondan sonra taramalı tüfek gibi anlattı. “Her elemenden önce damat adayı bir liste yapmaya başlar –bazen grup randevusundan bile önce– ve yapımcı personelinin tuttuğu bir ya da iki kız vardır ve oradan bir parçacık kayabiliriz. Ama gerçekten onun seçimidir, o yüzden bizim tek yapabildiğimiz, onun seçim yapmasına yardım edecek şeyleri kontrol etmektir.”

Tırın iç kısmına sırtımı yasladım, Wes ile arasında geçen konuşmayı ve duyduğum “yenge” lafını hatırladım. Ona sormak istedim ama aynı zamanda telsiz ayrıcalığımı kaybetmek istemedim. “Röportajda o yüzden mi bana o soruları soruyorsun?”

Başını salladı. "Aynen öyle. İnternette seninle ilgili çıkanları görünce, eve hemencecik dönmeni riske atamadım."

"İnternette mi? Ne yazılıyor? Bir dakika. Geri dön. Bana Amerika'nın gözdesi mi dedin sen az önce?" Telefon yok kuralı sağ olsun, beynim gündendir almadığı kadar çok bilgiye maruz kalıyordu ve biraz nevrin dönmüştü.

Beck dişlerini sıkı ve bir saniye düşündü. "Of, başlarım ya." Telefonu nu arka cebinden çıkardı. "Bunu yaptığımı bilse Erica beni gebertirdi."

En son cep telefonu tutuşumun üstünden bir hafta bile geçmemişti ve bana cihazı verince ne yapacağımı bilemedim, o yüzden o elini atıp çektiği ekran görüntülerini açıp yana kaydırıldı.

@melodydiaz648

Evet tatlım! Nihayet, bu programa da balıketi biri katıldı! #GeceYarısındanÖnce

@sevgilindeğilim202

Sırf ben mi böyle düşünüyorum, yoksa dolgun hatlı kız bu sezonun en ilginç karakteri mi? Açıklıyorum! Prens'in karısını buldum! #GeceYarısındanÖnce

@dağınıkfeminist359

Şu Cindy denen kız VAHŞİ! O ayakkabıları nereden alabilirim? Peki, o elbiseyi? #GeceYarısındanÖnce

@GerçekMelanieGoodwin

Şu tüylü rüya ayakkabılar için kiminle temasa geçmeliyim? Onları İHTİYACIM VAR. #GeceYarısındanÖnce

@THEaleximartin

Cidden tam #GeceYarısındanÖnce'nin yeni sezonundan kopacaktım ki, Cindy ekrana çıktı.

Ekranı kaydırmaya devam ettim. Sayısız ekran görüntüsü vardı. “Bu insanlardan bazıları ü-ünlü,” diye geveledim. “Yani mavi tik alacak kadar ünlü isimler. Melanie Goodwin benim hakkımda tweet mi atıyor?” Ünlü mankenin attığı her tweet anında viral olurdu. Adımı onunkiyle yan yana görmek gerçek dışıydı.

“Ne sandın,” dedi Beck. “Herkes sana çıldırıyor! GIF’ler, hashtag’ler havada uçuyor ve *People* dergisi ilk beş adayıyla ilgili bir makale yayınladı, sen de içlerindesin yavrum!”

Sırtımı yasladığım yerden aşağı kayarken ağzım açık kaldı ve gözlerim yuvalarından fırladı;, elbisem umurumda değildi. “*People* mı? Dergi olan?”

Beck yanıma oturdu. “Evet! Olağanüstü ayakkabılardan anlayan, geleceğin başarılı tasarımcısı bile dediler senin için.”

Yüreğim ağzımda atıyordu. Geleceğin başarılı tasarımcısı? Koltuklarım kabardı ama yine de kendimi sahtekâr gibi hissettim. “Ne! Onlar nasıl...”

Dirseğiyle beni dürttü. “Onlara bir iki tüyo vermiş olabilirim.”

Başımı omzuna yasladım. “Teşekkürler.” Bir saniye sonra ekledim: “Drew’a üzüldüm.”

Başımı okşadı. “Drew’a bir şey olmaz. Yarın sabah yüz bin yeni takipçiyle uyanacak ve marka anlaşmaları onu bekliyor olacak.”

“Sahi mi?” diye sordum.

“Televizyonun büyüsü.”

Telsizinin ışığı yandı. “Beck? Beck’i gören var mı?” diye sordu Wes.

Doğrudum ve Beck telsizine cevap verdi. “Buradayım.”

“Ah, güzel,” dedi. “Tam senin için AMBER alarmı çıkaracaktım.”

“Geliyorum, geliyorum.”

Beck ayağa kalktı, sonra elini uzatıp benim kalkmama yardım etti, mini elbise ve dolgu topuklarla pek kolay değildi.

“Sence benden hoşlanıyor mudur?” diye sordum.

Onun elkti "Seni burada tutacak kadar. Önemli olan bu."

Peki, ama bu yeterli miydi? Tek istediğim bu muydu? Sırf on beş dakikalık open miklarında kalabileceğim kadar benden hoşlanması mıydı? Kimyandan dışarı çıkarak ve Beck çaktırmadan içeri sızışabileceğim bir van girip iğnertti.

"İki genceler geleceğin başarılı tasarımcısı!" diye sessizce seslendi.

ON ALTINCI BÖLÜM

O dama geri döndüğümde yorgunluktan canım çıkmıştı ve sanırım herkes öyleydi çünkü üç oda arkadaşım da derin uykundaydı. Odamız buraya ilk geldiğimizden çok daha fazla yaşam iziyle doluydu. Bütün yüzeylerin üzeri ayakkabılar ve makyaj malzemeleriyle doluydu, dolap kollarından ve yatak başlarından sütyenler sarkıyordu.

Elbisemi çıkarıp üstüme bir şort ve delikli uyku tişörtümü giydikten sonra elim bavulumda gizli duran telsize kaydı. Bu gece orada bir saniyeliğine Henry ile birbirimizde kaybolduğumuzu hissetmiştim. Kameralar ve diğer kadınlar geri planda silikleşmişti... Fakat o an beni eve mi gönderecek, yoksa burada mı tutacak, bilmiyordu bile.

Telsizi kaptım ve kapüşonlumu üstüme geçirip balkona sıvıştım. Sorularım vardı. Henry'nin cevaplamasını istediğim sorular.

Dışarı adım attığımda Henry ışığını söndürmüştü. Hüsrana uğrayarak sırtımı tırabzanlara dayayıp yere çöktüm.

Telsizi ağzıma götürdüm. "Alo?"

Bekledim. Bir Mississippi, iki Mississippi, üç Mississippi...

"Merhaba?" diye sordum tekrar.

Tık yoktu.

"Henry?"

Tık yoktu.

"Burası seni de beni çıldırttığı kadar çıldırtıyor mu?" diye sordum boşluğa. Belki ben konuşup durursam, sonunda beni duyardı. "Sanki... Sanki herkesten bu kadar uzaktayız ve sosyal bir blender'ın içine atılmışız... Sanki her şeyi soyup götürüyor ve geriye sadece en kötü..."

“Lahana Bebek sen misin?” diye sordu yarı uyku mahmuru bir ses. Nefesini kesildi ve ağızını kapalı zevkle çığlık atarken telsizi göğsüne bastırdım. Konuşma düğmesine bastım. “Lahana Bebek, tamam.”

“Sanırım hayatımda hiç telsiz kullanmadığımı itiraf etmeliyim, yani sana bir tanesini verirken lojistiğine hiç kafa yormamıştım.”

Misafir evini görecek şekilde yana manevra yaparak sırtıttım. “Ah evet. Anlaşılan, kanalları var.”

Henry kıkırdadı. “Evet, yoğurdun Wes’in bağırsaklarını nasıl etkilediği hakkında çok ayrıntı dinledim.”

“Bu bana sanki... Kişisel bir tıbbi mesele gibi geldi.”

“Evet, sen ve bütün ekip aynı fikirde.”

Bir anlık sessizlik oldu. Şaperonsuz başıboş kaldığımız için nereden başlayacağımı ya da ne diyeceğimi kestirmek zordu.

“Neredesin?” diye sordu Henry çatlak bir sesle ve arka planda çarşaf hışırtısı duydum.

“Evin arka tarafında, balkonda... Seni görebiliyorum bu arada. Yani misafir evini görüyorum.”

Uzaktaki ışık yandı ve bir şey kıpırdandı; hafif bir hareketti. “Böyleşi daha iyi,” dedi. “Şimdi ben de seni görebiliyorum. Ama oha, dışarı soğuk dememiştin.”

Kahkaha attım. “Sen New York’lusun. Buna soğuk denmez.”

“Benim şehrim hakkında sen ne bilirsin ki?”

“Affedersin ama ilk tanıştığımızda uçağımızın nereden yola çıktığını ne çabuk unuttun? Aman Tanrım, sen en feci New York’lulardansın.”

“Eh, kusura bakma ama senin profilin Los Angeles’lı diyordu. Orijinal New York’lu diye bir şey yoktur ayrıca.”

“Profilim mi?” diye sordum. Tabii ki ona doldurduğumuz o küçük anketleri vereceklerdi. “Hakkımda başka ne biliyorsun?”

“Evet, Cindy Woods, annemin mezun olduğu okulda moda okuduğunu ve en sevdiğin filmin *Sister Act 2* olduğunu, uğur böceklerinden ödünün patladığını ve uzaylılara inandığını biliyorum.”

"Haberin olsun, uğur böcekleri çok şımarık şeylerdir, tamam mı? Ve kesinlikle bu evrende yalnız değiliz," dedim ona. "Koca kâinatta yaşayan tek akıllı varlığın kendimiz olduğunu varsaymak küstahlığın daniskası."

"Cidden, 'dünya düzdür'cü olmadığın sürece, geri kalanıyla yaşayabilirim. Ayrıca sanırım o açıdan bakınca daha mantıklı ve daha az Roswell, New Mexico hediyelik eşya dükkânı gibi konuşuyorsun."

"Roswell'e hep gitmek istemişimdir. Şansını zorlama."

"Gitmeliyiz," dedi ve sonra hemen ekledi: "Yani şeyin nasıl olacağına bağlı olarak..."

"Beni seçip seçmemene bağlı olarak mı?" diye sordum. Doğrudan doğruya neden burada olduğunu ve diğer kızlardan birini kendine yakıştırıp yakıştırmadığını sormamak çok zordu. Etrafımızda başka kimse yokken, sebepsiz yere saçma sapan uyduruk kurallara uygun bir oyun oynuyormuşuz gibi hissetmemek çok zordu.

"Vay be, bu çok garip."

"Bir televizyon programında yirmi kûsur kadınla çıkmayı seçen sensin."

"Eh, sen de burada olmayı seçen o yirmi kûsur kadından birisin."

"Tuşe."

"Demek üçüzler, hı?" diye sordu. "Küçük kardeşlerin. Üçüz demiştin, değil mi?"

"Evet... Biliyor musun, üvey annemin üçüzleri büyütüşüne şahit olduktan sonra hiç çocuğum olmasını istemem sanıyordum... Ama şimdi gerçekten büyük bir aile istiyorum."

"Ben hep kardeşim olsun istemişim," dedi. "Hep bir oda dolusu büyüğün arasındaki tek çocuktum."

"Evet, bu! Yani ben senin gibi şaşaalı odalarda bulunmadım, ama çok uzun bir süre sırf babam ve ben vardık, bu yüzden bir süre kendimi küçük bir kız değil, orta yaşlı bir adam gibi hissettim."

“Odalar her zaman şaşıaalı değildi,” dedi. “Çoğunlukla öyleydi ama her zaman değildi.”

“Biliyordum.”

“Demek babanla sen çok yakındınız?”

Beni göremese de başımla onayladım. “Biz bize kalmıştık. En yakın arkadaşlık. Artık iyice büyüdüğüm için, sadece ikimiz olduğumuz o günleri özlüyorum. Sırf ikimizken hayat ne kadar sessizdi, hiç unutmam ve babam evlendikten sonra, hep bir tantana gürültü oldu. Ev hep doluydu. Sessizlik hoştu ama o gürültü de... Farklı bir biçimde rahatlatıcıydı.”

“Tıpkı beyaz gürültü gibi,” dedi yumuşakça. “İyi anlamda.”

“Evet, evet.”

“Tıpkı New York şehri gibi.”

“Evet, yemin ederim, siren sesi duymadan uyuyamıyorum.”

“Tanrım, evet, benim de şehir sesine ihtiyacım var. Sadece bizim blokta karşı apartmanın kapıcısının sokağa doğru, ‘Selam patron,’ diye durmadan bağırması ve korna sesleri hariç.”

Kıkırdadım. “Eh, bizim blokta kapıcı yoktu ama tüm iletişimini hor murtuyla sağlayan bir içki satıcısı kadın vardı. Ev arkadaşım onun dilini akıcı konuşurdu.”

Bir an bir sessizlik oldu ama bana birbirimize neredeyse yabancı olduğumuzu hatırlattı.

“Aile şirketi,” dedim. “Devralmak çok stresli olmalı.”

“Evet... Zor. Annem henüz bırakmaya hazır değil... Ben başa geçmeye hazır değilim ama iyi bir ekibim var. Sadece yapacak çok şey var işte...”

“Muğlak ötesi,” dedim kahkaha atarak.

“Pardon,” dedi bilmiş bilmiş. “Çok dikkatli olmalıyım. Bazı şeyler duyulursa... LuMac değer kaybeder ve neyse...”

“Annen iyi mi? Bunu sorabilir miyim?”

"Hayatta," dedi Henry dikkatlice. "Sanırım ona neşe verecek bir durumda değil. Onu o yapan şeylerden vazgeçmek zorunda. O yüzden, neyse, benimle ilgili bu kadar konuşma yeter."

Hayır, demek üzereydim, seninle ilgili biraz daha konuşalım. Gerçek dünyada olsaydık, Henry Mackenzi'nin iç işleyişini yavaş yavaş keşfetmek isterdim, her bir katmanın tadını çıkara çıkara.

"Kahretsin. Kaçmam lazım," dedi. "Sanırım tırların orada birini gördüm. Tekrar konuşur muyuz?"

"Söz mü?" diye sordum.

Ama cevap gelmedi. Bir saniye daha oturdum, bir cevap bekledim ama çıt çıkmadı. Telsizi kapüşonlunun cebine sokup ayağa kalktım. Tam dönüp içeri doğru yürüyecekken Henry'nin ışıkları iki kere yanıp söndü ve bunun bana gizlice evet deme yolu olduğunu umut ettim.

Gözlerimi kapattım ve bir an için, parmaklarımı Henry'nin çenesinde gezdirmek ve ona iyi geceler öpücüğü vermek nasıl bir his olurdu diye hayal ettim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hanımlar!

Şu an gelin, bir-fikte unutulmayacak bir maç izleyelim.

Her neyse ringe girer, kendi maçımızı da oynarız,

ama her ne yaparsanız yapın: Tüylerinizi kabartmayın.

Sevgiler,

Henry

Orumuzu küçük, kalabalık bir boks salonuna soktular. Seyirciler, programın casting arayışına cevap vermiş hayranlardan oluşuyordu. Hepimiz ön sıraya dizilirken aralarında fısıldaştıklarını ve parmağında bizi gösterdiklerini fark etmemek zordu. Boks ringi kenarında bir randevu gecesi için giyinmemiz salık verilmişti. O da ne demekse artık.

Rocky filmleri haricinde boks hakkında bilgim sıfırdı ama bilekten bağcıklı espadril ve siyah pötikareli şort tulum her duruma uyar diye düşündüm.

Beck ringin ortasındaki bir merdivenin tepesinde durup mikrofondan direkifler sıraladı. "Mallory el sallla, Mallory!"

Mallory hemen arkasından mahcup mahcup el salladı.

"Mallory," diye devam etti Beck, "sizin istikamet noktanız olacak. Eğer Mallory size tezahürat yapın derse, tezahürat yapacaksınız. Eğer size sessiz olun derse, nefes alışınızı bile duymayacağım. Anladınız mı?"

Stacy eğilip fısıldadı: "Patroniçe Beck'i tahrik edici bulmak garip mi sence?"

Kahkaha attım. "İkinizi birbirinize ayarlatma bana."

Diğer tarafımda Anna aniden yumurtladı: "Çişim geldi. Bir yapımcı beni tuvalete götürebilir mi?"

Mallory iç çekti ve vazifeşinas bir şekilde iplerin altından geçti. Buraya gelirken yolda Wes bize seyirciler ya da gördüğümüz herhangi biriyle konuşmamamız hakkında ciddi bir söylev çekmiş ve hiçbir yere yalnız gitmeyeceğimizi açıkça belirtmişti.

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Zeke bize doğru koşarak. Anna'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu tuvaletlere doğru götürdü.

Stacy inledi. "Tanrım, bu insanlar bize nefes bile aldırmayacak. Boynuma tasma takılmış gibi hissediyorum."

Başımı salladım: "Gerçek dünyada neler olup bittiğini ya da nasıl resmedildiğimizi öğrenmemizi istemiyorlar. Hiç bir avuç laboratuvar faresiymişiz gibi hissediyor musun?"

Dudak büktü. "Hem de nasıl."

Birkaç dakika sonra Anna aceleyle geri döndü, nefes nefeseydi ve hafif terlemişti. "Kusura bakmayın, beni ta portatif kabinlere kadar götürdüler. Git git bitmedi ve içerisi iğrenç kokuyordu."

Anna'nın saçını kokladım. "Hâlâ ciklet gibi kokuyorsun, en azından o aynı."

İri kollarının her yanı dövmelerle dolu, hakem gibi giyinmiş bir sunucu sahneye çıktı.

"Adam ayaklı kortizon reklamı gibi," diye fısıldadım.

Birkaç adım öteden Wes bana hepimiz-seni-duyabiliyoruz bakışı attı.

"Bayanlar ve baylar," hakem/sunucu sarkan mikrofona konuştu, "adım Tony Danger ve bu akşam sunucunuz ve hakeminiz benim. Bu gece iki kıran kırana yarışmacımız var. Fakat önce onları tanıştırması için özel misafirimiz Henry Mackenzi'yi davet etmek istiyorum."

Mallory kollarını havaya kaldırdı ve seyirciler tezahüratlarla alkışlar-
larken Henry üstünde rahat bir kot, gri bir tişört ve deri ceketle kor-
donda yavaşça koştu.

"İyi akşamlar herkese," dedi Tony Danger yana doğru çekilirken
"Teşekkürler Tony."

"Bir şey değil dostum."

"Tek elle beni yerden yere vurabilecek iki kadını tanıtmak istiyorum.
Yıkıcı Druscilla ve GellsırBeni Holly!" Henry yana çekilip ringin dışına
çıktı ve bizim sıranın başında, Addison'ın yanına oturdu.

Her yanı dövmelerle dolu ve kafasına yastık gibi koruma, ağzına
diş koruması, bacağına kaval kemiği koruması takmış, minik metalik
renk elastik şort ve ona takım spor sütyeni giymiş iki kadın, koltuk sı-
ralarının arasından tezahüratlar ve yuhalamalar eşliğinde koşup ringe
atladı. Arkalarından ellerinde su şişeleri ve ilk yardım setleriyle bir alay
insan koştu.

Anna öne eğildi. "Şu adam bir araba dolusu yastık mı dağıtıyor?"

Kadınlar ve ekiplerinin arkasında sahiden de kara kuru bir adam
bir tomar minderle duruyordu.

Stacy'nin diğer tarafında Sara Claire nefesini tuttu. "Aman Tanrım,
gerçekten yastık savaşı mı bu?"

"Pijama partisi yastık savaşı gibi mi?" diye sordum.

Stacy arkasına yaslanıp kafa salladı. "Benim Roller Derby takı-
mımdaki bazı kızlar sezon dışı dönemde yastık savaşı maçı yapar."

"Sen Roller Derby'de mi oynuyorsun?" diye sordum.

Sara Claire hayretler içinde başını salladı. "Evet ya, daha sıkı bir
olabilir miydin?"

Bakışlarımı Sara Claire'e çeviriverdim. İki gece önceki elemelerden
beri ilk kez *affedersin* ve *iyi geceler* demek dışında bir diyaloga girmiştik.

Anna'nın çenesi yerlere düştü. "Yoksa bu yastık olayı garip bir inter-
net akımı mı?"

Kahkaha atmamak için az kalsın boğuluyordum.

Stacy ağzı kulaklarına vararak güldü. "Olabilir, neden olmasın."

"Var ya," dedi Sara Claire, "insanların bu günlerde her şeye verecek parası var. Biliyor musunuz, eyalet kongre üyelerinden bir kadın müşterimizdi ve bütün fotoğraflardan ayaklarını kesmek zorunda kalmıştı çünkü ayak fetiş sitelerinde çıkıp duruyorlardı."

Anna kıkırdadı, sonra dalgın dalgın, "Bahse girerim o işte iyi para vardır," dedi.

İlerleyen otuz dakika boyunca iki yetişkin kadının yastıklarla birbirlerini öldüresiye dövüşünü seyrettik. Sıranın başında, Addison'ın yanında oturan Henry'yi çaktırmadan görebilmek için kütüphanedeki bir fil kadar sessiz kalabildim. Addison, onun her söylediğine aşırı yüksek kahkahalar atıyordu ve utanmadan ona asılıyordu. En azından yalnız değildim gerçi. Sayımız azaldıkça yanımda oturan her kız, sıranın kendisine mi geldiğini merak ediyordu. Bundan sonraki elemelerde artık sadece bir ya da iki kişi gidecekti ama güvende hissetmek imkânsızdı, özellikle de geçen gece boynumu giyotine çok yaklaşmış hissettikten sonra.

Henry'den tarafa baktığım her an ondan bir baş hareketi ya da bir tebessüm, dün gecenin körü/sabahın ilk saatleri konuşmamızı kafadan uydurmadığımı gösteren bir işaret bekledim.

Elemelere teğet geçmem ve Henry ile konuşmam bir şeyden emin olmamı sağladı: Burada olmak istiyordum. Sadece para ya da bağlan-tılar için değildi. Bu düşünce ödümü koparıyordu ama doğrudu.

Tüyler havada uçtu, ringdeki iki kadın birbirlerini resmen geber-tirken yavaşça aşağı süzöldüler. Sonunda GellsırBeni Holly son darbe-yi vurdu ve Yıkıcı Druscilla'nın üstüne abanıp onu mindere serdi.

"Kazanan belli oldu," diye bağırdı Tony Danger, Holly'nin yumru-ğunu havaya kaldırırken. "Şimdi sırada küçük bir seyirci katılımı var." Ön sırada oturan bizlere baktı. "Hanımlar, var mı gönüllüler? Hangi-niz Henry'nin aşkı için dövüşecek?"

Herbiriyle birbirimize baktık ve kimsenin bu meydan okumaya karşılık vermek istemediğini hissettim.

Birle Addison ayağa fırladı.

Az önce iki koca kadının yastıklarla birbirlerini manyak gibi dövmekini izlemenin verdiği adrenalinden midir, yoksa Beck'in dün gece insanların benim hakkımda iddialara tutuşmasından bahsetmesinden midir, yoksa sırf Henry'den midir, ama her nedense ben de ayaktaydım ve başka kimse elini kaldıramadan Addison'a meydan okuyordum.

"Taraflar belli oldu!" diye seslendi Tony mikrofondan.

"Kestik!" diye bağırdı birisi.

Ne olduğunu anlamadan Zeke ve Mallory, benimle Addison'ı alıp dışarıda karavanların park ettiği yere götürdü. Omzumun üstünden arkama baktığımda Anna iki başparmağını kaldırdı, Henry ise çatık kaşlarla bizi izliyordu.

Irina giyinme karavanında bir raf dolusu gecelik ve iç çamaşırıyla bizi bekliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Madem yastık savaşı yapacaksınız, en azından bir gecelik giyin." Dikkatlice askıdakileri karıştırıp Addison'a denemesi için bir şey verdi ve biraz hüsrân, birkaç oflama puflama sonrası bana da bir...

"Entari mi?" diye sordum. "Gerçekten mi?" Çiçekli uzun bir ev elbisesinden bahsediyordum; önü düğmeli ve iki büyük cepliydi. Şimdi, ben de insan evladıydım, tabii ki cepli elbiseyi takdir ederdim ama bu askıda asılı olan diğer her şey seksi ve şekerdi. Bu babaanne entarisiyle (eminin en son giyen kişiden kalma kırıntılar hâlâ ceplerindeydi) oraya çıkmaz ve Addison'ı yenmeyi bekleyemezdim. Kimin kimi alaşağı edeceği meselesi değildi bu. Kim izleyicileri ve sonucunda Henry'yi etkileyebilir, kim etkileyemez meselesiydi.

Addison giyinme kabinin arkasından pembe ipek bir pijama takımıyla çıktı, bacakları, kolları ve yakasından siyah bir çizgi geçiyordu.

Pijama üstü dantelli sütyenini azıcık gösterecek kadar iliklenmişti ve şortu poposunun yanaklarının tam başlangıcındaydı. Doğrusunu isterseniz, benim isteyeceğimden daha açıktı fakat şu seksi ipek pijamalarla uyurken giymek istemeyeceğiniz, babaannenizin en sevdiği ev entarisi arasında nasıl bir orta yol olmazdı?

Irina'nın teklifine bir kez daha baktım. "Sahiden elinde tek bu mu var?" Kafa salladı.

"Ben de programdayım, farkındasın. Benimle evde tanıştığından beri beni biliyorsun, en azından beni de giydirmen gerekeceği ihtimaline karşı hazırlıklı olamaz mıydın?"

Omuz silkti, dudağını kıvrıdı. "Dürüst konuşacağım, buralara kadar gelebileceğini hiç sanmıyordum."

Addison saçlarını küçük bir kız gibi tepeden iki kuyruk yaparken pis pis sırttı. "Giy işte. Güzel olur."

"Senin için dile kolay," diye mırıldandım.

Ev elbisesini giydim ve dışarı çıkınca Irina bana tavşancıklı terlikler verdi. "Takım oldunuz," dedi Addison'ın terliklerini işaret ederek ve evet, o da aynılarını giymişti ama onda tatlı ve şeker duruyordu. Bendeysen on küsur kedisi olan, bilmem kimin teyzesinin terliği gibi duruyorlardı.

Yeniden içeri doğru yürürken, "Bunları giyemem," dedim. "Yalın ayak çıkmayı tercih ederim."

Irina omuzlarını silkti. "Keyfin bilir."

Ama sonra Sara Claire'in o politikacı ve ayakları hakkında söylediklerini hatırladım ve yolun yarısında durup terlikleri yeniden ayaklarıma geçirdim.

Ringde Druscilla ve Holly, kafaya giyilen o şeyleri ve kemik koruyucuları takmamıza yardım etti.

"Tüyon var mı?" diye sordum Druscilla'ya.

"Bacaklara saldır. Onu yere devir, sonra bütün cüssenle üstüne atla. Kaslı birine benziyorsun. O da implantları patlayabilir gibi görünüyor,

bundan faydalan." Kendini tuttu. "Implantlarla sorunum olduğundan değil. Benim kız arkadaşım da göğüslerini yaptırdı..."

Kahkaha attım. "Sorun yok. Anladım." Kafa salladım. "Sağ ol."

"Bu kırdan hoşlanır mısın?" diye fısıldadı.

Bir saniye durdum ve olumsuz anlamda kafa salladım. "Hayır, hem de hiç."

"Daha iyi," dedi. "Ona neden tahammül edemediğini düşün ve gerisini yastığa bırak."

Bana yaklaştı. "Bizi tutmadan önce ne diyebileceğimiz, ne diyemeyeceğimiz hakkında bir sürü belge imzalattılar, o yüzden sanırım bunu söylememeliyim ama hayranım." Göz kırptı.

Sırttım ve ağızma dişliği taktı. "Bitir işini."

"Anladım koç," demeye çalıştım ağızımın içindeki plastikle ama daha çok *araklarım corç* gibi çıktı.

Druscilla halatların arasından emekleyerek uzandı ve bana bir yastık aldı. "Silahınız leydim."

Diğer köşede Addison zıplıyordu, iki yandan atkuyrukları omuzlarına çarpıyor, dudaklarını sinsice büküyordu.

Ah evet. Bu işi havada karada halledebilirdim.

"Hanımlar," dedi Tony mikrofondan yılışık bir sesle. "Temiz bir dövüş istiyorum. Tırnaklamak, saç çekmek yok. Yumruk, dirsek, diz ya da havada uçan ayaklar görmek istemiyorum. Sadece yastık teması. On saniye boyunca yere yapıştıran kazanır."

İkimiz de kafa salladık ama bence Addison bana hırladı.

Tony ringden dışarı çıktı ve zilin çalması daha bitmeden Addison üstüme atladığı gibi kafama ilk darbeyi indirdi. Geriye doğru sendeledim ve iplerin içine düştüm. Kalabalıktan bir *aaaa* sesi geldi.

Bu maça böyle başlamayı ummuyordum.

"Yavaş Addison," dedim ağızımdaki plastiğin arasından.

Omuz silkti. "Ben sadece kuralına göre oy..."

Yastık yumruğumun arasında ona sertçe vurdum, tam midesine bir tane indirdim ve tavşancıklı terlikleri ayağından fırladı. "Ben de," dedim.

Vahşi bir hayvan gibi hırladı, çığlık attı ve üstüme koştu. Tam son saniyede kenara çekildim ve iplere yapışıp sekti.

Suratı kıpkırmızı ve sinirliydi. İşte şimdi olmuştu. Şimdi onu resmen sinirlendirmiştim.

Birbirimizin etrafında daire çizdik, karşı tarafın hamlede bulunmasını ya da en ufak bir zafiyet göstermesini bekledik.

Tam o sırada Druscilla'nın Addison'a karşı hislerimi kullanma öğüdünü hatırladım ve birden her şey kabanıp yüzeye çıktı. Bana güzel bir elbise giymiş şişman kız olduğum için, hediye olarak bir kurabiyeyi hak etmişim gibi cesur deyişi. Evdeki bütün kızları satranç piyonu gibi kullanışı. Bu yarışma daha başlamadan bitmiş gibi tavırları.

Viking stili, gırtlak dibinden bir böğürme koyuvererek var gücümle üstüne atladım. Bir an kafasına vuracağımı sanıp başını eğdi ama ben minderin karşı tarafına koşup tıpkı Druscilla'nın dediği gibi dizlerine saldırdım. Kıpırdayacak bir saniyesi bile olmadan tüm vücudumla üstüne atladım. Ağırlığımın altında kıvrandı ama Tony saymaya başlamıştı.

"Yedi, altı, beş..."

"İnsene üstümden öküz!" dedi Addison sırf benim duyabileceğim bir sesle.

Ağzımdakini çıkarıp ona sııttım. "Kuralına göre oynuyorum canım. Mö yavrum. Mö."

"Kazanan belli oldu!" diye seslendi Tony Danger. Beni ayağa kaldırdı ve Addison'a elimi uzattım ama yok saydı.

Heyecandan yerimde duramıyordum. Yumruğumla çatıyı bile delebilirdim.

"Adın ne kızım?" diye fısıldadı.

"Cindy," dedim adama.

"Bayanlar baylar," dedi Tony sunucu sesiyle, "karşınızda Cindy *Clawford!*"

"Cindy, Cindy, Cindy, Cindy!" Seyirciler bir ağızdan başladılar.

Henry kucığında bir buket gülle ringin ortasına adımını attı ve bana sarıldı. "Sen neymişsin vahşi şey," dedi bana çiçekleri uzatırken. Sonra da yanığıma bir öpücük kondurdu.

Başımı çevirdim, böylece dudakları dudaklarıma sürttü. "Babanne stilini beğendin mi?" diye sordum nefes nefese. Kendimi dünyayı fet-
hetmiş gibi hissediyordum, sanki az önce küresel ısınmaya çare bulmuş,
sağlık sistemini düzeltmişim ve yatmadan önce hâlâ bir kitap okuyup
yüz maskesi yapmaya vaktim vardı. Yenilmezdim.

"Çok asi," deyip gözlerini benimkilere indirdi ve vücudumu ona bas-
turdım.

Ben aslında ilk hareketi yapan bir kız değildim. Öyle olmak iste-
mediğimden ya da bunu yanlış bulduğumdan değildi, sadece hiçbir za-
man o cesareti kendimde bulamamıştım. Reddedilme korkusu hep beni
yerime mihlar, önce erkeğin hamle yapmasını beklerdim. Ama buraya
kadar gelmişim ve yarın gece Henry Mackenzie'yi öpmeden eve dö-
nersem ömrümün sonuna kadar, acaba nasıl bir his olurdu diye merak
edecektim.

Başımı bir milim yaklaştırıp eğdim ve öylece dudaklarımız buluştu.
Ağız kolayca benimkiyle bir arada hareket etti ve Henry kolunu belime
sarıp beni kendine çekti. Ağızım kısacık bir saniye açıldı ve dili benim
dilimle dansa başladı.

Seyirciler tezahürat, alkış kıyamet gidiyordu ve yavaşça ayrıldık.
Dudaklarımız son saniyeye kadar ayrılmadı; sanki birbirimizden sar-
hoş olmuş, iki âşık ergendik.

Eve dönünce duşumu aldım, Addison da Chloe'nin odasına taşındığını
ilan etti.

"Sanırım ısıya dayanamadı," dedi Sara Claire havluma sarılı hâlde
odadan çıkınca.

“Sanırım.”

“Sen ve Henry orada çok ateşli bir an yaşadınız, değil mi? Biliyor musun,” dedi, “yarışmadayız ve burada kalabildiğim kadar uzun kalmak istiyorum ama arkadaş da olmamızı istiyorum.”

Başımı sallayarak yatağın kenarına ilıştim. “Ben de öyle istiyorum.”

“Sadece ikimiz de aynı şeyi istediğimiz konusunda birbirimize karşı samimi olmak zorundayız.”

“Tanrım, bu çok garip bir durum,” dedim.

Sara Claire cevap vermek üzereydi ki, çalan kapı zili bütün evde yankılandı.

Randevu davetiyesi. Buradaydı.

İkimiz de kapıya, oradan da aşağıya koştuk ve az kalsın son basamakta kayıp düşüyordum ama kapıya ilk varan ben oldum.

Ardına kadar açtım ve Mallory’yi elinde zarfla beklerken buldum.

Zarflı alıp kapıyı suratına kapattım ve anında kamera sırtımdaydı.

“Ne kabasın,” dediğini duydum diğer taraftan.

“Pardon!” diye seslendim.

Eh, umarım duştan çıkar çıkmaz minicik havlunla ekranda görünmek *Gece Yarısından Önce* bingo kartındadır çünkü ensemde iki kamera, etrafıma üşüşen bir sürü kızla ben o kişiydim.

Balmumu mührü kırıp hükümdar fermanı gibi sarılmış davetiyeyi açtım.

“Hadi ama,” dedi Chloe. “Dışından oku!”

Addison merdivenlerden salına salına inerken her adımda kalçasını kıvırdı.

Kartı zarftan çıkarıp okumaya başladım. Yüreğim daraldı.

“Sevgili Addison...”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**K**ahretsin, kahretsin, sıçtım!” Kucağımdaki çizim defterimde temiz bir sayfa açmış, yatağa kıvrılmışken odamın dışındaki koridorda sert adımlarla yürüyen birisinin böyle mırıldandığını duydum.

Addison’ı göz ucundan görebilmeme rağmen odamın kapısının eşiginde dikildiği gerçeğini tanımayı reddettim.

Boğazını temizledi.

“Selam Addison,” dedim kafamı bile kaldırmadan, sanki sahiden bir şey üstünde çalışıyormuşum gibi. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

İçeri yürüyüp tepeme dikildi.

Çizim defterimi göğsüme bastırdım çünkü boş bir sayfada çalışıyormuş ayağına yatmak, bayağı rezil bir durumdu.

“İı, evet aslında,” dedi hayatımda ondan duyduğum en normal ses tonuyla. “Duyduğuma göre sen dikiş okuluna falan gitmişsin.”

“Dikiş okulu denmiyor ama evet, dikiş dikmeyi biliyorum, eğer bunu soruyorsan. Sorun nedir?”

Surat astı ve gözleri cam gibi donuktu, sanki ağlamak üzereydi. Uzun dümdüz saçlarını omzunun üstünden çekip arkasını döndü ve kıvrımlarını saran, şampanya rengi mini elbisesinin sırtındaki yarığı gösterdi. “İrina bana bu aşırı pahalı elbiseyi giydirdi ve galiba aptal fermuarı kusurlu muydu neydi, şimdi bütün ekip dışarıda bekliyor, Henry de bekliyor ve...”

“Neden Irina’dan yardım istemiyorsun?” diye sordum.

"Bana çoktan kızmış olabilir..." Cümlemin kalanını mırıl mırıl söyledi, çenesi omzundaydı.

"Efendim. Ne dedin sen?"

"İlk gösterdiği on dört seçeneği giymeyi kabul etmediğim için."

"Ciddi misin ya? Gelinlik seçmiyorsun kızım."

Arkasını döndü, kollarını kanat gibi çırttı. "Yardım edebilir misin, edemez misin?"

Yardım etmek istemiyordum. Gerçekten, gerçekten istemiyordum fakat bir moda aciliyeti karşısında ışığa uçan bir güveden farkım yoktu. Karmanın gerçekliğinden cidden şüphe etsem de, iğrenç, çıkarıcı Addison'ı ihtiyaç duyduğu anda postalamak bayağı fesatlık olurdu. Ona göre bile.

"Çıkar elbiseyi. Söz veremem. Yeni fermuar gerekebilir. Yanımda sadece seyahat setim var."

İtaat etti ve soyundu, askısız sütyeni ve iç çamaşırlarıyla eski yatağına oturup elbiseyi bana attı, gerginlik içinde beni seyretti.

"İzleyince daha hızlı dikemem."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Gerekirse elbiseyi üstüme dik."

Fermuara hızlıca baktım ve Addison'ın şansına kolay bir tamirat gerektiriyordu. Sadece yerinden çıkmıştı, o yüzden birkaç dikişi söküp fermuarı yerine takmam ve hepsini tekrar dikmem yeterliydi. Gelgelelim, bu beni sırf Addison'ı diken üstünde tutmak için çok düşünceli ve emin değilmiş gibi sesler çıkarmaktan alıkoymadı.

Elime iğne almayalı altı üstü bir ay kadar olmuştu, son dört yıllık hayatım göz önüne alınırsa, asırlar sayılırdı ama ipliği delikten geçirmek ve dişlerimin arasında tutmak beni rahatlatmıştı. Sakinleştim. Yatıştım. Keçi yoga dersimiz esnasında tam da aradığım enerji buydu işte ve kopuk bir fermuarı tamir etmek gibi basit ama tanıdık bir eylemi yaparken küçük bir yapboz parçasının yerine cık oturduğunu hissettim.

"Oldu," dedim sonunda.

Gözlerimi kocaman açtım ve ona başparmağımı kaldırdım. Tek duyabildiğim, bana helikoptere binmektense akrep çukurunda cırılçıplak yatmayı tercih ettiğini söyleyişiydi.

Derin bir nefes aldı ve aklından geçen düşünceleri çok net okuyabildim. Son anda bundan nasıl cayabileceğini bulmaya çalışıyordu. Düşüp kolunu mu kırsaydı? Ailede bir yakını ölmüş numarası mı yapsaydı?

Çabucak helikoptere doğru güdüldü ve diğer kadınların enerjisinin rahatladığını, sanki hepsi kamera karşısında karınlarını çekiyorlarmış da şimdi bırakmışlar gibi gevşediklerini hissettim. (Iyh.)

Bir kameraman ekibi Addison'ın kır çiçekli çimenlikten geçişini takip etti. Beyaz şalı arkasında zarif zarif dalgalanıyordu. Henry helikopterde onu selamladı, yanağından öptü ve önce ona yardım edip arkasından helikoptere bindi.

Onun adına biraz üzüldüm. Nur içinde yat Henry.

Sara Claire usulca iç çekti. "Helikopter randevusuna çıkacağım diye umutlandığımı itiraf edersem salak durumuna düşer miyim?"

"Aman kalsın," dedi Chloe. "Ben yüksekten korkarım ve helikopterler ölüm tuzağı sayılır. Yok, ben almayayım."

Anna esnedi. "Ben pek iyi hissetmiyorum."

Ona döndüm. "İyi misin?"

Ağzını kapatıp kaşlarını çattı. "Başım ağrıyor. Sanırım biraz uzanacağım."

Elini sıktım. "Daha sonra sana uğrarım."

"Epik bir şatoda yaşamak nasıl bu kadar depresif olabilir?" diye fikir beyan etti Jenny.

Kapılar arkalarından kapanınca Addison ve Henry uçup gittiler, helikopter bir an havada durdu ve sonra kameraların tepesinde daire çizdi. Birkaç kız onlara el salladı ve aşağıdaki bir kamera, bir avuç gözü yaşlı ezik gibi pijamalarımızla parmaklıkların yanında duran bize döndü.

"Bu kadarı yetiştir," dedi Stacy. "Bize pizza ve şarap lazım."

"Domino's Gece Yarısından Önce şatosuna teslimat yapmıyor," dedim ona.

"Hanımlar mutfaka!" diye seslendi Stacy başı çekerek.

Alt katta adanın başına toplandık ve Stacy hızlı pizza hamuru yapmak için malzemeleri topladı. Sonra hepsini bölüştürüp kendimize mini pizzalar yapmamız için verdi ve kütüphaneci sesiyle talimatları sıraladı.

"İnsan biçiminde bir antidepresan gibisin," dedim ona.

"Sanırım içimdeki kütüphaneci dümene geçti. Danışma masasında, aynı sorulara defalarca cevap vermediğim zamanlarda öğrencilerimle yapılacak en ucuz programların hayalini kurmakla meşgul olurum."

"Onları özleyiyor musun?" diye sordum.

"Özleyorum," dedi yavaşça. "Ama başa çıkmak zorunda olduğum bütün o zurva kırtasiye işini özlemiyorum. Keşke onlara daha iyi bakacak kaynaklarım olsaydı ama ben batmamak için fatura imzalıyor gibiyim."

"Para ödülüyle ne yapardın, düşündün mü hiç?" diye sordum.

Bana şöyle bir baktı. "Öğrenci borçlarımı öderdim. Kütüphaneye gelen çocuklarıma kullanabileceğimiz harika şeyler alırdım, iPad ve tasarım programı ve canları istediği kadar yeni kitap gibi. Ya sen?"

"Ah Tanrım, senden daha bencil amaçlarım var," dedim. "Gülme ama kendi markamı kurmak istiyorum. Ayakkabılarla yola çıkacağım. Aksesuara ve sonra giyime geçeceğim. En azından plan bu. Beynim şu anda işe yaramaz bir odun parçası ve aylardır hoşuma giden bir tasarım bulamadım."

"Yazar engeli yaşıyorsun," dedi. "Ya da senin durumunda, tasarımcı engeli."

"Bir tedavisi var mıdır doktor?"

Gülümsedi ve omzumu sıvazladı. “Ben yazar sayılmam ama eski partnerim öyleydi. Bir keresinde çocuklarıma konuşma yapması için onu davet etmiştim ve birçok sebepten tikanıklık yaşanabildiğini söylemişti. Bazen yanlış bir seçim yapmışsındır ve geri dönüp baştan başlaman lazımdır. Bazen ilhamın bitmiştir ve seni ilk başta bu kadar tutkulu yapan her neyse, onu yeniden keşfetmen gereklidir. Ama sebep her neyse, lokma lokma almak işe yarar. Bir cümle... Ya da senin durumunda bir çizgi. Bir renk. Bir kumaş. Oradan devam etmek gerekir.”

“Gerçekten akıllısın,” dedim ona.

“Yani eski sevgilim akıllıydı diyorsun.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Hayır, kesinlikle seni kastettim.”

“Sen de bunu atlatacaksın ve sonra bir gün kafandaki bütün fikirleri yetiştirmeye nasıl zaman bulacağını düşüneceksin. O koleksiyonunu bitirdiğinde mağazana ilk giren ve bir çift orijinal Cindy alan ilk kişi ben olacağım.”

“İlk çift benden,” diye söz verdim.

Pizzaya domates tabanı niyetine kullanmak için spagetti sosu bulduk ve buzdolabını yağmalayıp üstüne eklenecek malzeme çıkardık. Sarı biber ve bol peyniri seçtim.

Hepimiz sırayla pizzalarımızı pişirdik ve birkaç şişe şarap eşliğinde geride bıraktığımız hayatımıza dair hatıralara daldık. Chloe, Wisconsin’de anne babasının benzin istasyonları Cheese Stop’un sosyal medya sayfalarını yönetiyordu. Aynı zamanda bir folk müzik topluluğunun solistiydi ve hafta sonları Ortabatı’nın dört bir yanında sahne alıyordu. Gretchen, Las Vegas’lı bir masaj uzmanıydı ve isimleri Linda olan iki tane annesi vardı. Valerie, Miami Heat’in eski dansçısıydı, şu sıralar saç stilistiydi ve Carson adında bir oğlu vardı. Samantha, nişanlandığı doktor onu işi çok yoğun olduğu için terk ettikten sonra tıp okuma planları yapan bir hemşireydi. Jenny büyük sürprizdi – boşanmıştı ve meslek hataları davalarına bakan bir avukattı.

“Evet,” dedi, “hatta eski kocamla mahkeme salonunda tanıştım. Yanlış sonuçla biten bir burun estetik ameliyatında uzman şahitti.”

“Şahitlik ettiği uzmanlık konusuna bak,” dedi Sara Claire.

Pizzadan sonra koltuklara yayılıp doğruluk mu, cesaret mi oynadık; çok geçmeden sadece doğrular kaldı. Birdenbire saatler geçmişti ve tepimizde dikilen kameramanlar bu gecelik bu kadar dediler.

Mutfağı toplayıp temizlerken nefesim kesildi birden. “Anna’ya bakmaya gidecektim.”

“Hadi bak sen,” dedi Sara Claire. “Biz hallederiz.”

Bir bardak su ve bir paket kraker alıp üst kata çıktım.

“Anna?” diye seslendim karanlık odasına girerek.

Cevap vermedi.

“Anna?” Işığı açtım ve hiç dokunulmamış dört yatakla karşılaştım. Çok garipti.

Bardağı ve krakerleri başucuna bırakıp banyoya ve birkaç odaya daha girdim ama onu bulamadım. Tek düşünebildiğim, Drew’un bana ona göz kulak ol deyişiydi. Çok iyi becermiştim cidden. Yılın kız kardeşi.

Ayağıma bir çift Vans spor ayakkabı geçirip ön kapıdan çıktım, onu dışarıda bulabilir miyim diye baktım.

“Anna!” diye seslendim.

Beck’in dün gece tırın içinde konuşmak için beni götürdüğü, evin yan tarafına baktım. Fakat burası hayalet şehirdi. Yokuş aşağı giriş kapısına doğru yürüdüm, ekip malzemelerini topluyordu ve yolun aşağısındaki yatıp uyudukları yere gitmeye hazırlanıyorlardı. Neredeyse içlerinden birine Anna’yı gördünüz mü diye soracaktım ama başına bela açmaktan korktum.

Eve geri dönünce ön kapıyı açmaya gittim ama kilitliydi, dolayısıyla çitlerin etrafından dolaşıp havuzun oraya gittim. Patikanın ucunda tek görebildiğim tek bir ışıktı, sanırım Henry’nin misafir eviydi. Sessiz su

"Evet," dedi, "hatta eski kocamla mahkeme salonunda tanıştım. Yanlış soruyla biten bir burun estetik ameliyatında uzman şahitti."

"Şahadetlik ettiği uzmanlık konusuna bak," dedi Sara Claire.

Pizzadan sonra koltuklara yayılıp doğruluk mu, cesaret mi oynadık; çok geçmeden sadece doğrular kaldı. Birdenbire saatler geçmişti ve temizde dikilen kameramanlar bu gecelik bu kadar dediler.

Mutfağı toplayıp temizlerken nefesim kesildi birden. "Anna'ya bakmaya gidecektim."

"Hadi bak sen," dedi Sara Claire. "Biz hallederiz."

Bir bardak su ve bir paket kraker alıp üst kata çıktım.

"Anna?" diye seslendim karanlık odasına girerek.

Cevap vermedi.

"Anna?" Işığı açtım ve hiç dokunulmamış dört yatakla karşılaştım. Çok gırtlı.

Bardağı ve krakerleri başucuna bırakıp banyoya ve birkaç odaya dâim girerim ama onu bulamadım. Tek düşünebildiğim, Drew'un bana once göz kulak ol deyişiydi. Çok iyi becermiştim cidden. Yılın kız kardeşi.

Ayağıma bir çift Vans spor ayakkabı geçirip ön kapıdan çıktım, onu dışarıda bulabilir miyim diye baktım.

"Anna?" diye seslendim.

Beck'in dün gece tırın içinde konuşmak için beni götürdüğü, evin van tarafına baktım. Fakat burası hayalet şehirdi. Yokuş aşağı giriş kapısına doğru yürüdüm, ekip malzemelerini topluyordu ve yolun aşağısındaki yatıp uyudukları yere gitmeye hazırlanıyorlardı. Neredeyse nereden birine Anna'yı gördünüz mü diye soracaktım ama başına biric akmaktan korktum.

Eve geri dönünce ön kapıyı açmaya gittim ama kilitliydi, dolayısıyla etrafından dolaşıp havuzun oraya gittim. Patikanın ucunda tek parıldayan tek bir ışıktı, sanırım Henry'nin misafir eviydi. Sessiz su

şıpırtıları duydum ama bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı ve galiba ses rüzgârdan geliyordu ama... Burada bir yerde bir elektrik kutusu gördüğümü hatırladım, o yüzden havuzun dışında düğmesini aramak için el yordamıyla gezinirken bir şeye çarptım – hayır, *birisine*. “Anna?”

“Ah! Parmağıma bastın!”

“Sen kimsin?” diye sordum düğmelerden birini bulup açarken. “Addison?” Havuzun içindeki ışıklardan gelen aydınlıkla yanımda dikildiğini görebildim, Henry ile çıktığı randevuda giydiği şampanya rengi mini elbise hâlâ üstündeydi, demek ki randevu bitmişti. “Burada ne arıyorsun?”

Fakat sesimi duyunca kılını bile kıpırdatmadı. Onun yerine, kollarını göğsünde bağladı, gözlerini havuza dikti ve yüzü aydınlandı. “Ah, bence sorman gereken soru bu değil.”

Bakışlarını takip ettim ve ilk gördüğüm, havuzun yüzeyinde yüzen sarı üçgen bikini üstü oldu. Ama sonra onu gördüğüm anda ağzım açık kaldı. “Anna!”

Üvey kardeşim havuzdaydı, saçlarını tepede dağınık topuz yapmış, bacaklarını Zeke’nin beline dolamış ve kollarını boynuna sarmıştı.

“Hiii!” diye minik bir sesle ciyakladı.

“Ah, işte bu çok iyi,” dedi Addison, *Ocean’s Eleven* filminin montaj kısmını izler gibi.

“Kahretsin,” dedi Zeke, Anna’nın altından kıvrılarak kaçarken. “Göründüğü gibi değil.” Gür, dalgalı sarı saçlarını elleriyle düzeltti ve havuzun basamaklarını ikişer ikişer çıktı.

Anna bir kolunu göğsüne sarıp eliyle bikinisini aradı.

Havuzun kenarına koşup kapüşonlunun fermuarını açtım, sudan çıkar çıkmaz Anna’nın omzuna attım.

“Göründüğü gibi mi?” diye sordum sessizce.

Anna kafa salladı. “Yanlış erkeğe âşık oldum. En azından bunun bir işi var ama. Değil mi?”

iyimser olmadığını söyleyemezdik.

"İşi tamam," dedi Addison.

"Kimseye söyleyemezsin," diye yalvardı Zeke. Ihlâl sınırların olmasına rağmen kot pantolonunu giymeye çalışırken tökezledi. "Lütfen."

"Bana borçlusun Addison," diye hatırlattım.

Addison elini kalbine koydu, yalandan dramatik taklidi yaptı. "Birisinin Henry'ye böyle ihanet etmesine nasıl göz yumabilirim?"

"Kısa kes," dedi Zeke ona. "Kameralar yok. Ne istiyorsun?"

Anna yanımda titredi.

"Güvence," diye talep etti Addison.

Zeke, önce Anna'ya, sonra bana baktı. "Onu içeri götür, tamam mı? Ben hallederim."

Addison'a pis bir bakış attım. "Demek randevudan erken döndün. Pek iyi geçmedi anlaşılan."

Ağzını kıvrıp sınıtı. "Ah, bence tam vaktinde dönmüşüm."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dün gece Anna uyuyana kadar onun odasında kaldım. Kesinlikle kıymetli teke tek telsiz vaktimi kaçırdım ama Anna'yı terk edemedim. Anlattığına göre, Drew ile ikisi çekim öncesi röportajlarını yaparken Anna, Zeke'ye vurulmuştu. O gün ilk hamleyi yapıp ona numarasını vermişti. Prodüksiyondan önceki bir hafta boyunca gece gündüz mesajlaşmışlardı ve Anna programdan çekilmeyi planlamıştı ama doğru zamanı bir türlü bulamamıştı. İlk gece eve postalanmayı ummuştu ama onun yerine Drew bizden önce gönderilmişti. Anna, eve gönderilmekten endişelenmiyordu. Zeke bir yarışmacıyla yakınlaştığı için işinden olsun istemiyordu.

Saçlarını taradım, sırtını okşadım ve Addison uyumadan önce onunla konuşmaya niyetim vardı fakat Anna'nın yanından ayrıldığımda evdeki bütün ışıklar sönmüştü.

Ertesi sabah Anna yatağımın yanına çömelmiş, beni bekliyordu. Onu çenesini şilteme yaslanmış, suratımın dibinde görünce küçük dilimi yutacaktım.

"Henry'ye söylemek zorundayım," dedi.

Yavaşça doğruldum, dirseklerimden destek aldım ve Stacy ya da Sara Claire'i aradım ama ikisi de çoktan kalkıp gitmişti. "Bir dakika, bir dakika, önce Zeke ile konuşman gerekmiyor mu? En azından Addison'a ne vadetmiş, onu öğrensen?"

Anna kafasını salladı. "Hiçbir vaadini tutamaz zaten. O yardımcı yapımcı," diye fısıldadı. "Yemek servisinin fıstık alerjisi olduğunu hatırlamasını bile sağlayamıyor. Addison bunu er ya da geç keşfeder ve

onu ispiyonlar. Eğer kendimi eve gönderirsem, bütün gücünü kaybeder. Henry'yi bulmama yardım etmek zorundasın."

Tamamen doğruldum, bu kadar hızlı uyandığım için biraz başım döndü. "Tamam, bir dakika, giyineyim ve çözelim."

Anna bütün bedenini kambur yaparak yerde oturdu ve ben üstüme eprilmiş bir kot şort ve üstünde I DONUT CARE ABOUT YOUR DIET yazan bir tişört giydim.

Alt kata indik, çaktırmadan arka kapıdan sızıştık ve misafir evine giden yolda yürüdük.

Gündüz gözüyle misafir evi asmayla doluydu ve tam penceresinin önünde çok güzel bir gül bahçesi vardı. Ortasında bronz tokmak olan kemerli kapıyı tıklattım.

"Onun kaldığı yeri nereden biliyorsun?" diye sordu Anna omzumun üstünden bakarken.

"Ne fark eder?"

"İı, çok şey fark eder valla. Galiba sırları olan tek kardeş ben değilim."

Gözlerimi devirdim. "Güven bana. Benim sırlarım seninkiler kadar ağız sulandırıcı değil."

Kapıyı tekrar tıklattım ve cevap gelmeyince kapı kolunu çevirdim, kilitli değildi.

"Öylece girecek miyiz?" diye sordu Anna temkinlice.

"Addison'a fark atmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Anna başıyla onayladı ve kapıyı ardına kadar açtım ama bomboştu. Kimsecikler yoktu. Hiçbir şey yoktu. Yataktan çarşaf lar sökül müştü ve Henry'nin bavulu, parfümü, defteri, ona dair her bir iz gitmişti.

"Yerini değiştirdiler belki," dedi Anna eve geri yürürken.

"Herhâlde," dedim.

"İşte oradalar!" diye seslendi Jenny balkondan. "Hadi gelin! Çabuk! Bir eleme seremonisi olacağını duyurdular."

“Şu anda mı?” diye seslendim.

“Evet!”

“Bir balo daha yapmamız gerekmiyor muydu?” diye sordu Anna.

Elini tuttum ve geri kalan alandan koşarak evin içine girdik.

Beck fuayedeydi, kızları dışarı, evin ön kısmına kışkışlıyordu. “Hadi, hadi, hadi, sallanmayın.”

“Zeke nerede?” diye sordu Anna anında.

Beck başını iki yana salladı. “Kayıp arama bürosu muyum ben? Hadi gel bakalım. Kıpırda.”

“Güzel,” diye fısıldadım Anna’ya. “Beck’in haberi yoksa, o zaman Addison muhtemelen kimseye yumurtlamadı demektir.”

Anna gergin gergin etrafına baktı ama herkes çoktan dizilmişti, o yüzden ben de onu hemen merdivenlerde bir boşluğa götürdüm ve hemen arkasındaki yeri aldım. Herkes üstüne tatlı bir şeyler giyme fırsatı bulmuş fakat ben hâlâ yataktan yeni çıkmış saçımla, yırtık kot şort ve tişörtümleydim.

Hepimiz hazır olunca yokuş yukarı bir limuzin yaklaştı ve Chad ile Henry indiler.

“Hanımlar,” dedi Chad, “bu akşam hepiniz bir balo bekliyordunuz, farkındayım ama Henry kararını verdi ve şehir dışında bir yere katılması gerekiyor, o yüzden bugün düzenimiz biraz şaştı.”

“Kusura bakmayın, bu akşam balomuz olmayacak,” dedi Henry bize. “Ama dün, kararım kesin netleşti.” Yutkundu. “Cindy, bu davetiye-yi kabul eder misin?”

Başımla onayladım ve Anna’nın elini geçerken şöyle bir sıkıp merdivenlerden indim. Dün geceki randevularından sonra Addison’ın birinci olmayışına şok oldum ama itiraz etmiyordum.

Davetiye rulosunu elime sıkıştırırken, “Belki sonunda o randevuyu kaparım,” dedim.

Bana okunamaz bir tebessüm çaktı ve huzurum kaçtı.

Diğer isimleri çağırdı -Sara Claire, Jenny, Stacy, Gretchen, Valerie, Chloc- ve sonunda geriye bir davetiye ve Addison, Anna ve Samantha kaldılar.

"Eh, olay örgüsünde hiç beklemediğimiz bir sürpriz yaşıyoruz," dedi Sara Claire dalgın dalgın.

Henry yanındaki kaidecen rulo şeklindeki sonuncu davetiyeyi aldı. "Bu kısımdan nefret ediyorum," dedi. "Fakat birisiyle baş başa vakit geçirmek hem o kişinin kimli..."

"Henry," dedi Addison sesi mümkün olduğuna inanmayacağım kadar çıldırmış gibi çıkarak. "Sana bir şey söylemeliyim."

Ona burun deliklerim şişip inerek ve *Umarım çektiğin her fermuar elinde kalır*, mesajını aktaran öfke dolu bir bakış fırlattım.

Henry, Chad'e baktı, Chad başıyla onayladı.

"Baş başa konuşabilir miyiz?" diye sordu Addison.

Anna bir adım öne çıktı. "Hayır. Hayır, konuşamazsınız. Çünkü benim söyleyeceğim bir şey var ve herkesin gözü önünde söylemek istiyorum."

"Anna hayır," diye fısıldadım.

"Benim başka birisine karşı hislerim var," diye dramatik bir ilanda bulundu. "Özür dilerim Henry. Biliyorum, birbirimizi yeni tanımaya başlamıştık ama seni kandırdığımı düşünmeye dayanamıyorum."

Tüm gözler üstüne çevrilmiş üvey kız kardeşimin bundan hoşlanmadığını söyleyemezdim.

Valerie inceden bir ıslık çaldı. "Pembe dizilerdeki gibi entrikalı."

Addison dışından bir of çekerek kollarını göğsünde bağladı, bir yandan da şok olmuş gözükmeğe çalıştı.

"Başka birisine karşı hislerin mi var?" diye sordu Henry.

Anna kafa salladı. "Seninle tanıştıktan sonra bu duygularım sönere sandım... Ama şimdi onu özlüyorum... Ve çok üzgünüm Henry ama ben gönlümü başkasına kaptırmışım."

Henry elini tuttu, alnındaki gerginlik biraz gevşedi. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

"Yolun sonuna geldik yani?" diye sordu Anna.

Henry kafa salladı ve rulo şeklindeki davetiyeyi kaldırdı. "Çabucak şunu verebilir miyim sakıncası yoksa?"

Anna sakarca geri adım attı ve Addison ile Samantha'nın ortasındaki yerini aldı, ikisi de hayalet görmüşse benziyordu. "Ah doğru ya, tabii ki."

Henry elindeki davetiyeyi süzdü. "Bu çok beklenmedik oldu," dedi. "Ben, ıı..." Gözlerini kapattı ve kafasını salladı. "Addison." Adını anarken sesi çatladı. "Bu davetiyeyi kabul eder misin?"

Addison kısa bir çığlık attıktan sonra kendini toparladı ve serinkanlı bir edayla merdivenlerden indi. "Teşekkürler," dedi. "Sana gerçek karakterimi göstermek için bir fırsatı ipe çekiyor olacağım."

"Gerçek karakteri mi?" diye fısıldadı Stacy.

"Gerçek karakteri ulu orta meydanda zaten," dedim.

Bir kuş kadar özgür Anna merdivenlerden aşağı koşarak inip Henry'ye sarıldı, ardından reddedilmiş Samantha indi.

Addison grubun karşı tarafından beni süzüyordu; randevu gecelerinde ne olduğunu merak etmeden duramadım. Eve erken gelmekle kalmamıştı, bir de elenmenin kıyısından dönmüştü.

Anna yanıma koşup bana kocaman sarıldı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ama annem beni öldürebilir bence..."

"Öldürmek mi?" diye sordum. "Altın reyting topladın!"

Bir saniye bunu düşündü ve mağrur bir şekilde dik durdu. "Evet aynen! Öyle yaptım, değil mi?"

"Seni seviyorum," dedim ona. "Drew ve sen başınızı belaya sokmayın, ya da ne bileyim, belaya sokun." Burada artık yalnız olacağıma inanamıyordum.

Anna hevesle kafa sallarken gözleri doldu. “Kazan şu boktan şeyi,” dedi. “Boks ringinde Henry ile seni gördüm. Aranızda bir şey var. Para ödülü de büyük bir çıkış yapmanı sağlayabilir.”

“Samantha, Anna,” dedi Chad, “üzgünüm ama vedalaşma vakti geldi.”

Geriyе kalan kızlar, Samantha ve Anna’nın Rolls-Royce’a binip evin bahçesinden çıkarılışını izlediler.

Araba ufukta kaybolunca hepimiz içeri yürümek için arkamızı döndük fakat damdan düşer gibi, sapsarı bir taksi yokuş yukarı çıktı ve korna çala çala giriş kapılarından içeri girdi.

“Henry, sen söyle istersen,” dedi Chad.

“Evet, Chad’in de dediğı gibi, benim ilgilenmem gereken bir işim var ve hepinizi yanımda götürmek gibisi olabilir mi diye düşündüm, o yüzden hepiniz çantanızı hazırlayın. New York’a gidiyoruz!”

Şehrimin adını duyunca bütün vücudum gevşedi. Son dört yılki evim. *New York*.

“Heyecan verici!” dedi Chad. “Hazırlanmak için bir saatiniz var ve hanımlar, *Gece Yarısından Önce* şatosuna, final gecesine kadar bir daha dönmeyeceğiz. Yola çıkma zamanı.”

Y İ R M İ N C İ B Ö L Ü M

Televizyon kanalının kaldırdığı bir charter uçakla uçtuk ve hepimizin koca bir üçlü koltuğa yayılabilecek kadar çok yerimiz vardı; yani buraya geldiğim uçuş kadar kalabalık değildi. Henry birinci sınıf koltuğa alınarak bizden uzak tutuldu. Anlıyorum, programın bütün amacı Henry ile her türlü iletişimimizi kameraya almaktı ve bütün o anlar ağır düzenlenmiş ve korunaklıydı fakat bir kıydan diğer kıyıya yaptığımız altı saatlik uçuş boyunca onu bizden uzak tutmaları saçmaydı, sonuçta hepimiz aynı uçaktaydık ve mahremiyet diye bir şey yoktu. Bu karar, konunun âşık olmak olmadığının bir hatırlatıcısıydı âdeta. Konu eğlenceydi.

Henry'nin, yani first class'ın son sırasının hemen arkasındaki ilk sırayı kaptım. Henry birkaç kez arkaya doğru esneyip aramızdaki perdeyi hışırdattı. Birbirimize o kadar yakındık ki, çıldırabilirdim. Uçuşun ortalarında bir yerde, neredeyse herkes uyuyup sızmışken küçük bir defter ayaklarımın arasından bana doğru kaydı. Yere eğilince Henry'nin defterini buldum.

Birkaç hafta önce ona bıraktığım dudak izinin yanına şimdi şu not düşülmüştü: *Bu akşam telsizli randevu gecesine var mısın?*

Çantamdan bir kalem çıkarıp yazdım: *Olumlu. Lahana Bebek.*

Öne uzanıp defteri tuttum ve elimi onun koltuğuyla pencere arasındaki aralıktan soktum.

Eliyle elimi yakaladı ve bir, iki, üç, dört, beş saniye tuttuktan sonra defteri alıp elimi bıraktı.

Westchester'da özel bir havalimanına iniş yaptıktan sonra birkaç Suburban'a bindirdiler bizi. Şehre doğru yol alırken uyukladım. Sonunda, The Battery'nin yakınlarında bir otelin önünde durduk. Vale yolcu kapısını açınca yukarıdaki otel tabelasından akan sıcacık ışığa adımlarımı attım: THE WAGNER.

Otel lobisinde toplanmak üzere terk edildik ve Wes ve Beck, bizimle birlikte bütün ekibin check-in işlemini yaptı, sanki lise son sınıf okul gezisi bekçimizdiler.

Sabahtan beri ilk kez Henry korumasız kalmıştı ve görünüşe bakılırsa bunu benden başka fark eden yoktu. Diğer kızlar ya Instagram modeli gibi görünmeye çalışıyordu çünkü kameramanlardan biri B-roll⁶ çekimi yapıyordu ya da birisinin meyve kâsesinin yanında unutuğu, kaçak, dünkü gazetenin etrafına üşüşmüştü.

Mallory ve Zeke, Henry'yi koruyor olmalıydı ama yarınki program hakkında atışıyorlardı ve Henry hediyelik eşya dükkânına girdi.

Kimse bakmıyorken peşinden içeri girdim. Birkaç kar küresini salladığını ve onları yerine koyup karların yağışını hayranlıkla izlediğini gördüm.

"Birlikte yaptığımız ilk uçuştan sonra bayağı farklıydı," dedim.

Sesimi duyunca hafiften irkildi ama beni görünce ifadesi gevşedi, yüzünde bir tebessüm belirdi. "Selam Lahana Bebek."

"Oradan ayrıldığımızdan bu yana sadece üç hafta geçtiğine inanmıyorum."

Elini saçında gezdirdi, hoş ve dağınık görünsün diye şöyle bir çekti. Altı saatlik uçuştan sonra bile bir şekilde darmadağınık ve seksi görünmeyi başarıyordu. "O günü çok fazla düşünüyorum."

Ona bir adım yaklaştım, böylece ikimiz de I ♥ NY tişörtlü ayıcıkların arkasında gizli kaldık. "O uçağa bindiğine pişman mısın?"

⁶ Sarmal ve TV yapımcılığında ana çekimin arasına serpiştirilmek için çekilen ek görüntülerden.

Henry kaşlarını çattı. "Pişmanlığım uçak değil." Yanımda sallanan elime uzanıp serçe parmağını serçe parmağıma geçirdi ve sanki güm güm atan yüreğim oraya inmiş, serçe parmağıma yerleşmişti. Bu küçük dokunuşu tüm bedenimde hissetsem de her şey bu anın içinde normal görünüyordu. Sanki öylesine tanışmış ve bir otelin hediyeelik eşya dükkanında, uyduruk hediyeelik eşyalar ve simli kar kürelerinin ortasında dikilirken birbirine vurulmuş iki insan gibiydik.

"Bugün seni aramaya gittim," dedim. "Anna'nın seni bulmasına yardım etmeye çalışıyordum ama birdenbire eleme töreni başladı ve... Gerisini biliyorsun."

Henry gülümsedi. "Dün gece odama dönerken Zeke ile onu gördüm. En azından birilerinde icraat var."

"Ah... Oyunu bozmamışsın, helal."

"Başka ne diyebilirdim ki? Bu programın tek temeli..." Durdu ve bir şey kafasına dank etti, sanki benim bu program hakkındaki hislerimi ve buraya hangi nedenlerle katıldığımı hiç bilmediğini fark etmişti.

"Gülünç," dedim. "Açıkça söyleyebilirsiniz."

"Ben abes diyecektim aslında."

"Henry?" diye seslendi birisi. Mallory'ye benziyordu. "Seni bir süite yerleştirdik."

"Kahretsin," diye mırıldandı Henry.

Vitrinin köşesinden eğilerek arkaya kaçtım ve onu öne doğru ittirdim ve işte, bir kez daha saklanıyordum.

Tam giderken tekrar döndü ve dudaklarını alnıma bastırıp mırıldandı: "Seninle bir on dakika baş başa kalabilmek için neler vermezdim."

Midem burum burum buruldu ve birkaç dakika bekledikten sonra hediyeelik eşya dükkânından çıktım. Sinir olmuş görevli metal kepengi indirmek için beni bekliyordu. "Kusura bakmayın," dedim tıknaz yaşlı adama.

"İşte orada!" Beck eliyle beni yanına çağırdı ve elime bir anahtar tutuşturmadan önce diğer kızlarla birlikte asansöre doğru götürdü.

Parlak kırmızı karta şöyle bir baktım. "Kiminle kalıyorum?"

"Hiç kimseyle," dedi bana. "Bana teşekkür etme. Otele teşekkür et. Rezervasyonu karıştırmışlar ve bize fazladan birkaç oda açmışlar."

Ona sarıldım ve heyecanla çığlık attım. "Aman Tanrım! Ciddi misin?"

Benden uzaklaşıp asansöre adımını attı, ağızından çıkan pterodaktil heyecanı ciyaklamasına benzer sese maruz kalan kulağını ovuşturdu. "Evet, ciddiylim. Hatta her birinize özel oda verildi."

Asansörün içi kız ciyaklamalarıyla doldu. Sara Claire galiba sevinçten ağlamak üzereydi.

"Ah, sakın aklınızdan komik fikirler geçmesin. Sırayla koridorlarda nöbet tutacağız. Odanızdaki televizyonlar kaldırıldı ve her an her yerde vücut çalışmak zorunda olan o delilerden biriyseniz, otel size oda içinde kullanabileceğiniz ağırlık, yoga matı ya da ona benzer malzemeler sağlayabiliyor."

"Aman Tanrım," dedi birisi arkamdan – Chloe miydi acaba? "Ben kendime koca bir tabak patates kızartması ve yanına sosa batırmak için çikolatalı dondurma sipariş edeceğim."

Addison yumruğuna öksürdü. "Domuzcuk."

Sen! İğrenç! Birisin! diye şarkılar söyledi beynim.

Beck gözlerini devirdi. "Yarın sabah onda hepinizi kameraların karşısına geçmeye hazır bekliyorum. Bunun haricinde..." Cep telefonuna eğilip saate baktı. "Saat gece yarısına yaklaşıyor, o yüzden o saate kadar özgürsünüz. Gidin bir köpüklü banyo yapın ya da çıplak gezinin ya da insanlar otel odalarında yalnız kalınca ne yapıyorsa onları yapın."

Odama girdim ve doğrucu, ışığı bile açmadan cam kenarına yürüdüm. Perdeleri açıp manzarayı içime çektim. Puslu bir yaz gecesi ışı

ışıl gözüken New York Harbor'ın karşısında Özgürlük Anıtı, en parlak yıldızların ışıldadığı kadifemsi gökyüzünde yükseliyordu. Evimdeydim. Sadece birkaç geceliğine de olsa. Evimdeydim ve bunu anlamak için buradan ayrılmam gerekmişti. Her ne olursa olsun, bu programdan sonra yaratıcı anlamda yine debeleniyor olsam bile, New York'a geri dönecektim. Erica yeni dadıyla rahat mı diye bakacak, gerekirse Sierra'nın yatak odasında yerde yatacaktım ama eve geri dönmem lazımdı.

Bir an burnum resmen cama yapışmış vaziyette orada dikildikten sonra ışığı açtım ve devasa banyoyu, yerle bir girilen geniş duşu, kocaman küveti ve ayrı bir tesisat dolabını, tuvalet kâğıtlığının hemen üstüne takılmış cep telefonu haznesini incelemeye gittim, herhâlde acil görev çağırdığı zamanlar içindi o bölme? Bu odanın kendisi Sierra ve benim dairemin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi.

Havlular bile dev gibiydi ve bu –hiçbir zaman malı ortaya seren bir aralık kalmadan havluya sarınmayı başaramayan benim gibi birisi için bile– bir lükstü. Dolabın içinde iki tane battal boy bornoz buldum ve içlerinden birisi bana bile olacak kadar büyüktü. Kollarımı kol yerinden soktum ve zil çaldı.

“Bu odalarda zil mi var?” diye sordum kendi kendime.

Oda hizmeti ya da resepsiyondan birilerini görmeyi bekleyerek kapıyı ardına kadar açtım fakat onlar yerine Beck, bilekten kıvrılmış eşofmanları ve elinde iki şişe birayla kapımdaydı. “Yanında birisi olmasını seversin diye düşündüm.” Biraları kaldırdı. “Ve bir içki.”

“Kamera yok mu?” diye sordum gülümseyerek. Onu geri çevirmek istedim, özellikle de beni bekleyen o telsiz randevum dururken ama nasıl açıklayacaktım? En azından bir içki içebilir, arkasından yorgun ayaklarına yatabilirdim.

“Kamera yok.”

Beck'e diğer bornozu uzattım ve büyük boy yatağa yayıldık. Ona program hakkında soracağım çok şey vardı ama Beck'i pek tanımadı-

ğım aklıma geldi ve cidden o, burada gerçekten güvenebileceğim, bana yakın tek kişiydi.

"Sen bana hiç *Gece Yarısından Önce* programı için çalışmaktan zevk alacak birisi gibi gelmiyorsun," dedim.

Birasından bir fırt çektii. "Ya öyle mi? İşkolik suratsız lezbiyenin, kadın düşmanı ve feminizm karşıtı eğilimleri olan bir randevu programı yapımcılığına soyunması çok mu şaşırtıcı?"

"Suratsız demezdim," diye cevap verdim.

Botlarını ayağından fırlatıp bağdaş kurarak yatağa yayıldı. "Erica beni bulduğunda, iki haftada bir canlı yayınlanan bir güreş programının yapımcısıyım. Çok zorluydu. Şehirden şehre koşardık, her gece belki dört saat ancak uyurdum. O kadar çok yollardaydım ki, bir evim bile yoktu, o yüzden sahiden, sahip olduğum her şey bir valiz ve bir sırt çantasına sığacak kadardı. Buradaki çalışma dengemi de sağlıklı olarak adlandırmazdım, bu program da benim şahsi planımla paralel sayılmaz fakat Erica reality televizyon dünyasındaki en büyük isim. Ben MTV'de *The Real World* ve *Road Rules* gibi programları izleyerek büyüdüm. Bu programlar hayatımı değiştirdi, desem kulağa komik gelecek ama doğru. İlk kez ekranda gay birisini görüyordum ve önümde Kuzey California'daki küçük kasabamda görmediğim, yepyeni bir dünyanın kapıları açılmıştı."

Bu tarz programları beyin yiyen aptallıklar olarak düşünmek bana göre kolaydı –hoş, deli gibi *Teen Mom* izlemiyorum dersem yalan olurdu– fakat bu tür programların, birisinin aydınlanması olabileceği hiç aklıma gelmemişti. "Yani bu iş, daha büyük yerlere yükselmeden önce bir basamak mı?"

"Bir gün," dedi Beck, "ama şimdilik bu program *büyük* yer. Gülünç görüldüğünün farkındayım ama sana sadık seyirci garantileyecek çok fazla fırsatın ortalıkta dolaştığını söyleyemem. Üstelik bu programları izleyen insanlar, genellikle benim gibi birisini evlerine yemeğe davet edecek tipler değil. Ama benim programımı seve seve izliyorlar. O yüz-

den teker teker insanlara, dışarıda kendilerinden büyük koskocaman bir dünya olduğunu göstermeye çalıştığımı düşünüyorum. Yani, mesela geçen sezonu ele alalım. İki farklı ırktan gelen ilk çiftimizdi. Çoğu insan için bu büyük bir olay olmayabilir ama bu ülkenin bazı bölgelerinde hâlâ böyle bir şeye utanç kaynağı gözüyle bakanlar var.”

“Vay canına,” dedim. “Hiç öyle düşünmemiştim.”

“Bazen insanların yemeklerine sebzeyi çaktırmadan sokman gerekir. Sevdikleri şeyi ver, içine biraz da ihtiyaçları olan ama hazmetmeye hazır olmadıkları şeyi kat. Hem parası da güreş kanalından daha iyi. Artı, çekimde olmadığımız zamanlarda eve, kız arkadaşına ve kedimiz Horace’a dönebiliyorum.”

“Senin kız arkadaşın mı var?” diye sordum. “Ve kedin?” Nedense Beck’i hayalimde sadece Erica’nın mutfağında volta atarken ve Red Bull içerken canlandırmıştım.

“Evet Cindy, inanabilir misin, benim de bir hayatım var. Hatta... Bazen yemek bile pişiriyorum.”

“Yok artık, daha neler.”

Beck karga gibi bir kahkaha attı. “Tamam, aslında haklısın.”

Fakat insanlara gizlice sebze yedirme konusunda haklıydı. İnsanlar dün geceki haberler ne kadar iç karartıcıydı diye ayaküstü laflamak ya da kime oy verdiklerini tartışmak istemezdi ama bekleme odasında otururken bir gece önce *Gece Yarısından Önce*’de neler olduğundan bahsederlerdi. Geçen sezonun çifti *Good Morning America* ya da *The View* gibi programlarda büyük tartışma konusu olmuştu.

“Sır tutabilir misin?” diye sordu Beck.

“Hiç kimse bu programın yöneticisinin ve arkasındaki ana beynin üvey annem olduğunu bilmiyor, yani evet, sır tutmada bayağı iyiyimdir.”

“Anlaştık.” Derin bir nefes aldı. “Erica şu anda *Gece Yarısından Önce*’nin gay versiyonunu başlatmama yardımcı oluyor. İlk adayımız biseksüel olacak.”

“Aman Tanrım, şahane!” Bu kadar büyük bir programın böyle bir alana genişlemesi muhteşem olurdu. Kesinlikle çok net bir mesaj gönderindi. Ayrıca kuir insanların da kötü romantizm kararlarının belgelenmesine ve tüm ülke tarafından tüketilmesine ihtiyaçları vardı.

Beck bana program hakkındaki tüm vizyonunu ve nasıl sahneye koymak istediğini, ne tür bekârları cast’a seçeceğini anlattı. Hatta öncü araştırmalara bile başlamıştı.

Birasını bitirince bir iniltiyle yatağımdan yuvarlanarak kalktı. “Geç oldu. Uyuman lazım. *Benim de* uyumam lazım.”

“Bir şey sorabilir miyim? Cevap veremezsen sorun değil.”

Şişesini masanın altındaki geri dönüşüm kutusuna attı. “Tabii.”

“Henry bugün gerçekten Addison’ı eve mi yollayacaktı?”

Beck bormozunu çıkardı ve yatağın kenarına şöyle bir attı. “Evet.”

“Neden? Dün gece baş başa çıktılar. Addison çok seksi. Onun gibi birinin böyle bir yarışmayı kazanabilmek için yarı makbul davranması yeterli.”

Beck başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Tam bir keşmekeşti... Çok fazla ayrıntıya giremem ama onun zamanı gelmemiştii ve Henry’nin umurunda değildi. Gitmesini istedi. Sanırım onun içine sinmeyen bir laf etmiş.”

“Sanır mısın?”

Beck büyük bir nefes verdi. “Geçen gün sana Henry’nin listesi hakkında söylediklerim var ya?”

Başımı salladım.

“Bazı kızlar seçiyoruz ve Henry’ye birkaç bölüm geçmeden dokunulmaz olduklarını açıkça söylüyoruz. Biliyorum, kulağa iğrenç geliyor. Ama insanların merakla takip ettiği tipler onlar oluyor. Tamamen gay bir planım olabilir ama ben de melek değilim.”

“Ve Addison bu kızlardan biri mi?” diye sordum.

“Evet. Ama Henry bizimle kıran kırana savaştı. Wes’le kafa kafaya gireceklerdi, sonra Erica, sonra da bütün şirketle. Ya o ya ben, dedi. İçlerinden biri eve gidecekti.”

“Fakat Anna gönüllü olunca, Henry Addison’ı değil, Samantha’yı eve göndermeyi seçti?”

Beck kafa salladı. “O adamın beyninin içine girip neler olup bittiğini anlatabileceksen, haber ver.”

Kuru bir kahkaha atıp ayağa kalktım. “Addison’ın söylediği bir şey onun içine sinmedi dedin. Ne demişti?”

Beck bir an çenesini ovuşturup düşündü. “Seninle ilgiliydi Cindy.”

“Benimle ilgili mi? Addison neden benim hakkımda bir şey söylesin ki?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“O kötü kalpli bir kız Cin. Addison, tipik kötü kız. Aniden parlayan şöhretin alevini iyi tanıyor ve bir stereotipi oynamak da bunun bir parçası. İnsanların diline pelesenk olmanın en kısa yolunun şok edici bir şey yapmak ya da söylemek olduğunun farkında.”

Yatağın kenarına yığıldım, keşke şişenin dibinde birkaç yudum daha kalmış olsaydı. “Benim şişmanlığım ile ilgili miydi?”

Beck ellerini cebine sokup başıyla onayladı.

“Ve bir sonraki bölümde çıkacak?”

Bir daha başıyla onayladı. “Anlatmamız gereken bir hikâye var.”

Erica beni uyarmıştı. Beni bazı şeylerden koruyamayacağını söylemişti.

“İnsanların seni sevdiği konusunda şaka yapmıyordum,” dedi. “Bazı kızlar, kendilerine benzeyen bir kızın, o boks ringinde Henry’yi öptüğün gibi öpülebileceğinden bihaber. İyi geceler Cindy.”

“İyi geceler Beck,” dedim usulca ve Beck odadan çıktı.

Henry’den gerçekten hoşlanıyordum ve tabii ki para ödülünü istiyordum ama burada büyük beden bir kadın olmak, hayal ettiğimden daha büyük bir olaya dönüşmeye başlıyordu. Heyecanlıydı ama aynı

zamanda dehşet vericiydi. İnsanların, Addison'ın hakkımda söylediği şeyi konuşmasını istiyordum. Bu bölüm yayınlandıktan sonraki sabah insanlar konuşuyor olacaktı ve bu konuşma, bana sorarsanız uzun zamandır yapılması gereken bir konuşmaydı. Sadece kendimi merkezinde hayal etmemiştim.

Y İ R M İ B İ R İ N C İ B Ö L Ü M

Saat sabaha karşı ikiye gelirken yatağa kıvrılıp telsize “Alo?” diye seslendim. “Henry?”

Çoktan uyuyakaldığından emindim ama sonunda cızırtılı sesi duyuldu. “Sen misin Lahana Bebek? Mon petit chou?”

“Mon petit ne? Sanırım en son petit olarak tarif edildiğimde hâlâ zıbın giyiyordum.”

“Küçük lahanam demek,” diye açıkladı. “Fransızca.”

“Ah, zengin çocuk Fransızca da mı biliyormuş?”

“Üç sene Fransa’da yatılı okulda okudum desem gözlerin devrilip beyninin arkasına düşer miydi?”

“Affedersin,” dedim, “gözlerim kafatasımın arkasında sıkışıp kaldı.”

Henry güldü. “Sanırım iki yıl Almanya’da ve dört yıl Edinburgh’da olduğumu hiç söylememeliyim...”

“Ben çocukken yatılı okulda okuduğumu hayal ederdim ve sense benim çocukluk hayalimi gelişigüzel yaşayıp gitmişsin.”

Kötü bağlantıdan dolayı kahkahası kırık geldi. “O kadar şaşıklı değildi,” diye beni temin etti. “İki yüz yabancıyla bir başıma geçirdiğim okul yılları ve annemin bazen on-trend, bazen off-trend aksesuarı olarak geçirdiğim yazlar.”

Annem babamla yeterince vakit geçirmemiş olabilirdim ama bana aittiler. Tamamen bana. Bir kere bile kendimi onların hayatında eğretti hissetmemiştim. Henry’nin birisinin aksesuarı olduğunu düşününce uzanıp elini sıkmak geldi içimden. “Annenle yakın mısınızdır?”

Henry havlar gibi kakhaha attı. "Evet. Hayır. Aşırı yakın. Tam yakın değil."

"Se-sen dedin ki... O ilk gece, buraya onun için geldim dedin... Ne demek istedin?"

"Öyle," dedi açık açık. "Onun için buradayım. Ömrünü adadığı çalışmalar, kavurucu, alev alev bir finansal harabe havuzuna balıklama dalmasın diye son bir çare olarak ortaya atıldım."

"Sanıyordum ki... LuMac idare ediyor. Dışarıdan o kadar kötü görünmüyor?"

Henry'den bir hışırtı geldi, sanki doğruluyordu. "Bence annem büyük hayaller kurdu... Cindy, bunları kimseyle paylaşmazsın diye sana güveniyorum... Anneme artrit teşhisi kondu."

Ağzım açık kaldı ve ilk kez aynı odada olmadığımıza sevindim. Artride uğraşmak herkes için berbattır ama özellikle de mesleğimizi ellerimizle icra eden bizler için ölüm fermanıdır. "Gerçekten feci. Çok üzıldüm."

"Herbâlde bunun duyulmasının marka için ne kadar kötü olacağını şimdi anlıyorsunuzdur. Şu anda halka açıldık, o yüzden senetlerimiz yere çakılır. Hesaplar mahvolur. Son derece yıkıcı olur ve işler zaten kötü. Birkaç sene önce teşhis edildi. Bir şekilde dayanır zannettik ve fazla elini sokmadan yönetmeye devam eder dedik ama sanırım bir işkolik yedisinde neyse yetmişinde de o oluyor."

"Vay canına, çok ağır bir şey," dedim uzakta şehir ışıkları silikleşirken esneyerek ve battaniyeyi omzuma çektim. "Eee, tüm bunların programla nasıl bir ilgisi var? Kusura bakma ama eğer işler bu kadar kötüyse, senin orada olman gerekmiyor mu? Neden buradasın?"

Sancılı bir kakhaha attı. "Öyle sanırsın ama hayır, bu programın markamıza destek toplaması ana fikirdi. Yeni jenerasyon için yeniden ortaya sunmaktı. Benim ilk tercihim olmadığına inanmalısın. Aynı zamanda televizyon kanalıyla gelecekte yapılacak potansiyel ortaklıklar

da var... Sadece... Ben buraya geldiğimde bu kadar ilgili olmayı bek-
lemedim... Kahretsin kırmızı ışık yanıp sönüyor. Galiba benim cihaz
ölmek üzere."

"Ah, ıı, tamam, o zaman şey..."

"Bütün gecemizi kendimden bahsederek ziyan ettim ve sana senin
hakkında bir şeyler ya da nasılsın diye soramadım..."

Gergince kahkaha attım. "Çok şey kaçırmadın. Bilinecek fazla şey
yok."

"Diyene bak. Hakkında keşke bilseydim diye düşündüğüm şeyler
uzun uzun kafamı kurcalıyor," dedi alçak ve ciddi bir sesle.

Yüreğim gırtlığımda atmaya başladı. "Hayatımda hiç telsizli ran-
devuya çıkmamıştım ama bu gelmiş geçmiş en iyisiydi."

"Daha tatlı bile sipariş edemedik," dedi.

"Telsizle konuşma yasağı yüzünden."

"Bir sonraki sefere seni ayakkabı zorunluluğu olan bir yere götüre-
ceğim."

"Sakın dalga geçme. Ayakkabıları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun
ama sanırım artık iyi geceler diyoruz." Bu anı bırakmak istemiyordum.
Hazır değildim.

"Ya da günaydın."

"Günaydın," dedim ben de ona.

Ardından kanal koptu ve telsiz aracılığıyla da olsa, sanırım çıktığım
en iyi randevulardan biriydi. Tek eksik, ayrılırken verilen öpücüktü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hanımlar!

Bugün aile ortamı. Aslında, aile şirketi ortamı.

Benim adamlarım, sizin adamlarınızı arayacak.

Sevgiler,

Henry

On beş yolcu koltuklu bir minibüs bizi alıp SoHo'daki LuMac showroom'una götürdü; bütün binayı boylamasına saran kocaman güzel pencereli, köşede yer alan, on iki katlı kiremit bir binaydı.

İçeri adım attığımız anda bir gece evvel bir otel odasında yalnız kalmış olmanın verdiği heyecanla parlıyorduk.

"Ben köpük banyosu yaptım," dedi Chloe dramatik bir edayla. "Yemin ederim, şatoda hoş olmayan yurt anılarım canlanmaya başlamıştı."

Sara Claire iğrenerek ürperdi. "Kimse bana bu programa kilise kampına gidecekmışiz gibi duş ayakkabısı getirmem gerektiğini söylememişti."

İçeride kendimizi uzun, dar bir mağaza vitrininde bulduk. Bütün mankenler ve raflar kenara itilmişti ve odanın ortasına kenarlarına sandalyeler dizilmiş bir mini podyum konmuştu.

Addison, atlamaya hazır bir sırtlan gibi gözlerini açtı. “O podyumda mı yürüyeceğiz?”

“LuMac’e hoş geldiniz,” dedi Henry kameralar çekime başlarken podyuma adımını atıp.

Ben de dâhil (ıyk, farkındayım) herkes tezahüratla cevap verdi. İncecik çizgileri olan antrasit bir takım elbise giymişti ve kesiminin ne kadar mükemmel olduğu göz önüne alınırsa, özel dikimdi galiba. Kravat takmamış, gömleğinin en üst düğmesini açık bırakmıştı ve göğüs cebinden kristal mavisi ipek bir cep mendili çıkıyordu. Sierra olsa, tam bir çıtır derdi.

“Hepinizi aile şirketiyle tanıştırmak için, her şeyin başladığı yere davet etmekten daha iyi bir yol olamazdı. Annem Lucy Mackenzie ilk yola çıktığında, bu binanın altıncı katında küçük bir ofis kiralamıştı ve orayı yeni mezun arkadaşlarından biriyle paylaşıyordu. Öğrenciyken katıldığı final moda defilesinde küçük bir para ödülü kazanmıştı ve bir atölye kurmak için küçük bir alan kiralayacak kadar parası vardı. O öğrenci ikramiyesi, meşhur slip elbisesinin ilk denemesini yapmasına olanak sağlamıştı. Şimdiyse altıncı katı istila etmekle kalmadık, beşinci kat da bizim. Bugün ben size hepinizin, annemin en ikonik tasarımlarından bazılarını deneme ve büyük turumuz için sizi yukarı çıkarmadan önce podyumda şöyle bir salınma şansı vermek istedim.”

Herkes sevinçten çılgınlık atıyordu fakat benim mideme bir taş oturdu çünkü LuMac’i avucumun içi gibi bilirdim. Geçmişini. Güçlü yanlarını. Zayıf yanlarını. Ama en önemlisi de beden seçeneklerini. Beden seçenekleri konusunda LuMac hâlâ Taş Devri’ndeydi; sadece kırk bedene kadar çalışırlardı ve bu bile koleksiyonun yarısında olur, yarısında olmazdı. Slip elbise, ne kadar ikonik olursa olsun, her zaman kalça kemikleri çıkıntı yapmış, avurtları çökük, eroin güzeli mankenleri tanımlayan kılık olmuştu.

“Jay?” diye seslendi Henry.

Kısa, kusursuz küt kesilmiş lavanta rengi saçlı, aynı tonda manikürlü, sakallı, jilet gibi eyeliner çekmiş, dudak rengi ruj sürmüş, güzel bir insan köşeyi döndü. Jay flörtöz bir etek, üstüne crop kazak, trençkot ve platform topuklu spor ayakkabı giymişti.

“Bu Jay,” dedi Henry.

Jay bize parmaklarını kaldırdı ve reverans yaptı, sonra da Henry'ye sımsıkı sarıldı. “Prensimiz savaştan dönmüş,” dedi dramatik bir edayla.

Henry kıkır kıkır gülüp devam etti. “Jay, LuMac’ın yeni yaratıcı yönetmeni. O annemin bu marka için yarattığı vizyonun kanlı canlı timsali ve annem bir adım geri çekilmeye devam ettikçe Jay de zamanla, LuMac’ın geleceğine ince ayar yaparken benim ikinci yarım hâline geldi.”

“Kısacası,” dedi Jay, “Henry baba, ben de ‘nonbinary’ anneyim.”

Kızlardan bir iki tanesi güldü, Jay’i hangi kategoriye sokacaklarından emin olamadılar. Bu defilede bana uygun nelerin bulunabileceği hakkındaki huzursuzluğuma karşın, Jay beni yatıştırdı, sanki moda takıntısı olan insanlara geri dönmenin yolunu bulmuştum.

“Beni takip edin,” dedi Jay, Henry sahneden inmelerine yardım ederken. “Siz güzellerin seçmesi için raflar ve askılar dolusu harikulade parçamız var.”

Askılarca kıyafetin, makyaj ve saç yapma alanlarının bulunduğu bir arka odaya alınırken bütün vücudum sinirlerimle birlikte gepgergindi. Bazı kızlar saçlarını ve makyajlarını yapmaya koyuldu ama ben, eğer podyumda cırılçıplak yürümeme şansım varsa, o giysileri iyice didikle-mek zorunda olduğumun farkındaydım.

Bir panik hâlinde bize bırakılan ürünleri karıştırmaya giriştim. En büyük bedenlere baktım tabii ki, genellikle otuz altı ya da otuz sekizdi ama ayrıca biçimsiz ya da uçuşan kesimli bir şeyler de aradım. Yavaş yavaş kucagımda dev bir giysi dağı oluşturmaya başladım.

Addison askının diğerk tarafında boğazını temizledi. "İmm, sadece bir kıyafete ihtiyacın var," dedi bana. "Sırf canın farklı seçenekleri değerlendirmek istiyor diye, bütün mükemmel şeyleri almaya başlayamazsın. Wes?" diye seslendi. "Kurallar neler? Cindy koca bir askı dolusu kıyafeti kucağına almış. Wes?"

Gözlerimi devirdim ama bunun haricinde onu duymazdan gelip mücadeleme devam ettim, gerçi diğerk kızlar da yavaş yavaş işkillenmeye başladılar. Göğsümde bir kaygı fırtınası dönmeye başladı; ne zaman dolabımı ayıklamaya çalışsam, aynı paniği yaşırdım. Sıfır seçeneğim olduğunu fark etmeye o kadar alışkındım ki, herhangi bir giysimden ayrılmak benim için neredeyse imkânsızdı. Her bir parça amansızca arayıp bulduğum ya da tam zevkime uygun tamiratla uydurduğum giysilerdi. Ben Forever 21'a girip bir Badgley Mischka taklidi olarak bulduğum elbiseye sığıp çıkamazdım. Bu kadar çok şeye ihtiyacım olabilirmiş gibi hissetmekten nefret ediyordum ama kendi bedeninizde bir şey satın alma ihtimaliniz yüzde birse, kendi bedeninizde iyi bir şey satın alma şansınız binde birdi...

"Hey, çocuğum, ne oluyor burada?" Beck yanımda aldı soluğu.

Dişlerimi sıkarak ona döndüm. "Hiç kimse LuMac'in benim bedenimi çalışmadığını göz önüne bile almadı mı?"

Beck sancılı bir şekilde gülümsedi ve seslendi: "İrina! Buraya gel!"

İrina yaptığı işi kesti ve yarı çıplak Stacy'yi elbisesi belinde istiflenmiş hâlde bıraktı. Kollarını göğsünde bağlamış, dişlerinin arasında çengelli iğneyle, sert sert Beck'e yürüdü. "Ne var?"

"Cindy için seçeneğimiz var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu İrina inanamayarak. "Seçenekleri kulaklarından çıkacak neredeyse." Beni gösterdi. "Sanki Kara Cuma indirimine dalmış gibi toplamış."

"Onun bedeninde," dedi Beck elinden geldiğince çaktırmadan, sanki saklanacak bir şeymiş gibi. Ama değildi. Hatta bana göre kıyafet bu-

londurmak o kadar zor değildi. Beni kahrolası programında istiyorsan, dâhil olmama imkân tanımalısın. Hepsi bu. Bu kadar basit.

Irina kollarını havaya kaldırdı. “Ben sadece bu bölüm çerçevesi dâhilinde çalışabilirim. Bu sefer top sen ve Wes’te. Siz ikiniz...”

“Durun,” dedim sertçe. “Durun. İkiniz de durun. İkinizin de suçu ama münakaşa etmek bir şeyi çözmez. Bana makas lazım, çengelli iğne ve kumaş bandı. Bir de belki bir dikiş seti.”

Beck, Irina’ya işaret etti. “Onu duydun.” Irina kaosun içinde gözden kaybolurken Beck bana döndü. “Çok özür dilerim. Ne yapabilirim?”

“Bana zaman kazandır.”

Alt dudağını ısırды ve eminim ondan garanti edemeyeceği tek şeyi istemiştim. Başını salladı ve Irina ile aynı yöne doğru uzaklaştı.

Topladığım bütün giysilerle birlikte yere yığıldım ve kullanamayacağım kesin olan bütün parçaları geri koymaya başladım. Bir trençkot. Bir kazak elbise. Fosforlu sarı bir slip elbise.

Devasa ten rengi pulları olan bir düz elbiseye gözüm ilişti. Kumaş streç, sentetik satendi. Kalçamın en geniş noktasının üstünde şöyle bir gerdim ve galiba olabiliirdi.

Irina talep ettiğim aletlerle geri döndü ve zoraki sordu: “Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?”

“Evet,” dedim ona ayağa kalkarak ve mahremiyeti hiçe sayıp soyunmaya başlayarak. Elbisenin içine girdim ve büyük olması gerekirken, anında bana aşırı dar geldi.

“Bu bir elbise,” diye altını çizdi Irina.

“Benim üstümde değil,” dedim ona, elbiseyi belime kadar çektim ve artık ikinci deri gibi üstüme yapışan bir kalem etek oldu. “Şu askıları kesmeni ve kesik uçların kaldığı kumaşı bantla yapıştırmanı istiyorum, potluk yapmasın.” Bir askı ötedeki beyaz ve kabarık biçimli şeyi işaret ettim. “O ne?”

Irina yanımızdaki askıdaki geniş aralıktan geçerek bahsi geçen ürüne uzandı ve uzun bir plaj örtüsüyle birlikte geri döndü.

“Bu bir çadır!” dedi Irina neşeyle. “Mükemmel.”

“Çok yardımcı,” dedim cansız bir sesle, makası ön kesimin yarısına kadar çektim, sırt tarafına da aynısını yaptım ve ortaya derin bir V yaka ve yarasa kol çıktı.

Plaj örtüsünü kafamdan geçirdim ve kumaşın iç gösterdiğini fark ettim, o yüzden içimdeki siyah sütyen seksi bir silüet yarattı. Az önce kestiğim iki kumaş parçasını çekip önümde düğüm yaptım, uzun parçalarını öne doğru sarkıtıp vücudumun tam ortasından hoş, uzun bir çizgi şeklinde aşağı saldı.

“Vay canına,” dedi Stacy makyaj sandalyesinden. “Bu kıyafeti askıda görmedim.”

“Ah,” dedim öylesine. “Kesinlikle askıdaydı.”

Irina beni tepeden tırnağa süzdü. “Güzel.”

Saç ve makyajımızı yaptırdıktan sonra Mallory ve Zeke –Anna sayesinde hâlâ bir işi vardı– hepimizi sahnenin diğer tarafında sıraya dizdi.

Jay elinde bir video kamerayla perdelerin arasından şöyle bir baktı. “Rüya gibisiniz! Hepiniz! Size müjdeli haberlerim var. Bu yarışmada ağırlığını koyacak üçüncü bir jüriye ihtiyacımız olduğunu düşündük, o yüzden size Lucy Mackenzie’nin *ta kendisinin* bu güzel günde aramıza teşrif ettiğini bildirmekten sevinç duyarım. Onu gururlandırın millet!”

Midem yerlere düştü. Sanki yeterince kafayı yemiyordum.

“Annesi!” Chloe’nin nefesi kesildi. “Aman Tanrım. İnanılmaz büyük bir olay bu.”

“İı, evet, hem de sırf onun annesi olduğu için değil,” dedi Addison.

Fuşya rengi, ipek bir elbise giymiş Sara Claire, neredeyse eriyip yerde bir su birikintisine dönüşecekti. “Of Tanrım. Anneler benden nefret eder.”

Stacy başını iki yana salladı. "Hayatta inanmam."

"Hayır, öyle. Kanıtlanmış bir gerçek. En son erkek arkadaşım, annesi, evlenme teklifinde kullanması için annesinin yüzüğünü vermeyi reddettiği için benden ayrıldı. Ben havaifşekmişim, uygun değilmişim, öyle demiş."

"Bence Lucy –yani Bayan Mackenzie– öyle bir şey düşünmez," dedim ona. "Ayrıca herkes havaifşekleri sever!"

"Orman yangını çıkardıkları zaman hariç," diye altını çizdi Stacy. Başımınla onayladım. "Doğru."

Sara Claire göğsünü şişirerek nefes aldı. "Dördüncü sınıftayken ilk erkek arkadaşım Dylan Timbers'tı ve annesi bana oğlundan ancak, onu teslim ettiği kadının ondan daha iyi birisi olursa vazgeçebileceğini söylemişti. Ben. Daha. Dördüncü. Sınıftaydım."

Bir parmak kaldırdım. "Tamam, öncelikle erkekler, partnerlerinden anneleri olmasını istemezler... İstiyorlarsa da, aradığımız erkek onlar değildir."

Stacy ellerini kaldırıp onaylayarak çaktı.

"İkincisi," diye ekledim, "iğrenç."

Sara Claire kendini Stacy ve bana attı. "Tutun beni. Ben annelerden korkarım. Kendi annemden bile. Özellikle kendi annemden."

Stacy ve ben onun sırtını sıvazladık ve şöyle dedim: "En azından sen benim gibi, onun annesinin kendi defilesi için yaptığı tasarımların üstünde oynamadın."

Stacy sırttı. "Üstünde oynamak hafif kaldı yalnız."

Işıklar karardı ve Mallory sıraya girin diye havladı.

"Hanımlar," dedi Wes, "teker teker podyuma çıkacaksınız. Müzik olmayacak ama yayında biz ekleyeceğiz, o yüzden sanki müzikle yürüyormuş gibi yapın."

"Ya tempoyu tutturamazsak?" diye sordu Jenny.

Wes ona kısaca baktı ama cevap vermedi. "Hepsi bittikten sonra sizi sahneye dizeceğiz ve Lucy her birinizle konuşma şansı bulacak, sorusu varsa soracak. Hadi göreyim sizi!"

Şansıma podyuma çıkan ikinci kişiydim ve panik girdabına kapılmaya pek vakit bulamadım. Yürüme sırası bana geldiğinde çalışanlardan ve alelade hayranlardan oluşan seyirci kitlesinde oturan Henry, Lucy ve Jay'i karanlıktan görememe umudum anında suya düştü. Işıklar loştı ve podyuma vuran prodüksiyon ışıkları yoğundu ama yine de yerden tavana kadar uzanan camlardan içeri yeterince doğal ışık giriyordu ve seyirciler kabak gibi ortadaydı.

Arkadaşlarıma iyilik olsun diye birkaç öğrenci defilesinde yürümüş olabilirdim ama bu, anında midemi bulandırdı. Ellerimi nereye koyacaktım? Yumuşak spagetti gibi iki yanda sallanacaklar mıydı? Mankenler bunu yaparken nasıl havalı gözükebiliyordu? Belki de şu meşhur *Zoolander* GIF'indeki gibi dudaklarımı büzmem yeterdi. Tyra Banks'in bana *Sana hastayız* diyen sesi kulaklarımdaydı.

Yürümeye başladım ve her adımı hoş ve uzun tutmak için elimden geleni yaptım, aynı anda kalçamı kıvırttım ama bir yandan da hula dansçalarına benziyor olabilirim diye içimden geçiriyordum. Çoğunlukla gözlerimi dimdik ileride tutarak öne baktım ve Henry'ye hafifçe gülümseme riskini göze aldım, ki bu da hemen Lucy Mackenzie'nin asık suratıyla karşılaşmak demekti. *Eh, ne yapalım hanımefendi, ya böyle yürüyecektim ya da fırlıçiplak. Belki benim bedenimde giysiler üretmeye başlarsınız da, ürünlerinizin yanına makasla yaklaşmak zorunda kalmam.*

Henry bana göz kırptı ve havalı manken yürüyüşümü bozmayıp sırtıtmamak için kendimi tuttum.

Kulise adım attığımda Jenny, Chloe ve Sara Claire bana havadan çıktılar, başparmak kaldırdılar ve Stacy podyuma çıktı.

Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyordu ve ne yaptığımı bile hatırlayacak durumda değildim. Hepsi bir hayal gibi gelip geçmiş-

ti, hani direksiyon başında dalar gidersiniz ve kendinizi evin önünde bulursunuz ve ne ara gelmişim dersiniz ya, aynen öyleydi.

Defilemiz bitince ışıklar tekrar yandı ve hepimiz koyun sürüsü gibi podyuma çıkarıldık, Lucy Mackenzie bizi orada bekliyordu. Lucy saçlarını öylesine kusursuz bir uzun küt kestirmişti ki, kuaförünün bu mükemmelliği yakalamak için ne kadar çok uğraştığını ancak hayal edebildim. Üstünde bol, dökümlü, siyah bir tunik ve aynı tarz pantolon, boynunda da fosforlu sarı, kapkalın bir kolye vardı. Ürettiği tarzda giyinmeyen tasarımcılardan biriydi ve moda dünyasında, benim hiç anlamadığım bir kopukluktan bu. Soğuk ve yaklaşılmaz göründüğünü seziyordum ve yine de bu imparatorluğu kurmuştu işte –her ne kadar şu anda sürünüyor olsa da– ve buna saygım sonsuzdu. Henry’yi daha iyi tanıdıktan sonra, bu başarının bedelinin ne olduğunu merak etmiyorum değilim ama.

“Hepiniz çok tatlı kızlarsınız,” dedi Lucy bizi alıcı gözle süzerek. “Gerçi bazılarınız giysileri giymemiş, giysiler onları giymiş.” Biçimli kaşlarından tekini kaldırarak doğrudan Sara Claire’e baktı.

Jay bilmiş bilmiş başını salladı ve ben de biraz sinir olmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Moda dünyasını seviyordum ama sadece seçilmiş bir azınlık için olması yaklaşımı tam bir saçmalıktı. Lucy Mackenzie de –mağaza zincirlerinin olmazsa olmazı bir marka olarak– bunu herkesten iyi bilmeliydi. Evet, giysiler bir sanat olabilirdi ama aynı zamanda bir gereksinimdi. Bu endüstrideki bir sürü insan giysiler herkes için, modaysa bazıları içinmiş gibi davranırdı. Oysaki gerçek giysiler zaten modanın *ta kendisiydi* ve moda herkes için olmalıydı çünkü giysiler herkes için olmalıydı. Herkesi giydirmekse, herkes için eşitliğe giden ilk küçük adımdı. Fırsat ve erişim sağlanması da herkes üstüne düşeni yaparsa, çok daha kolaydı.

“Fakat bazılarınız benim çalışmalarımı gönlünce değiştirmiş,” dedi Lucy. “Öne çık...”

Bir adım öne çıktım ve midem hop etti, kimse midemden gelen sesleri duymuyor diye umdum.

“Cindy,” diye tamamladı Henry. “Anne, tanıştırayım, Cindy.”

“Merhaba Lu... – Bayan Mackenzie. LuMac’in büyük bir hayranıyım,” dedim hızlıca kadına tek kelime etme fırsatı vermeden. “Aslında ben de Parsons mezunuyum. Ortak bir yanımız var. Ben sadece... Bugün buraya geleceğimizi duyunca çok heyecanlandım ama gördüğünüz üzere ben biraz daha... dolgun bir bedenim.” *Şişman* demek istedim ama aynı zamanda bunun bir küfür olmadığı açıklamasına girmek istemedim. “Askıda kendi bedenime uygun bir şey bulamayınca ben de... sizin dizaynlarınızı yeniden yorumlamaya karar verdim.”

Lucy sahneye adım attı. “Yargılayıcı bir üslupla mecbur kaldım diyor gibisin.” Üstümdeki kumaşına dokundu ve önden sallanan kravat gibi parçaların kenarında gezdirdi. “Jay, bu 2019 plaj koleksiyonundan Marlina uzun elbise mi?”

“Ta kendisi,” dedi Jay, Henry başa çıkamayacağı bir duruma düşmüş gibi izlerken.

“Ya etek?” diye sordu.

“Tatil koleksiyonu, 2018. Charlotte düz elbise,” dedi Jay ona.

Lucy kollarını göğsünde bağladı. “İyi taşıyorsun canım. Elindeki kaynakları değerlendirenleri severim. Dolgun hatlar da... Sana yakışıyor.”

“Teşekkürler,” dedim sessizce; oysaki aslında kaynak değerlendirmek zorunda kalmamalıydım, ayrıca bu benim vücudum, tabii ki bana yakışıyor, demek istiyordum.

“*Project Runway*’e geldiğimiz fark etmemiştim,” diye mırıldandı Addison, Jenny’nin yan tarafından.

Bir adım geri atıp sıraya geri döndüm ve Lucy birkaç kızla daha konuştuktan sonra Sara Claire’e dönüp tereddütle, “İzin verir misin?” diye sordu.

Sara Claire evet anlamında kafa salladı ve Lucy saçına dokundu. "Boya mı, kendi rengin mi?"

"İı, ikisi karışık?" dedi Sara Claire.

İçimden bir ses Lucy Mackenzie'yle büyümenin pek kolay olmadığını söylemeye başlıyordu.

Lucy sorgulamalarını bitirdiğinde geriye çekildi ve onunla aynı fikirde görünen Jay'e fısıldadı.

"Hanımlar," -Jay kafa salladı- "bugün hepiniz şahaneydiniz ama LuMac'te bizim kuralları çiğneyenlere her zaman zaafımız vardır, o yüzden bugünkü defile yarışmasının kazananı Cindy oldu!"

Adımı duyunca dikildim ve elimi göğsüme bastırdım. "Ne? Ben mi?" Bir şey kazanmıştım! Hayatımda hiç Instagram çekilişi bile kazanmamıştım ve şimdi bir *Gece Yarısından Önce* etabını kazanmıştım. Böbürlenmemeye dikkat ederek küçük bir kız gibi sevinçle alkışladım.

Birkaç kız sırtımı sıvazladı ve Lucy'nin yanında oturan Henry bana kocaman gülümsedi, çenesini öne doğru itip tebrikler dedi. *İyi işti*, diye ağzını oynattı.

Cevaben küçük bir reverans yaptım. (Anahtar kelime: *küçük*. Bu kalem etek hiç esnemiyordu.) Şu anda bütün bu gülünç oyunlar ve kuralların olduğu bu ortamda olmak o kadar salakça geliyordu ki. Oysaki dün gece o hediyelik eşya dükkânında iki normal yetişkin gibi yan yanaydık, bir reality televizyon programında yalancıkdan çıkan insanlar değildik.

Kameralar için birer kadeh şampanya içtikten sonra -bu program ne bulsa kadeh kaldırıyor zaten- üstümüzü değiştirip kendi giysilerimizi giymemiz söylendi, Jay ve Henry bize bütün ofisi gezdirecekti.

Lucy'ye el salladık, hiçbirimiz ona yanaşacak kadar cesur değildik ve sonunda Lucy arka kapıdan çıkıp siyah bir SUV'ye bindi ve herkes rahat bir oh çekti. Hatta Henry bile. Hatta özellikle Henry.

Y İ R M İ Ü Ç Ü N C Ü B Ö L Ü M

Üst katta bir sürü gerçek bitkinin bulunduğu ferah ve aydınlık bir açık ofise girdik. Aşırı kare bir M harfinin yanında biten *LU* harflerinden oluşan LuMac logosu şeklinde hantal ve dev bir resepsiyon masası vardı.

“LuMac bağımsız bir markadır; birçokları denese de Lucy daha büyük bir markalar topluluğuna katılmayı reddetti ve büyük oranda markanın sahibi kaldı. Bu bağımsızlık, LuMac’i diğerlerinden ayırır ama aynı zaman da bu, alınan her kararın büyük önemi var demektir,” diye anlattı Jay biz çalışma alanları arasında mekik dokurken.

Henry ciddiyle kafa salladı ve üstünde adı yazan bir kapıya parmaklarıyla dokundu. “Burası da benim ofisim.”

Addison dramatik bir *Aaaa...* çekti. “Dâhi çocuk çalışırken!”

Mucizevi bir biçimde kusmadım. Grup yürümeye devam ederken geride takılıp başımı içeri uzattım. Ne bekliyordum bilmiyordum ama bu değildi. Ofis mobilyaları sade ve minimaldi, parlak beyaz bir çalışma masası ve ergonomik bir sandalye vardı. Yumuşak, deve tüyü rengi, mid-century stili, alçak bir deri koltuk camın önündeydi. Duvar kenarında eski bir plak çalar vardı ve altında da kasalarca plak. Henry’nin o koltukta oturmuş, bir konferans araması sırasında hayallere dalmış, plakları karıştırdığını hayal etmek çok kolaydı. Her taraf kâğıtla doluydu ve dosya kutuları her an devrilecekmiş gibi üst üste konmuştu. Birisinin içinde sahiden de çalıştığı bir ofisti burası. Çalışma masasının üstünde çerçeveli tek bir resim vardı: Henry babasının omzuna oturmuş, annesi çılğınlar gibi kahkahalar atarken dalgalar üstlerine kırılmak üzereydi.

“Dikizcilik yapacağını bilsem, ortalığı temizlerdim,” diye fısıldadı Henry sesi kulağıma gıdıklayarak.

Biraz irkildim ve sırtım gövdesine sürtündü, grubun geri kalanıysa köşeyi dönüyordu.

Ondan uzaklaşmak yerine başımı göğsüne yaslayıp yukarı baktım, şu zevkten kendimi mahrum etmedim. “Burada gerçekten çalıştığını, sadece çekleri nakde çevirmediğini bilmek güzel.”

Acı bir kahkaha patlattı, elini bel çukuruma koydu ve tekrar gruba yetişmemiz için beni öne doğru yönlendirdi. “İnan bana, pek fazla çeki nakde çevirdiğimi söyleyemem.”

Henry’ye daha fazla soru soramadım çünkü hemen sıranın önünde Jay’e katıldı.

Merdivenlerden yukarı çıktık; Jay her katın farklı bir mikro markaya ait olduğunu, hepsini Lucy’nin edindiğini ve Henry’nin yardımıyla her markanın yerini sağlamlaştırması için bir mentorluk programı yaptıklarını açıkladı. Jay bu programı anlatırken Henry’nin gözlerinin içi parladı ve LuMac’te onu en heyecanlı gördüğüm an buydu.

Çekimler bitince Henry’yi yine bizden kaçırdılar ve bütün kızlar alt kata indik. Küçük bir grup paparazzi ve bir avuç *Gece Yarısından Önce* hayranı orada toplanmıştı.

“Meşhur mu olduk yani?” diye sordu Jenny.

Jay tezgâha tüneyerek oturdu ve kahkaha attı. “Sürdüğü sürece tadını çıkar.”

Gruptan ayrılıp Jay’in yanına yanaşım. “Tur için teşekkürler,” dedim ona.

Pişmiş kelle gibi sırttı ve parmaklarıyla burnumun ucuna dokundu. “Senden hoşlandım. Lucy emin değil ama ben seni sevdim.”

“Ah gerçekten mi?” diye sordum kollarımı göğsümde bağlayarak. “Ben neden hoşlanmıyorum öğrenmek ister misin? Onun beden aralığından.”

Jay'in kaşları çatıldı. "Yıllardır söyleyip duruyorum. Gelecek seçicilikte değil. *Kapsayıcılıkta*."

"Gördün mü! Sen anlıyorsun işte! LuMac'i seviyorum," dedim ona. "Her zaman sevdim. Ama hiçbir zaman giyemedim. Bedenlerini bulsalar, kaç yüz kişinin bunlara akın edeceğini biliyor musun? Mesele sadece politika değil. İşler düzelirdi."

Jay kafasını salladı. "Yapılan çalışmalara göre, büyük beden insanlar lüks ürünlere yatırım yapmıyor."

"Çalışmaların göstermediği şey, onlara sunulan lüks ürün olmayışı. Şişman insanların seçeneği yok ki. Piyasadaki bütün lüks ürünler gelinin annesi tuvaletlerine benziyor. Lucy büyük moda anlarında köşeyi dönen ilk isimlerdendi. Şimdi de geride kalma zamanı değil."

"Aaa," dedi gözleri parlayarak. "Senden gerçekten hoşlandım. Bizim Henry'mizin favorisi neden sensin, anlayabiliyorum."

Sinir olduğumu saklayamadan şöyle cevap verdim: "Eh, umarım bir ara benimle de bir akşam çıkar."

Jay sırtıttı. "O çocuğu okumak bazen çok zor."

"Hanımlar!" diye seslendi Zeke. "Toplanıyoruz!"

"Tekrar teşekkürler," dedim Jay'e. "Umarım yolumuz bir gün tekrar kesişir."

"Her iddiasına girerim," dedi göz kırparak.

Mallory ve Zeke bizi, dışarıda bekleyen on beş kişilik araca doğru götü ve flaşlar patladı, bir grup yeni hayran bize seslendi.

"Cindy!" diye bağırdı birisi. "Stil ikonumsun!"

Kalbim pırpır etti ve her an havalanabilirdim. "Teşekkürler!" diye seslendim kalabalığa.

"Cindy!" Bir başka –neredeyse tanıdık– bir ses daha seslendi. "Cindy!"

Birisi benimle elli kadar *Gece Yarısından Önce* hayranının tam ortasında duran Zeke'nin önünden elini uzattı. Kafasını Zeke'nin omzunun üstünden çıkardı ve...

"Sierra!" diye ciyakladım.

En yakın arkadaşım, Zeke'nin yanından geçip bana sımsıkı sarıldı.
"Aman Tanrım. Hayatına ne oldu? Neler oluyor?"

"Cindy gitmemiz lazım," dedi Zeke uyarıcı bir ses tonuyla.

Kafamı çevirip baktım. "Kim kimin sırtını saklıyor hatırlamak ister misin?"

Dudaklarını bastırıp incecik bir çizgi yaptı ve diğer kadınları araca bindirirken kolunun altından geçmeme izin verdi.

Sierra siyah uzun bir elbise giymiş, dev kırmızı güneş gözlüğü takmıştı ve ayaklarında parlak sarı dolgu topuk Texas'lar vardı.

"Keşke sohbete kalabilseydim," dedim ona, birden gözlerim yaşarmak üzereydi. "Bu arada, nefes kesici görünüyorsun. Open Ceremony'deki işi kaptın mı?"

"Evet, seninle bunu konuşmak için çıldırıyorum! Yani, şunun haricinde." Ağzını büzüştürdü ve gözlerinin yaşarmak üzere olduğunu gördüm.

"Ağlama," diye yalvardım. "Sen ağlarsan ben de ağlarım."

Hızlı hızlı kafa salladı. "Çok fazla olay oluyor ve seninle konuşmak istediğim çok şey var ve -seni televizyonda görüyorum ama sanki tek taraflı konuşuyorum, o yüzden sadece-"

"Cindy," dedi Zeke.

Sierra'nın iki elini alıp avuçlarımda içinde sıktım. "Gitmem lazım ama o işi kaptığın için seninle gurur duyuyorum. Seni o kadar özledim ki, içim sızlıyor," dedim ona. "Seni seviyorum ve söz, bu program bir bitsin, kocaman bir araya kapatma buluşması yapacağız. Söz, söz."

Bana bir daha sarıldı ve kotumun cebine bir şey sıkıştırdı.

"Tereyağından kıl çeker gibi," diye fısıldadım.

"Benden kaçmaz yavrum!" dedi gözyaşlarını yutarak.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O tele döndüğümüzde vale araçtan inmemize yardım etti ve kapı görevlisi kameramanlarla birlikte bizi bekliyordu.

Tıknaz, zeytuni tenli, gür gümüş rengi saçlı ve aynı renk bıyıklı bir adam olan kapı görevlisi, "Bayan Cindy'ye bir notum var," dedi.

Nefesim kesildi, herkesin önüne çıktım. "Cindy benim! Benim!"

Adam hafifçe gülümsedi ve bana bir not uzattı. Hemen açtım.

Sevgili Cindy,

Ben hep New York'ta âşık olmak istemişimdir. Hiç uyumayan bu şehirde benimle bir akşam yaşa. Gösteri mi istiyorlar? Unutamayacakları bir gösteriye ne dersin?

Sevgilerimle,

Henry

"Çıkma teklifi mi?" diye sordu Sara Claire omzumun üstünden bakarak.

"Herhâlde yani." Addison hepimizi iterek geçti ve lobide bir fırtına gibi esti.

Stacy gözlerini devirdi. "Boş ver onu. On üç yaşındaki kızlar kadar çocuk." Kafasını iki yana salladı. "Hatta üstünü çiziyorum. On üç yaşındaki yeğenim ondan daha olgundur."

Karga gibi bir kahkahayla güldüm ama odama kendimi dar attım. Baş başa bir randevu. Henry ve ben. Ve yaklaşık on beş kişilik çekim ekibi. Bu kadar gergin olmayı beklemiyordum ama sinirlerim Kanada üretimi bir smokinden daha yıpranmış vaziyetteydi.

Üst katta birkaç saat kendi kendime kalabilme şansım oldu, o yüzden odanın içinde biraz volta attıktan sonra yeni yapılmış yatağa yüzüstü gömüldüm. Buna hazırlanmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ödev ya da çalışma kâğıdı yoktu. Tek yapabildiğim, her şeyden zor ve her şeyden korkutucu olandı. Kendim olmak.

Bu işe kendimi bu kadar kaptırmayı beklemiyordum. Bu çocuğun, aklımdan çıkaramadığım birisi olmasına hazırlıklı değildim.

İçim kıpır kıpırdı ve kendimi oyalamak için bir şey yapmak zorundaydım, yoksa randevu saati gelip çattığında kendimi duvardan duvara vuruyor olurdum. Bavulumu uzanıp kalem kutumu ve çizim defterimi aldım. Karnımın üzerine uzandım, şehir manzarası tam karşımdaydı ve temiz bir sayfa açıp karalamaya başladım. Çiçekler, desenler, kendi adımı yazıp imzayı atmak gibi şeyler. Çizim yapmaya çalıştığım son birkaç sefer, aşamadığım bir baskı başımın tepesinde sallanıyordu ama bugün, kalemimin beni götürmesine karar verdim. Bu sabah LuMac'te eyleme geçmek dışında seçeneğimin kalmaması beni özgürleştirmişti. İki seçeneğim vardı, ya yenilikçi bir fikir bulacaktım ya da podyumda cınlıplak yürüyecektim. Köşeye sıkışmış, başka alternatif kalmadığında da yaratıcı davranmıştım. Hem de sonunda, gurur duyduğum bir yaratımdı. Böylece çok uzun zamandır ilk kez, çizimin başına oturdum. Mecbur kaldığım için değil, canım istediği için çizdim.

Randevuma bir saat kala Irina, Ash ve Ginger beni bir prensese çevirmek için bütün araç gereç donanımına sahip hâlde odama gökten zembille indiler, bense hâlâ çizim yapıyordum. Çizim defterimi, şarj

bitti bitecek telsizimle birlikte sakladım ve beni allayıp pullamalarına teslim oldum. Bu sabahki felaketten sonra Irina bile, bütün şehirde kırk sekiz beden ve üstü seçenekleri taramıştı.

Yine de içeri getirdiği bir askı dolusu elbiseyi karıştırırken az önce ütülediğim yedek elbisemi giymeyi bekliyordum. Çabasını takdir ediyordum ama bu askıda gördüklerimden hiçbirisini *çarpıcı* olarak nitelendirmezdim.

“Sana şehirdeki her elbiseyi getirdim ve gene de hiçbirini beğenmedin mi?” diye sordu inanamayarak.

“Ondan değil,” dedim. “Bir de sakın bana ‘şehirdeki her elbise’ pavalrası sıkma. En azından sen de itiraf edebilirsin ki benim bedenimde bulunan seçenekler...”

Kapım üç kez tıklatıldı ve Ash koşa koşa kapıyı açtı.

Beck kan ter içinde ve nefes nefese kapının eşikindeydi. “Buldum,” dedi Irina’ya.

Irina kurnaz kurnaz gülerek Beck’in elindeki gamboçu aldı.

“O ne?” diye sordum kaygıyla.

Irina’nın tek cevabı tuvaleti askıya asıp kılıfın fermuarını açmak oldu.

“Vay canına,” dışında bir şey diyemedim. Parmaklarımla hayatımda dokunduğum en lüks ipek kumaşa dokundum. Elbiseyi kılıfından tamamen çıkardım. Buz mavisi, önü kısa, arkası uzun, dramatik bir tuvaletti.

“Ah,” dedi Irina tatminle. “Dolce & Gabbana.”

Etiketi süzdüm. D&G bir tuvaletin küçük beden olması garantiydi, gerçi bu elbise muhtemelen yeni çıkardıkları geniş koleksiyonlarından. Yine de normal hayatları olan sıradan insanlar yerine, koca memeli, 38 bedene sığan, “büyük beden” yıldızları giydirmekle ilgilenen Avrupa kökenli bir tasarımcıydı.

Beck başını olumsuz anlamda salladı. “Irina iş çıkış trafiği ortasın-

da şehrin ta diğer ucuna yolladı beni, bu akşamlik elbiseyi ödünç aldım." Irina'ya döndü. "Ki bu iş, bir asistanın ya da yardımcı yapımcının işiydi."

"Ama Beck, sen insanları çok iyi ikna edersin. Bir profesyonelin işini bir çocuk yapamaz."

Beck omuz silkti. "Bildiğim tüm televizyoncu numaralarını kullanmak zorunda kaldım. Görünüşe göre, bu elbise önümüzdeki sezon için numuneymiş."

"Daha satışa bile çıkmadı mı?" diye sordum. "Üstüme olacak mı bakalım?"

Irina elbiseyi askıdan çıkarırken çenesini kaldırdı. "Uydururuz."

Sanki bu eşsiz cevhere vurulmamışım gibi, gayet kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silktim. "Denemekten zarar gelmez."

Ash ve Ginger saçımı ve makyajımı yaparken oturduktan sonra tuvaleti banyoya götürdüm ve birkaç saat önce volta attığım yerde bu kez Irina adımlarını sıralıyordu.

Kot pantolonumu çıkarırken yere bir kâğıt parçası düştü. Sierra. Henry'den bu akşam çıkma teklifi aldıktan sonra bugün en yakın arkadaşımı gördüğümü, üstelik de kotumun cebine bir not sıkıştırdığını tamamen unutmuştum. Hayatımın hâlihazırdaki garipliğiyle aklımı oynatacaktım. Bir gün, tüm bunlar gerçeküstü bir rüya gibi gelecek bana.

En üstüne Sierra'nın kıvrık el yazısıyla adımı yazdığı mektubu açtım.

Cin,

Sana binbir sorum var ama bu bir kısa mesaj değil mektup olduğu için anında cevap alıp rahatlayamayacağım, o yüzden sana duyman gerekenleri söyleyeceğim ve sorularımı sonraya saklayacağım.

Bu programa nasıl ya da nereden düştün bilmiyorum – yani Erica kısmı bariz ama anlıyorsun ne demek istediğimi. Ancak

şunu biliyorum: Eğer orada olacaksan, spot ışıklarının altında dikilmek zorundasın. Sakın çekingen ya da utangaç olma. İkinci sınıfta da bunu denedin, işe yaramadı. Hatırlıyor musun? Senin büyük grup projenin bütün övgüsünü Julian ve Elise toplamıştı. Benim tanıdığım Cindy ol ve bunu yarım ağızla yapmayı bırak. Gösterinin yıldızı ol. Kameraya her çıkışında, küçük beyninin aşırı çalıştığını görebiliyorum. O benim bildiğim ve sevdiğim aşırı düşünme kumkuması. Ama kendine güvenmek zorundasın. Sana bir yıldır söylediğim gibi. Buraya kadar tek parça hâlinde geldin, değil mi? Oraya çıkmanın bir nedeni var...

Seni seviyorum.

xo S

Bu arada: Twitter bio'ma "En yakın arkadaşım Gece Yarısından Önce'deki Cindy"yi ekledim.

Sierra'nın sesini zihnimde duydukça bütün akşamüstü midemi çalkalayan o hız treni yavaşladı. *Oraya çıkmanın bir nedeni var...* Aklıma bunu kolayca oturtamıyodrum ve yine de bir şekilde burada olmamın bilinmeyen bir gayesi var gibime geliyordu. O gaye ister Henry olsun, ister adımları dünyaya duyurmak ya da sadece yaratıcı enerjimi tekrar akışa geçirmek. Bilmiyorum...

Kendine güven. Sierra'nın sesi resmen kulaklarımdaydı. Aynaya baktım, saçım başım, yüzüm gözüm tamamen bakımlıydı, saçlarım gevşek topuz yapılmıştı, minik tutamlar sarkıyordu ve boynumda siyah bir choker kolye vardı. *Hadi gösteri başlasın.*

Tamamen soyunup askısız sütyen ve uyluklarımla birbirine sürtünmesini önleyecek bir külot giydikten sonra tuvaleti başımdan geçirdim. Şu ana kadar gayet iyiydi.

"Irina? Beck?" diye seslendim. "Fermuarımı çeker misiniz?"

Beck banyoyu girdi, yandaki fermuara erişebilmesi için kolumu kaldırdı. "İrina da yardıma geliyor. Doğrusunu istersen, ben bu şeye dokunmaya korkuyorum."

Kahkaha attım. "Bir de giymeyi denesene."

İrina, Beck'i omzuyla ittirip fermuara uzandı.

Neredeyse nefesimi tutacaktım ama yok ya! Boş ver, sal gitsin. Eğer bu Dolce & Gabbana elbisenin içine girebilmek için nefes almayı kesmek zorundayım, o zaman D&G benim vücudumu taçlandırma şerefine nail alamayacak demektir. Bütün gece boğulmaya niyetim yoktu.

"Kahrolası fermuarlar," diye hurladı İrina. Rusça bir şeyler mırıldandı, küfür ettiğine emindim ama ya kulak kapattım ya da yukarı çekilen fermuarın sesi dikkatimi dağıttı.

"Girdim mi?" diye sordum. "Oldu mu üstüme?"

İrina ıslık çaldı. "Sanki senin için dikilmiş."

Aynada kendime şöyle bir baktım. Bu şişko kız, prensesin alasıydı.

"Son bir dokunuş," dedi İrina yatak odasına koşup üstünde altın rengi harflerle JIMMY CHOO yazan beyaz bir ayakkabı kutusuyla geri dönerek. Hayatımda gördüğüm en şahane ayakkabıları içinden çıkardı. "Ödünç. Aldık," dedi üstüne basa basa.

Sivri burun stiletto lar burunda toplanan Swarovski taşlarla bezeliydi ve inanılmaz bir kristal patlaması yaratıyordu. En gerçek anlamıyla camdan ayakkabılardı. İşte rüyalarımın ayakkabısı bunlardı ve madem onları sadece tek geceliğine giyebilecektim, hakkını vermeliydim.

Y İ R M İ B E Ş İ N C İ B Ö L Ü M

Tamam, hayatımda hiç üç saç/makyaj/gardırop asistanı, bir ses mühendisi ve birkaç yapımcıyla birlikte bir randevuya çıkmamıştım ama her şeyin bir ilki vardır.

Otelin önünde arabayı beklerken yağmur yağıyordu.

“Arabanın tahmini varış saatini istiyorum!” diye havladı Beck telefona. “Yağmur ya da Kırk Beşinci Cadde’de trafiğin kilit trafik olması umurumda değil. Bizim... Aman neyse ya, Boş ver.”

“İı, bu kılıkta yürümeyeceğiz, değil mi?”

“Taksi!” diye bağırdı Beck. “Taksi lazım!”

Vale hemen görev bilinciyle kaldırım kenarından koştu ve otel müşterilerini bekleyen sıradaki taksiye seslendi. Çatısında Olive Garden reklamı olan, parlak turuncu bir minivan yanaştı.

“Atlı arabanız geldi hanımlar,” dedi vale şemsiyesinin koruması altında arabaya kadar bize eşlik ederken.

“*Turuncu* mu bu?” diye sordu Beck. “Bu lüks kılığından dolayı özür dilerim çocuğum,” dedi bana. “Eve dönüşte seni süslü siyah arabamıza bindiririz ama şimdilik bu.”

“Ne fark eder ki?”

Beck başını iki yana salladı. “Hepsi çekim için. Siyah araba servisinin seni masalsı randevuna bırakması çok romantiktir. Sarı taksi, buraya has ikonik bir simge. Fosforlu turuncu bir minivan ise... fosforlu turuncu bir minivandır.”

Omuz silktim. “Bu topuklarla yirmi küsur blok yürümekten iyidir.”

Ben turuncu minivanımızla Z Cafe'nin önüne yanaştığımızda ~~restoran~~ ~~restoran~~ ~~restoran~~ - içimi nostaljiyle dolduran, kısa ve ani bir yaz ~~yağmuru~~ ~~yağmuru~~ ~~yağmuru~~. Kaktısındaki mazgallardan rutubetli buharlar yükseli-
yor. ve ip ~~yağmuru~~ eve koşanlar kafalarını gazeteyle, ara sıra şemsiyeyle ~~yağmuru~~ ~~yağmuru~~ köşedeki metro girişine dalıyordu.

Beck'e döndüm. "Burası bir öğle yemeği mekânı."

"Aynen öyle," dedi Beck. "Gece çekimi için mükemmel."

Ben turuncu taksiden inerken Zeke başıma bir şemsiye tuttu. "Peki ~~ya~~ ~~ya~~ ~~ya~~ o insanlar ve garsonlar?" diye sordum restoranın vızır vızır ~~olduğunu~~ ~~olduğunu~~ ~~olduğunu~~ görüp.

"Aktörler," dedi Beck kısaca. "Sana kimse reality televizyonun gerçek olmadığını söylemedi mi?"

Tentenin altında dikilirken ses teknisyeni mikrofonumu kontrol etti ve Henry'nin restoranın ortasında, bir masada oturduğunu gördüm. Parmaklarını çıtlap derin bir nefes aldı, kaşları hafif çatıktı. Gerçek olduğunu bile hissedemediğim kadar yakışıktı.

"Gergin görünüyor," dedi Beck, Wes'e onu duyamayacağımı zannet-
tiği bir mesafeden.

"Öğleden sonradan beri çok gergin. Anne meseleleri. Bilirsin, bu tip-
lerin hayatı nasıldır. Aileyle görüşünce yaralardeşilir."

Ben restorana girince Henry ayağa kalktı, beni sarılıp yanağımdan öperek karşıladı. Ben geri çekilmeden önce dirseğimi tuttu ve "Nefes kesici görünüyorsun," diye fısıldadı.

Kameralar dibimizdeydi ve ekipten birisi her kıpırdadığında istem-
sizce bakışlarımı o yana çeviriyordum.

"Her randevunu böyle mi yaparsın?" diye sordum.

Henry kıkırdadı. "Evet, önce çıktığım kız annemle tanışır, sonra da bütün gece bir kamera ekibi gözcülük eder."

Kocaman sırttım. "Annen çok..."

Masanın altından uzanıp elimi tuttu. "Gözdağı veren bir ruh hâlin-
deydi."

“Sen söyledin. Ben değil.” Kaşlarımı kaldırarak gülümsedim. “O bir stil ikonu.”

“Benim için sadece annem. Sıra sende,” dedi Henry hemen konuyu değiştirip. “Baban nasıl biriydi, onu anlat. Ayrıca anneni de öğrenmek istiyorum.”

O ikisini duyunca yüzüm düştü. İçgüdüsel olarak elimi boynumdaki kolyeye götürdüm ama bu akşam onun yerine siyah bir choker taktığımı hatırladım. Sadece bir gecelik.

“Mecbur değilsin,” diye ekledi Henry çabucak.

Başımı salladım. “Hayır, hayır, sadece... İnsanlar böyle sormaz genelde. Çoğu kişi bu konuyu açmaya korkar... Ya da ağlarım diye korkarlar.” Kahkaha attım ama istediğimden daha gergin çıktı. “Sadece beni gafıl avladın. Annem –şey, üvey annem– harika biri. Hırslıdır, kariyerine odaklıdır... Hatta bana Lucy’yi çok andırıyor – senin anneni yani. Öz annem biraz deli doluydu. Babam hep annemin kime çektiğini bilmediğini söylerdi çünkü anne babası, kırsal kesimden tiplermiş. Annem kız lisesinde okumuş. Babamla ikisi, annem onun çalıştığı Blockbuster dükkânından bir kaset çalmaya çalışırken tanışmışlar.”

Henry nefesini tuttu ve güldü. “Hayır! Hangi filmmiş bari? Kaseti yürütmüş mü?”

Gülümsedim ve bilimsel olarak imkânsız olsa da, keşke orada olabilseydim diye diledim. Bu hikâyeyi sayısız kez dinlemiştim ama dükkânın nasıl bir yere olduğunu ya da annem vişneli dudak parlatıcısını sürmüştü, babam üniforma gömleğini pantolonunun beline sokmuş muydu, sokmamış mıydı gibi ayrıntıları hiç öğrenemeyecektim. Hâl-buki ben her bir minik detayı bilmek istiyordum. Onlarla birlikte ölüp giden anlamsız detayları. Gözlerimin dolmaya başladığını hissedip yutkundum. “*Pretty Woman* ve yürütmüş sayılır,” dedim. “Babam ona bir kopyasını almış ve fişin arkasına telefon numarasını yazmış.”

“Vay, vay, vay. Baban da az değilmiş.”

“Evet,” dedim. “Gerçekten az değildi. Ben, 111, lise son sınıftayken vefat etti.”

Henry dudaklarını ısırdı, sanki kameralar olmasaydı bir şey diyecekti ama vazgeçti. “Bir kez daha üz... İnsanların sana üzgünüm demesine sinir oluyor musun? Üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım. “Ben daha çok insanların hâline üzülüyorum. Hiç kimse hiçbir zaman bana ne diyeceğini ya da benimle nasıl konuşacağını bilmiyor. Sanki bir konuşmanın ortasına bir bomba bırakıyorum. Bir numaralı ortam bozucu.” Kısa bir kahkaha attım. “Yirmi iki yaşına gelmiş olmama rağmen, babam mezarından randevularıma davetsiz katıldığını bilse sevinir miydi, merak ediyorum.” Lisede çok az kişiyle çıkmıştım ve babam hiçbir zaman baskıcı değildi ama ister arkadaşım olsun, ister çıktığım çocuk, kimin arabasına biniyorsam, ehliyet ve ruhsatını görmek isterdi.

Henry bu lafa kahkahalarla güldü ve gerginliğinin biraz gevşediğini hissettim. “Eh, eğer sana benziyorsa, eminim harika biriydi.”

Onu hatırlayıp boğazım kurudu. “Çok iyi kalpliydi. Yol kenarında muhakkak durup insanlara yardım ederdi, hem de arabadan anlamasına rağmen. Marangozluk işlerini çok severdi, ama aslında hiç beceremezdi. Arka bahçede bana ağaç ev yapmakla on sene filan uğraştı ve sonunda ortaya çıkan eser, ikimizin ağırlığını aynı anda taşıyamayan, derme çatma bir platformdu. En az sevdiği yerden pizza siparişi vermeme hep izin verirdi çünkü pizzacı çocuktan hoşlandığımı bilirdi, hoş, ben bunu hiçbir zaman dışımdan söyleyemezdim. Ama çok iyi bir aşçıydı aynı zamanda ve işini severdi – küçük bir ucuzluk dükkânı zincirinde müdürdü. Birlikte çalıştığı insanları severdi ve bana hep ikimizin geçinmesini sağlayan bir işi olduğuna şükrettiğini söylerdi ve...” Derin bir nefes aldım. “Ben... En sevdiğim insandı işte.” Ağlamadan tek söyleyebildiğim bu oldu ki ağlamaya hiç niyetim yoktu.

“Tam tanımak isteyeceğim birisiymiş,” dedi Henry usulca.

Hemen yanımda ekipten birisi kımıldadı ve bunun normal bir randevu olmadığını hatırladım. Biraz içime kapandığımı hissederken, "Onu tanısan severdin. Seni ve o kokoş takım elbiselerini önce şüpheli bulurdu ama eminim, çok geçmeden iç yüzünü görürdü," dedim.

"Doğrusunu istersen, bu süslü takım elbiseler sanıldığı kadar ahım şahım bir şey değiller." Bana doğru eğildi. "Şimdi bana şu pizzacı çocuğu anlat bakalım. Endişelenmeli miyim?"

Otuz iki dişle sııttım. "Çok."

Ortam biraz rahatladı ve bir süre daha sohbet ettik. Wes birkaç özel çekim istedi, *Lady and the Tramp*'deki spagetti anı da bunlara dâhildi. Bir kâse spagetti ve köfteyi yerken Irina ödünç alınan bu elbiseye marinara sosu sıçrama ihtimali karşısında kriz geçirdi. İşte bu şekilde bizim gecemizin elimizden avucumuzdan yavaşça kaydığını hissettim; zaten hiçbir zaman da bizim olmamıştı.

"Sırada ne var?" diye sordum.

"Biraz yürüyüş yapabilir ve belki bir gösteri izleyebiliriz diye düşündüm," dedi Henry.

Çıkmak için kalkarken Beck, "İkinizin şehirde yürürken B-roll çekimlerini istiyoruz sadece, o yüzden uzaktan takip edeceğiz ama mikrofonlarınız sesinizi almayacak. Birkaç blok sonra sizi gelip alacağız ve tiyatroya götüreceğiz," diye açıkladı.

Şu kısacık mahremiyet için ona az kalsın teşekkür edecektim ama vazgeçtim.

Dışarıda, ikimiz bir şemsiyenin altına sığışıp çiseleyen yağmura çıktık.

"New York, en çok yeni yağan yağmurdan sonra New York gibi kokar," dedi Henry.

Kendimi tutamayıp güldüm. "Sanki iyi bir şeymiş gibi söyledin. Sen nasıl bir New York'lusun? Hiç metroya bindin mi?"

Dudak büktü. "Bir iki kez binmişliğim vardır."

"Ne kadar kültürlüsün," dedim ona. "Sence bizi gerçekten duyanlar mıdır?"

"Bilmiyorum. Ama açıkçası umurumda da değil." Elini şemsiyenin dışına uzattı. "Yağmur durdu." Şemsiyeyi kapattı ve başkası alın diye hediyelik çya dükkanının tekinin şemsiye tutacağına attı. "Ayrıca, bunu yapmak için gün sayıyordum." Hızlı bir hareketle elimi tutup ağzına götürdü, derin bir nefes çekip açık avucumun içini öptü.

Dudaklarının sıcak tenime değmesi ve hareketinin beklenmedik doğası karşısında nefesim kesildi. Beynim önce bir bulanıklaştı, ama eğer o beni gafil avlayacaksa, ben de ona aynısını yapacaktım. "Bu senin için gerçek mi?"

Omzunun üstünden arkaya doğru baktı. "Ağır top sorular başlıyor, ha?" Bir saniye düşündükten sonra gayet ciddi bir şekilde, "İlk başta değildi ama artık gerçek. Başta şakasınaydı sanki. Yapımcılar bana ilk yonaştığında sevgilimden yeni ayrılmıştım. Bundan iyi ayrılık acısı atlatma yolu mu olurdu?" dedi.

"Yeni mi ayrılmıştın?" diye sordum. Onun kolunda incecik bir mankenle görüldüğü birkaç dedikodu dergisi haberi hatırlar gibiydim.

"Sabrina," dedi alçak bir sesle.

"Sabrina Allen?" diye sordum. "Sen Sabrina Allen'la mı çıkıyordun? O şu anda... Büyük bir isim. Herkesin dilinde."

"Ben onunla ilk tanıştığımda öyle değildi." Henry derin bir nefes aldı. "İşçi Bayramı partisinde tanıştık." Kahkaha attı. "Beyaz partisiydi ve o kırmızı giymişti. Annem onu hemen sevdi. İlişki çabucak ciddiye bindi. Annemin bir sonraki defilesinde çıktı. Basılı reklamlarda gözüktü. Ve onu sevdim... Ya da en azından annemin onu sevmesini sevdim." Başını iki yana salladı. "Ay, iğrenç bir laf oldu. Söz veriyorum, anne meselelerim olağandan daha fazla değil."

Bunu duyunca burun kıvırdım, keşke ona gerçek üvey anne meselelerinden bahsedebilseydim.

"Annem ve ben... Pek ortak noktamız yoktur. Sabrina bizim ortak noktamız oldu. Tanrım, şimdi böyle deyince bunun ne kadar sorunlu olduğunu görüyorum." İç geçirdi. "Evlenme teklif ettim. Paris'te. Hayır dedi ve ertesi gün Victoria's Secret ile bir yıllık tam zamanlı kontrat imzaladı. Anneme, Sabrina evlenme teklifimi kabul etmedi dediğimde ilham perisini kaybettiğine, benim kalbimin kırıldığından daha çok üzüldü. O yüzden ben de şirketten bir adım geri çekildim. Annemden yani."

"Madem bir adım geri çekildin, markaya heyecan katmak için bir evlenme programına nasıl katıldın öyleyse?" diye sordum boşlukları doldurmaya çalışarak.

"Birkaç ay LA'de avarelik yapıyordum ki Beck'le tanıştım. Beni patronuyla tanıştırmaya çalışıyordu ve hayır deyip durdum ama o peşimi bırakmadı. Sonra bir gün babam telefon etti ve şu kadarını söyledi: 'Annenin atrtiti kötülüyor ve yavaşlatmak için tek yapabileceği Lu-Mac'ten ayrılmak. Ya eve döner şirketin başına geçersin ya da parça parça satarız.' Ben şehre dönüp Jay'le ekip olduktan sonra markanın sandığımdan daha büyük sıkıntıda olduğunu anladım. Başarız olan bir şirketi kurtarma çalışmalarını çoktan geçmiştik. Çılgın bir şeye ihtiyacımız vardı. Sansasyon yaratacak bir şeye. Beck'i aradım ve sonra bir baktım, *Gece Yarısından Önce*'nin sıradaki damat adayı olmuşum."

İyi New York'lular gibi bir kavşakta durduk ve kafamı kaldırıp ona baktım. "Peki, ama biz ilk tanıştığımızda? LA'e gitmeye karar verip veremediğin için uçağını kaçırdığını söylemiştin?"

Çenesi seğirdi. "Bu olay benim de kafayı yememe sebep olmuyor demedim ki. Birlikte büyüdüğüm bir sürü insanın şöhret uğruna içini döktüğünü çok gördüm. Genellikle sonu hayırlı olmaz. İnternet ya insanın geçmişini deşer ya da..."

"Deşilecek şeyler mi var yani?" diye sordum. "Geçmişinde?"

"Ah bilirsin işte," dedi. "Standart kirli çamaşırlarım var. Aile dramları. Birkaç şaibeli sarhoş fotoğrafım ama... Ben hiçbir zaman halkın

gözü önünde biri olmak istemedim. Çocuk yıldız falan değildim ama bir nebze kadar, bizim hayatlarımız da hep kamu malıydı. O yüzden bu programa çıkmak, elimde kalan son mahremiyetimden de feragat etmek gibiydi.”

“*Shark Tank*⁷’e de katılabilirdin,” dedim.

Kavşak ışıkları beyaza döndü ve Henry elimden çekti, beni insan kalabalığının arasından geçirdi. “Evet, Mark Cuban⁸ bir zamanlar önemli olan ama zamanla yaşlanan moda markasına atlardı. Bence sen de *Project Runway*’e katılabilirdin.”

“Ne demezsin,” dedim Tim Gunn taklidi yaparak. Omzumdan arkaya baktım. “Artık arkamızda ekipten kimseyi göremiyorum. Onları beklesek mi dersin?”

“Kesinlikle hayır,” dedi heyecandan başı dönen bir sesle. “Şu ayağındakilerle koşabilir misin?”

Pırlıtlı ayakkabılarıma baktım. Sanat eseriydiler ama bunlarla koşmak? Emin değildim. “Ben zaten pek koşucu değilimdir ama hafifçe jogging yapmaya razıyım,” dedim kamera ekibini kaybetmenin heyecanı vücudumda sel gibi akarken.

“Hadi gidelim.”

7 ABİD’de 2009’dan beri yayımlanan, iş dünyası odaklı bir reality TV programı –en.

8 *Shark Tank*’in daimi yatırımcıları arasında yer alan milyarder iş adamı –en.

Y İ R M İ A L T I N C I B Ö L Ü M

Henry'nin yüzünde çılgın bir ifade vardı. Onu en son... hiçbir zaman bu kadar umursamaz ve özgür görmemiştim.

Sokakta hızla koştuk, ayaklarımız kaldırıma pata pata vurarak köşeyi döndük. Elbisem arkamda uçuşuyordu ve sanki coşkulu bir ebelemece oynuyorduk. Henry hemen yanımdayken, ekip bizi yakalasa da ne yapardı ki? İkimizi de eve mi postalardı? Hiç sanmıyorum.

Öne doğru yalpalarken çığlık attım, topuğum kaldırımdaki bir boşluğa takıldı. Ayakkabım ayağımdan fırladı, parmaklarım Henry'nin elinden kaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, bir elimi yere koyarak kaldırıma zor tutundum.

"İyi misin?" diye sordu, hemen geri dönüp beni kaldırarak ve destekleyerek.

"Ben iyiyim." Çıplak ayağımı kaldırdım, tek topuğumun üstünde dengede durdum. "Sorun ayakkabılar. Ödünç alınmıştı. Banka hesabımdaki bütün paradan daha pahalılar."

Henry pırıltılı bir stilettoyu alıp yakından inceledi. "Tek bir çizik bile yok." Hemen tek dizinin üstünde durdu ve ayağımı tekrar ayakkabıya soktu, parmaklarını bileğime sardı ve ben de onun omzundan destek aldım.

Bakışlarını kaldırıp bana baktı, şehir etrafımızda âdeta dönüyor, sokak lambaları gökyüzünü puslu bir semaya çeviriyordu. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Konuşmadan başımla onayladım, tam önümde diz çökmüş duruşu karşısında karnıma bir sıcaklık hissi yayılmaya başladı.

Ayağa kalkıp tekrar elimi tuttu ve beni yukarı çekip Bryant Park'a soktu.

"Bana kur mu yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı.

"Bryant Park," dedim. "Modanın Katedrali."

"Yalan söyleyip hepsini kurgulamıştım demek isterdim ama gerçekten korumalarımıza izimizi kaybettirmeye çalışıyorum." Sokaktan bakınca görülmeyeceğimiz bir yere gelip ağır ağır yürümeye başladık.

Sierra ve ben son dört yılı, hayaletli bir mekânmış gibi Bryant Park'ın çevresinde pusuya yatarak geçirmiştik. Artık Moda Haftası'na ev sahipliği yapmıyor olabilirdi ama idollerimizden birini, yürüyüş yaparken ve Bryant Park'ın en ihtişamlı günlerini yeniden yaşarken yakalamayı umardık hep. Fakat bugün burası artık, normal şeyler yapan normal insanlarla dolu bir parktan ibaretti.

Ekipten birini görür müyüz diye durmadan omzumuzun üstünden baka baka, emeklilerin gittiği bir balo dansı dersine rastladık.

"Hadi gel," dedi Henry sesi arttırmak için iPhone'ları ve plastik bir bardaktan başka bir şey kullanmayan orta yaşlı, ufak tefek bir çiftin verdiği derse beni çekerek.

"Bu bir dans dersi," dedim ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp topuklarım durmadan çimenlere batmasın diye elime alarak. "Biz de öğrenci değiliz."

"Bence umursamazlar." Beni grubun en arkasına götürüp kendine çekti ve elini belime koydu.

Başımı göğsüne yasladım ve tutuşuna teslim oldum.

"Bir saniyecik şunu yaşayalım," dedi.

Daha fazla ayrıntı vermesine gerek yoktu. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Normal bir randevuya çıkmış, Moda Haftası'nın ne anlama geldiğini öğrendiğim yaştan beri hayalini kurduğum parkta yürüyüş yapan iki normal insanmışız gibi yaşayalım.

Etrafımıza bakınca her tür çiftin olduğunu gördük. Kimileri çevikti kimileri daha yavaştı. Bazıları erkek erkeğe, bazıları kadın kadıncaydı.

“Bazen,” diye fısıldadım, “yaşlı insanlara bakıyorum ve annem babam da o yaşa gelse öyle mi gözükürlerdi diye merak ediyorum.”

Çenesini başımın üstüne koyup elimi dudaklarına götürdü, parmak boğumlarımı öptü. Zor duyabildiğimiz müzik eşliğinde sessizce sallandık ama sorun değildi, çünkü bizim soundtrack’imiz şehir sesleriydi. Kornalar, küçük büyük şeylerle ilgili konuşmalar, yere inen kuş sürüleri ve tüm bu seslerin çevremizdeki ağaçlar tarafından yumuşatılmış hâli.

“Sence Beck ve Wes kafayı yemiş midir?”

“Muhtemelen bizi bulmak için özel dedektif tutmuşlardır.” Çenesini başımı yasladığı yerden kaldırdı. “Ama sanırım hocalar bizi fark etti.” Diğer elimi tuttu. “Affedersiniz,” dedi ve dans sınıfının arasından mekik dokuyarak geldiğimiz yönden çıktık. Aramızda elektrik akımı cızırdıyordu ve sanırım ona karşı beslemeye başlamıştım. Hani içinizi yakan cinsten hisler.

Görev bilinciyle, yaptıkları yaramazlığın sonucuyla yüzleşmeye giden iki çocuk gibi Times Meydanı’na doğru yürüdük. Şu ana kadarki tüm mazimiz hep lokmalık anlardan ibaretti ve bütün zaman bize ait olsa, neye dönüşeceğimizi çok merak ediyordum. Bu düşünce beni eşit derecede heyecanlandırıp korkuttu. Fakat aksine, biz hep zamana karşı yarışıyorduk. Hep vaktimiz bitiyordu. Uzakta Mallory’nin daireler çizdiğini gördüm. Bluetooth kulaklığıyla konuşurken ellerini havaya kaldırıp indiriyordu; bizi henüz fark etmemişti.

“İşte Mallory orada,” dedim. “Pek mutlu gözüküyor.”

Henry inledi. “Ben hazır değilim.”

Başımı salladım. “Ben de.”

“Beni takip et.”

Henry beni çekerek sokakta karşıdan karşıya geçirirken yüreğim ağzıma geldi. Arabaların arasından kaçtık ve koca bir bloğu kaplayan, iki katlı bir hediyelik eşya dükkânına girdik.

Biz dükkânın en arkasına telaşla kaçarken satış görevlisi kitabından kafasını bile kaldırmadı. Henry göğsü inip kalkarak bir kolunu belime doladı. "Kameralar buraya kadar bizi takip edemez. Burası özel mülk."

Elimi göğsüne koydum ve nefesim kesilerek başımı arkaya atıp kahkahalarla güldüm. "Sen beni bu programdan attıracaksın."

Öne eğilip dudaklarını boynuma yasladı ve nefesim kesildi. Diğer kolunu belime dolarken kolumdan yukarı tüm tüylerim diken diken oldu, tamamen giyinikken vücutlarımız birbirine daha yakın olamazdı.

Ne kadar terlediğimiz ya da bu koşudan sonra deodorantımı tazelemeye vaktim olup olmadığını düşünmeye bile fırsat bulamadım. Tek düşünebildiğim beni saran kolları, boynumdaki dudakları ve tozlu bir Times Meydanı hediyelik eşya dükkânında olmasaydık, birlikte neler yapabileceğimizdi.

Eliyle enseme buldu ve parmaklarımı kolundan yukarıya doğru gezdirdim. Henry başını kaldırıp dudaklarımla buluştu.

"Merhaba," diye fısıldadım.

"Merhaba," dedi dudaklarımı inceleyerek.

İkimiz de bu anın içinde bir saniye daha dans ederken arzudan başım döndü, burnu burnuma sürtündü ve nihayet –nihayet! – dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sanki soluyabildiği tek oksijen benmişim gibi yaklaştı.

Dili dudaklarımı iki ayırdı. Baş başa kaldığımız şu anlarda beynim, yavaş yavaş birbirine âşık olan iki kara sevdalı sıradan insan olduğumuzu düşünerek beni kandırıyordu.

Birisi yüksek sesle boğazını temizledi ve bizim birbirimizden ayrılmamız için iki kez daha tekrar etmek zorunda kaldı.

Henry'nin omzunun üstünden, elleri belinde dikilen Mallory'yi gördüm. Hemen arkasında Beck, astım spreyi ağzında ve bütün kamera ekibi burnundan soluyarak yanındaydı.

"Sanırım başımız büyük dertte," diye fısıldadım.

"Sonuna kadar değdi," dedi hafif bir hırıltıyla.

Henry'nin eli kalçama sürtünerek iki asi ergen gibi dükkândan çıktık. Küçük firar teşebbüsümüzden sonra siyah bir SUV'ye bindirildik ve Minskoff Tiyatrosu'na kadar birkaç blok götürüldük. *Aslan Kral*'i izlemeye gelmiştik ve yanımızdaki maiyetimizi göz önüne alırsak pek de özel olmayan, özel locamıza oturtulduk.

Turist güruhundan uzakta, pofuduk koltuklarımızda otururken ve gösterinin başlamasını beklerken Henry eğilip, "Henüz tahmin etmediysen, randevuları benim planlamama izin vermiyorlar," dedi.

"Bay Henry Mackenzie, yoksa *Aslan Kral* hayranı olmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Dinle, Simba'yla kanlı bıçaklı değilim ama ben seni bir gösteriye götürecek olsaydım, hınca hınç dolu bir Broadway tiyatrosuna götürmezdim."

"Ooo, işte tam New York'lulara özgü bir laf sokma. Açıkçası, ben bu ideal babaannem kalmaya geldi tarzı randevudan çok keyif alıyorum. Tek eksiğimiz donmuş sıcak çikolata içmek için Serendipity'ye uğramak. Bu randevu, New York Turizm Konseyi sponsorluğunda gerçekleştirilmiştir."

"Sürprizi bozuyorsun!" Işıklar kararmaya başladı ama Henry, "Bir gün, sana kendi New York'umu göstereceğim," derken gülüşünün ışıltısını gördüm.

Başımı omzuna yasladım. "Sen seninkini gösterirsen, ben de sana benimkini gösteririm."

İkimiz de şehir dışından gelenlerin akın ettiği turistik yerlere bağışıklık kazanmışız gibi davransak da, gösteri muhteşemdi ve ikimiz de tam

altımızdaki koltukta önümüzde oturan ve Timon ve Pumbaa'yla birlikte şarkıyı söyleyen üçüzlerin yaşlarındaki o küçük çocuğa vurulduk.

Gösterinin ortasında bir yerde Henry kalktı ve takım elbisesinin ceketıyla geri geldi, onu tam locamızın dışına asmıştı. Buz gibi klimadan beni korumak için omzuma attı ve ben kızların, erkek arkadaşlarının aşırı büyük ceketleri ya da boksır şortlarından hoşlanan kızlar gibi ayılıp bayılmasam da, bu hareketini beğendim.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. “Galiba aynı bedeniz.”

Henry omuz silkti. “Sana benden daha çok yakıştı.”

“Eh, duydun mu bilmiyorum ama ben bu aralar bayağı önemli bir manken oldum.”

Henry elini kalbine götürdü. “Bu kadar çabuk mu!”

Nefesim kesildi. “Hayır, bugün gündüzü kastettim. Sabrina’yı değil.”

Yandaki locadan birisi bana şşş yaptı.

Henry kucığıma uzanıp elimi tuttu. “Biliyorum.”

Gösteri bitene kadar böyle el ele oturduk ve sonrasında cast’tan birkaç kişiyle kısa bir çekim yapmak için sahne arkasına götürüldük. İnılmaz yetenekleri ve kostümlerine iltifatlar yağdırdım ve işimiz bitince başka bir SUV’ye bindirildik. Bu kez Henry ve ben iki kişinin oturabileceği kadar yakın oturduk ve içimden trafik sıkışsın –yolumuz uzasın diye– dualar ettim. Fakat bu yapış yapış yaz gecesinde, bulutlar köprülerin arkasından mahallelere doğru süzülürken her yeşil ışıktaki geçtik ve yavaşlamak için hiçbir neden çıkmadı. Bir korna çalan taksici bile. Tam bir New York mucizesiydi.

Otele varınca Henry kolunu belime sarmış, eli kalçamda rahatça dururken asansöre son derece ağır yürüdük.

Ensemizde soluyan bir kameramanla Beck duyurdu: “İyi geceler deme vakti çifte kumrular.”

Henry’ye döndüm ve onu öpmek istedim tabii ki ama kamera burnumuzdaydı...

“Bak sen,” dedi Wes, “hediyelik eşya dükkânının arka raflarında işi pişirmeye varsınız ama bize küçük bir iyi geceler öpücüğü vermeyecek misiniz?” Ellerini havaya kaldırdı ve Beck’i bir başına bıraktı.

“Ona aldırmayın,” dedi. “Ve bize de,” diye ekledi çabucak. “Ama ben gece yarısı olmadan yatmalıyım. Sabah erkenciyiz ve gözümünden uyku akıyor.”

Henry, “Yanımızda balkabağına dönüşmeni istemeyiz Beck,” deyip omuz silkti. “O zaman halka istediğini verelim bari.”

Başımı salladım ve gözlerimi kapatırken dudaklarım uzun ama masum bir öpücükle onun dudaklarında eridi ve daha fazlasını istedim.

Henry sımsıkı sarıldı, beni göğsüne çekti ve kalp atışlarını duyabildim. Sanırım en sevdiğim ses artık buydu. Parmaklarından biri çıplak sırtıma şekiller çizdi.

Beynim sisli gibiydi ve bana bir şey anlatmaya çalıştığını birkaç saniye sonra çaktım. Bana bir mesaj veriyordu. Parmağı tekrar tekrar aynı şekli çizdi, sonunda yüzünde masum ve belli belirsiz bir tebessümle ayrıldı.

Parmağının o tanıdık biçimde cildimin üstünde gezindiğini hâlâ hissedebiliyordum ve umarım söylemeye çalıştığı şeyi doğru anlamıştım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sekiz. İki. Altı. Sekiz. İki. Altı. Sekiz. İki. Altı. Sekiz. İki. Altı. Sekiz. İki. Altı.

Bu üç numara ancak tek anlama gelebilirdi: Henry'nin oda numarası.

Odamın kapısından girdiğim saniye Irina beni bekliyordu.

Kısa bir çığlık attım. "Ay, burada ne arıyorsun?"

Elini uzattı. "Elbise," dedi kısaca cep telefonundaki oyundan gözlerini ayırmadan.

Kolumu kaldırdım. "En azından fermuarını aç o zaman."

Fermuarı açtı ve koltuk altımı koklamak zorunda kaldı. "İyyy, bu şeyi kuru temizlemeye vermem lazım. Spor sütyeni gibi kokmuş. YMCA'de⁹ unutulmuş, kayıp dolabında kalmış zavallı bir sütyen gibi. Hatta iyi bir YMCA bile değil. Hani içi boşaltılmış havuzu ve şeyi olanlardan..."

"Anladık, anladık," dedim elbiseden çıkıp üstüme bir tayt ve ortasından kesip crop top yaptığım kocaman bir erkek tişörtü giyerek. "Ayakkabıları da mı?" diye sordum, Henry'nin önümde diz çökmüş hâlinin anısıyla omurgamdan yukarı ürperdim.

"Özellikle de ayakkabıları," dedi.

Jimmy Choo'ları yerden aldım, burnunun kenarına minik bir öpücük kondurdum. "Hoşça kalın güzeller."

Irina iç çekti. "Çok, çok iyi ayakkabılar."

Başımla onayladım. "Bana çok iyi davrandılar."

⁹ Açılımı Young Men's Christian Association (Genç Hristiyan Erkekler Birliği) olan küresel bir Hristiyan hareketi. 1844 yılında Londra'da kurulmuştur -en.

Ayakkabıları elimden kaptı ve ilk kez İrina ile bir ortak nokta bulduğumu fark ettim. En azından kadın iyi ayakkabıdan anlıyordu.

“Kokuyorsun belki ama,” dedi, “bu akşam gerçekten dumanını attırdın. Belki de üstüne para koymalıyım.”

“Yarış atı değilim ben,” dedim o gamboçu sırtına atmış odamdan çıkarken.

“Wes’e söyle bunu. Geçen sene piyangoyu kazandı ve iki haftalığına Bali’ye gitti.”

“Ne?” diye sordum ama çoktan kaybolmuştu. “Ne piyangosu?”

Ah, ne harika. Hem yedi kızla daha çıkan bir erkekle çıkıyordum hem de set ekibi üstümüze bahis oynuyordu. Nefis. Çizim defterimle cam kenarındaki masaya oturdum. Özgürlük Heykeli puslu gece havasında ışıldıyordu. Henry’nin oda numarasını defterime tekrar tekrar yazdım. Sekiz yüz yirmi altı. Sekiz yüz yirmi altı. Sekiz yüz yirmi altı. Sekiz yüz yirmi altı. Sekiz yüz yirmi altı. Sekiz yüz yirmi altı. Sekiz yüz yirmi altı. Sonunda artık rakam gibi görünmedi. Soyut bir desen oldu.

Mallory ya da Zeke’nin koridoru koruduğunu bilmek için kafamı uzatıp bakmak zorunda değildim. Bu odadan çıkıp kimse tarafından durdurulmadan Henry’nin odasına kadar gitmem imkânsızdı. Bu gece ortadan kaybolmamızın ardından, eminim nöbet her zamankinden de sıkı tutulacaktı.

Telsizinin şarjı bitmiş ve benimki de bitmek üzereyken Henry ile iletişim kurma yolum yoktu. Keşke odadaki telefonları sökmeselerdi. Tabii ki bir güvenlik önlemiydi. Eğer telefonum odamda olsaydı, yatağa kıvrılır, onu arardım ve sabaha kadar konuşurduk, sonunda nefesimiz ağırlaşır, telefondaki sesimizi dinleyerek uyuyakalırdık.

Yüzümü yıkamayı denedim. Sekiz yüz yirmi altı. Saçımı atkuyruğu yapmayı denedim. Sekiz yüz yirmi altı. Saçlarımı ördüm. Sekiz yüz yirmi altı. Güzel olmadı. Sekiz yüz yirmi altı. Onun yerine dağınık topuz.

yaptım. Bir Kore yüz maskesi denedim. Sekiz yüz yirmi altı. Yatağa uzandım. Sekiz yüz yirmi altı. Hiçbiri çare etmedi. Sekiz yüz yirmi altı.

Yapamazdım. Onu aklımdan çıkaramıyordum ve bütün gece kameralar olmadan onunla vakit geçirme şansımı da aklımdan çıkaramıyordum.

Buraya kadardı. Yataktan fırladım, ayağıma altın rengi simli Kate Spade sporları ve üstüme de bir kapüşonluyu geçirdim. Yavaşça kapıyı araladım, koridora baktım ve Zeke'yi birkaç kapı ötede duvara yaslanmış, derin uykuda buldum. Asansöre varabilmek için ona tekrar şantaj yapmaya hazırdım ama Özgürlük Anıtı perisi beni esirgiliyor olmalıydı. Bir cep telefonum olsaydı, hemen fotoğrafını çeker, ne kadar içi geçmiş görüldüğünü görsün diye Anna'ya gönderirdim.

Sahil temizdi. Koridora adım attım, kapıyı çok usulca kapatıp, parmak ucunda onun yanından geçerek asansöre bindim. Tam beş kat yukarı çıkmak için düğmeye basacakken durdum. Dın sesi. Uyuyan Güzel'i uyandırabilirdim, o yüzden merdivenlere gittim.

Tırabzanların üstünden hiç bitmeyen merdivenlere doğru bakınca daha birkaç hafta öncesine kadar asansörsüz bir apartmanın üçüncü katında oturduğumu kendime hatırlattım. Ancak sekizinci kata ulaştığımda biraz daha terliydim ama bu katta yapımcıların nöbet tutmadığını görünce rahatladım. Kendimi zombilerden kaçmaya çalışılan bir bilgisayar oyununda gibi hissettim, oysaki tek çabam hoşlandığım çocukla takılmaktı. Bir şekilde bu program beni zihinsel yaş olarak 16'ya geri göndermişti ve bir oğlanın odasında yakalanmaktan ödüm patlıyordu.

826 no'lu odanın kapısı tek tıklamayla açıldı ve Henry, gömleğinin düğmeleri yarı açık, yalın ayak ve kravatı elinde sallanarak kapıdaydı. Sırtı. "Bir an, belinin bir yerine özellikle kafayı taktığımı sandın zannettim."

Elimi tutup beni içeri çekti.

Kapı arkamdan kapandı ve diğer elindeki kravattı alıp çizgilerini parmaklarımla yokladım. İpek kumaş dokunuşumun altında eridi ve kravattı ters çevirip markasını okudum. "Hoş. Hermès."

"Hediyeydi," dedi.

"Annenden mi?" diye sordum.

Henry başını yana eğdi. "Sabrina'dan."

"Ah çok hoş," dedim ona, "yeni birisiyle çıkarken eski sevgilinin hediyesini takmışsın."

Henry bana doğru bir adım attı. "Etiketleri sevmez misin?"

"Sonuçta kendime senin kız arkadaşın diyemem," diye açıkladım. Ben konuşurken bana bir adım daha yaklaştı ve başını öne eğdi, böylece dudağım son kelimedede onun dudağına sürttü.

Buğulu bir sesle, "Aramızdaki şey bana gayet ciddi geliyor," dedi parmaklarıyla belimi kavrarken.

"Bilmiyorum," dedim dokunuşuyla nefesim kesilerek. "Etrafımız çok kalabalık sanki."

Henry şakağını omzuma koydu ve sıcak nefesi boynuma değdi. "Şu anda sana o kadar çok vaatte bulunmak istiyorum ki. Neredeyse sana yapmak istediğim şeyler kadar çok istiyorum."

Sanki onun iki versiyonunu tanıyor gibiydim. Ekrandaki Henry ve Özel Hayatındaki Henry ama sanki bu iki versiyon birbiriyle konuşmıyor ya da bilgi alışverişinde bulunamıyordu. Ekrandaki Henry tatlı ve flörtözdü ama onunla nerede durduğumu asla anlamıyordum. Özel Hayattaki Henry ise biraz daha yontulmamıştı ama beni asla merakta bırakmıyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Benim yerim neresi diye sormalıydım. Addison ya da Sara Claire ya da diğer kızlardan birine karşı da böyle güçlü hisler taşıyor muydu diye sormalıydım, sadece yapmamız gereken bir dansı mı başımızdan savıyorduk yoksa sonunda gerçekten buna bir şans tanıyacak mıyız, diye sormalıydım. Ama bir kereliğine

de olsa endişelenmeyi bırakmak istedim. Kontrol edemediğim her şeyi serbest bırakmak ve şu anda Henry ile bu anı yaşamak istedim.

Kollarımı beline doladım. “Sen neyi farklı yapardın?” diye sordum.

Başını kaktırdı, koyu kahverengi gözleri dudaklarımın üstünde gezindi. “Nasıl yani?”

“Bu akşam benim için planladığın randevu değildi dedin. Sen olsan, neyi farklı planlardın?”

Bileğindeki gıcır gıcır siyah saate baktı. “Hâlâ öğrenebiliriz.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**B**ingo on dakika sonra başlıyor,” dedi garson kız bingo kartlarımızı önümüze atarak ve yanına tombul bir beyaz tahta kalemi bırakarak. “Dot marker isterseniz ekstra ücretli. Yemek servisi birazdan.”

“Bence altı kişiye yetecek kadar dim sum sipariş ettik,” dedim.

“Ben buradaki herkesi doyuracak kadar dim sum gömebilirim. TV yemeklerinden çok sıkıldım,” diye inledi Henry.

“TV yemekleri mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bu akşam yemeklerin ne kadar tatsız tatsız olduğunu fark etmedin mi? Beni bu randevular için kapalı restoranlara götürüyorlar ve buz gibi spagetti yediriyorlar. Gerçek yemekleri özledim. Sanki her gece uçak yemeği yer gibiyim.”

“Benim şahsi cehennemim olabilir bu. Sonsuza dek uçak yemeği.”

“Ah, sanırım benim şahsi cehennemim ayrılamadığım bir partide mahsur kalmak. Sanki geçtiğim her kapı beni aynı partiye geri döndürüyor, çıkmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım hep aynısı oluyor.”

“O zaman herhâlde sürpriz doğum günü partisi en korkunç kâbusundur?”

Başını iki yana salladı. “Nefret ederim. Annem on üç yaşındayken bana sürpriz doğum günü partisi verdi ve çoğunlukla büyükler gelmişti.”

“Okuldan arkadaşlarını davet etmemiş miydi?”

“Evet, etti ama zaten dört beş arkadaşım vardı. Lucy Mackenzie’nin vereceği bir partiye yetecek bir sayı değildi. Patenli garsonlar vardı. Ve buzdan heykeller.”

“Buzdan heykeller mi?” diye sordum.

“Benim heykelim.”

Ağzım açık kaldı. “Affedersin. Az önce buzdan heykeller mi dedin? Senin heykellerin?”

“İstedğin kadar dalga geç ama bar mitzvah’larla¹⁰ aşık atıyorduk ve bazıları o kadar abartılıydı ki, bizim binada birisinininkini TLC filme çekti ve adını *Balolu Bar Mitzvah*’ın koydu.”

“Vay canına. Benim on üçüncü yaş günüm bizim mahallede havuz başındaydı. Bir piknik masası kiraladık ve büfeden naço yedik.”

“Tam seve seve katılmak isteyeceğim parti.”

Henry’yi bizim mahallenin köhne havuzunda hayal edince kahkaha attım, etrafımızda o zamanlar çok çekici sandığımız ama tıpkı benim gibi sırtı siville dolu ergen cankurtaranlarla... “Gördün mü, partiler o kadar da kötü değildir. Hem bak, Sabrina ile de bir partide tanışmışsın. Partiler senin takıldığın ortamlarda bir yaşam biçimi değil midir?” Elbette keşke ilişkimiz bu televizyon programında oynanmasaydı ama tüm bunlar elimizden alınsa bile, yine de iki apayrı dünyanın insanıydık. Henry’nin içinde büyüdüğü elit NY partileri bunun bir örneği. Belki de bu küçük reality TV baloncuğumuza şükretmeliydim.

“Tom da bu yüzden nefret ediyorum ya,” dedi. “Sabrina ile tanıştım çünkü hep partiden kaçmama yardım edecek birilerini arardım. Bir yürüyüşe çıkmak isteyen ya da...”

“Senin evine gelmek isteyen kişiyi mi?” diye sordum nazlı nazlı ama son derece ciddiymdim.

Henry hınzır bir şekilde güldü. “O da var tabii... İnsanlarla tanışmaya vaktim olduğu, aile şirketimizi Mariana Çukuru’ndan çıkarmaya çalışmadığım günlerde.”

“Çok hoş. Deniz biyolojisine bir referans.”

“Cape Cod Marin Biyoloji kampı. Üçüncü sınıftan altıncı sınıfa kadar katıldım.”

10 Yahudi cemaatinin on üç yaşına basmış çocuklar için gerçekleştirdiği bir tür reşit olma töreni -en.

“Yatılı kamp mı?” diye sordum. “Önce yatılı okul. Şimdi yatılı kamp. Zengin çocuk oyuncakları.”

“Eh, bir ayahuaska¹¹ inzivasından diğerine koşup dünyayı baştan başa yürürsen çocuğunu da bir yerlere kakalamak zorunda kalırsın.”

“Vay canına. Lucy’nin o kadar derin olduğunu bilmiyordum.”

“Evet, son derece havalıdır, ta ki kampın hemşiresi arayıp oğlunun, astronot olduğuna yeterince inanırsa yer çekiminin kaybolacağını zannedip, bir ağaçtan yere dalmayı denerken kolunu kıldığını söyleyene kadar. Konuşabilecek kadar ayık olan tek yetişkin annemin asistanının asistanıydı, o da adımı Carson zannediyordu.”

“Tamam, çok sorum var ama bir insan Henry’yi nasıl Carson olarak anlayabilir?” Keşke babam hâlâ hayatımda olsaydı diye dilerdim ama en azından o yaşarken uğruna Babalar Günü atfedilmiş babalardan biriydi. “Peki ya baban?” diye sordum. “Hâlâ ortalıkta, değil mi?” Henry’nin ofisinde üçünün resmini gördüğümü hatırladım ve o kadar uzakta bir anıya benziyordu ki, acaba hâlâ Henry’nin hayatında mıydı diye merak ettim.

Henry başıyla onayladı. “Roger Mackenzie, Lucy Mackenzie’nin bir numaralı hayranıdır. Giyimden nefret eder ve bugün bile, Lucy her sabah onun ne giyeceğini hazırlar. Anne babasını küçükken ve hâlâ Edinburgh’da yaşarken kaybetmiş, ona kalan mirasın hepsini alıp New York’a taşınmış. Daha oteline varamadan metroda anneme âşık olmuş. O gün bugündür de bir gece bile ayrı uyumadılar. İkisinin de gerçek bir ailesi yokmuş, o yüzden birbirlerinin her şeyi olmuşlar.”

“Gerçekten güzel bir aşk hikâyesiymiş,” dedim.

“Blockbuster dükkânında tanışanlar kadar şirin değil.”

Gülümsedim.

“Bence insanlar çoğunlukla çocuk sahibi olunca hayatlarının değişeceğine hazırlanıyorlar. Bazen şehirden ayrılıyor ya da hafta içi bara

11 Geleneksel olarak Güney Amerika’nın şamanik ritüellerinde kullanılan, son yıllarda inzivalarda popülerleşmeye başlamış güçlü bir halüsinojen içecek –en.

gitmeyi bırakıyorlar ama benim annemle babamın hiç böyle bir niyeti yokmuş. Sadece... yaşamaya devam etmişler. Sonra beni yanlarına alabildikleri sürece almışlar, yaşıma gelince de yatılı okula postalamışlar. İlk yatılı okulum Londra'nın hemen dışındaydı. Hiç kimse Amerika'dan gelen bu yarı İskoç, çeyrek Porto Rikolu çocuğu hangi kategoriye sokacağını bilemiyordu. Her neyse, anne babanın yanında bir çıkıntı gibi hissetmek de mümkünmüş, işte o bendim."

"Haksızlık ediyorsun," dedim. "Orası... senin hep ait olman gereken tek yer."

Henry başını iki yana salladı. "Bunu hayatım boyunca hiç dışımdan söylemedim ama bazen sırf kendi insanımı bulmuş olmak için Sabrina'ya evlenme teklif ettiğimi düşünüyorum. Onlarsız ailemi bulduğum için... Ama şimdi birdenbire bana ihtiyaçları oldu. Nasıl hayır dersin? Diyemezdim. Herhâlde bir bakıma benim de onlara ihtiyacım var."

Masanın üstünden uzanıp elini tuttum, ortak sessizliğimizle onu rahatlatmaya çalıştım.

"Bahse girerim, sende de boktan anne baba hikâyesi vardır," dedi kenetlenmiş ellerimizi süzerek.

Yoktu. Birkaçı aklıma gelse bile, hepsinin içinde Erica'nın annem olmaya çalışmasına karşı çıkan ergenlik isyanı vardı. En hafif deyişle çalkantılı bir geçiş dönemi idi o, ama ondan sakladığım sırları hatırlayınca midem kasıldı. Annemle babamın öldüğünü biliyordu ama onun paylaşıtlarından sonra, Erica hakkında yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. "Üvey annem... Ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımdadır. Kusursuz değildir ama çabalar. Annemle babamsa... Öldükleri için gözümde yücelmediler ama onları çok özliyorum. Özellikle babamı... En kötü hâlini bile... Ki nadirdi."

Henry yutkundu ve bir an alt dudağını ısırp düşündü. "Bence sevgi bu. Gerçek şeyler. Birisini en kötü hâlindeyken bile sevebilmek. Daha iyi olabileceklerini bildiğin zaman bile."

"Yoksa... Yoksa annene karşı öyle mi hissediyorsun?"

Henry derin bir iç çekti. "Artık daha iyi. Daha sakin. Bana eskisi kadar sık dekorasyon nesnesi gibi davranmıyor ama bazen bunun aktif olarak değiştiği için mi, yoksa sadece yaşı getirdiği bir durulma mı olduğunu kestiremiyorum. Ya da belki günün sonunda, program ve benim şirketin başına geçmemle beraber... artık onun için her zamankinden daha çok bir süs eşyasına dönüşmüşümdür."

"Ben öyle görmüyorum," dedim ona. "Ben ihtiyacı olduğu zaman ailesine destek olan birisini görüyorum, hak etmeseler bile. Annenle babanın tüm yaptıklarına rağmen, sen yine de bayağı iyi yetişmişsin."

"Terapistim ve Jay de öyle diyor."

"Jay'i sevdim," dedim.

"Ah, o da seni çok sevdi. Kısa mesajlarıyla kanıtlayabilirim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Senin cep telefonun mu var? Bunca zamandır bunu benden sakladın!"

Henry dudak büküp cebinden çıkarıp telefonunu gösterdi. "Ah, şu yaşlı teyze telefonlarından. Ekranı bile renkli değil. Hatta insan içinde bunu elimde tutmaktan utanıyorum ama Jay olsa bana toksik maskülenliğin ya da yaşlılık karşıtlığının falan konuşuyor derdi."

"Jay haklı olurdu," dedim cihazı elinden alıp. Sahiden de cihaz telsize benzeyen, sinyal güçlü değilse yukarı çekebildiğin iki anteni olan, küçük kırmızı bir şeydi. "Antika bir parça."

"Bir mesaj yazmak ne kadar sürüyor, görmen lazım. Cidden değmiyor ama programa katılmamı istiyorlarsa, işten kopmamam gerektiğini şart koştum." Telefonu benden alıp tekrar cebine koydu. "Beck de bu şekilde orta yolu buldu."

"Hey, dış dünyayla benden daha fazla iletişim hâlindesin." Ona programın nasıl tepkiler aldığı ya da marka adına bir fark yaratıp yaratmadığı hakkında ne bildiğini sormak istedim ama aynı zamanda şu kıymetli vaktimizi programdan bahsederek geçirmek de istemiyordum. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Sanırım sorabilirsin," dedi muzır bir edayla.

"LuMac'le ne istersen yapabilseydin, ne yapardın?"

Henry kafa salladı ve bu soruya çok net bir cevabın hazır olduğunu anladım. "Yeni çıkan markalar için kurulmuş bir program var. Onların koruyucu ailesi oluyoruz ve mini bir koleksiyon çıkarmalarına yardım ediyoruz. Onlar da zamanla borçlarını geri ödüyor ama buna tam manasıyla girecek ve büyütecek kaynağımız yok. Onların koleksiyonlarıyla ortak özel ürünler çıkardığımızı görmek isterdim ve bunun tam tersini. Yani modanın geleceği orada, ofisimizde oturuyor. Daha fazla şey yapıyor olmalıyız. Temaslar kurmalıyız. İlişkiler inşa etmeliyiz. Sadece bunu mümkün kılacak paramız ya da adamımız yok. En azından henüz yok. Annem buna benim oyuncak projem diyor ama bence ileri götürecek bir yol."

"Sana böyle bir fırsatın, yeni mezun bir moda tasarımcısı için ne kadar önemli olacağını anlatamam. Ben modayı seviyorum. Bu endüstriye bayılıyorum. Ama bazen başarılı olmak için sanki illa birilerini tanımak zorundaymışsın gibi hissediyorum."

"Eh, gardırobundan belli dersek, senin son derece yetenekli olduğun görüşündeyim Cindy."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?" diye şakayla takıldım.

Garson kız tek kelime etmeden buharda pişmiş tepeleme dolu dim sum sepetlerimizi masaya koydu ve önlüğünden iki çift chopstick çıkardı. "Bingo bir dakika sonra başlıyor."

"Yapıyor muyuz yani?" diye sordu Henry dim sum tepeciğinin diğer tarafından.

"Yemek mi, bingo mu?"

"İkisi de," dedi Henry.

"Ah, pilavdan dönenin kaşığı kırılsın."

"Koltuğun aynı tarafında oturmak konusunda ne hissedersin?" diye sordu damdan düşer gibi.

"Anlamadım?"

"Koltuklu masalarda bir koltukta yan yana oturan insanlara bakıp komik görünüyorlar diyen tiplerden misin? Yoksa sen de aynı bankta yun yunacı mısın?"

Kaşlarımı çattım ve dim sum'ın kokusu o kadar şahaneydi ki, dikkatimi dağıtıyordu. "Sanırım... Sanırım eskiden bunu yapanları görürdüm ve bir şey ispatlamaya çalışıyorlar diye düşünürdüm. Yani bütün dünyaya sırlıslıkla âşık olduklarını ve karşılıklı bile oturmaya dayanamadıklarını göstermeye çalışıyorlar gibi... Ama şimdi..."

"Ben de," dedi Henry. "Ben de eskiden aynı öyle düşünürdüm. Ama artık aynı koltuğu paylaşmak istediğim birini buldum."

"Henry Mackenzie, beni seninle yan yana oturmaya mı davet ediyorsun?"

"Temelde bingo kartına bakıp hile yapabilmek için," dedi, "ama evet."

Kendi bankımdan kalkıp onunkine ilıştim. Banklar eski ve minicikti, minderler yer yer yırtıktı ve kığım minderi öyle bir ezdi ki, ayaklarım yere zor değiyordu.

Henry buharda pişirme sepetlerinin ilk katını açtı ve ikimiz birden chopsticklerle daldık.

Bir elimde bingo kartım, diğer elimde chopsticklerimle mükemmel bir hamur parçası aldım.

"Cindy?" diye sordu Henry.

Kafamı kaldırıp baktım, mantı hamurunun ağzıma giden yolculuğuna engel olduğu için onu azarlamaya hazırdım fakat başını öne eğdi ve burnunu burnuma sürttü. Şu anın tadını çıkarmak için kendime izin verdim. Chosticklerimiz, Çin mantılarımız, bingo kartlarımız, işaretleme kalemlerimiz, yemeğin üstüne spot ışığı düşüren masamızın tepesindeki alçak kırmızı lamba ve karanlıkta kalan biz...

"Kartından kopya çekmek için derken yalan söylemişim," dedi. "Sadece şunu yapabilmek için daha yakın olmak istemişim."

Dudakları dudaklarıma değdi ve garson kız bingo sayılarını okumaya başladı. Çin mantısına tercih ettiğim şey çok azdır ama bu öpücük, onlardan biriydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah, Westchester özel havalimanında, küçük bir lüks jetin önünde bir eleme yapılacaktı. Hiçbir yere gidiyor olamazdık çünkü jet o kadar küçüktü ki, ekibin çeyreği sığmazdı.

Henry ve ben güneş ufukta yavaşça görünene kadar şehrin sokaklarında dolaşmıştık. Dönüşte iki bagel almıştık. Tütsülenmiş somon, krem peynir ve dereotlu mu, yoksa Nutella'lı gökkuşağı bagel mi seçeyim diye arada kalmıştım, o yüzden Henry ikisinden de alıp bölüşmeyi teklif etti, bu da en sevdiğim sevgi diliydi. Sierra bana kararsız olduğumu söyler hep, o yüzden her yemeği mezeye dönüştürebilirdim, o yüzden karşımdaki kişi bunu kaldırabiliyorsa, benim ruh eşimdi.

Otele geri dönünce Henry kapı görevlisi ve resepsiyondaki görevliye birer yirmilik tutuşturdu ve bizi girerken ya da çıkarken gördüklerini kimseye söylememelerini tembihledi. Asansörle benim katıma çıktık ve keşke dünyanın geri kalanına büyü yapıp zamanı dondurabilsek ve ayı yerine mihlayabilseydik diye diledim. Herkes biraz dinlenmiş olarak uyanırdı ve Henry ve ben biraz daha vakit kazanırdık. Vakıt. Bir türlü yettiremediğimiz şey buydu.

El ele tutuştuk, olabildiğinde yavaş yürüdük ve sonunda, birkaç adım ötede bir kapı tıkırdadı, açıldı. Henry kolunu yılan gibi belime dolayıp beni koridordan küçük bir odaya soktu, içeride bir buz makinesi ve atıştırma makinesi vardı.

Buz makinesiyle duvarın arasındaki dar alana sıkıştım, kalçam zor sığmıştı ve Henry hemen arkamdan oraya girdi. Başını eğerek ışığı kapattı.

Küçük odaya birisi adım attı ve buz makinesi canlandı. Henry bir saniye arkaya doğru eğilip ağzını oynattı: *Wes*.

“Kahretsin,” dedim.

Henry hemen elini kaldırıp parmağını dudığıma koydu.

Bileğini tuttum, elini aşağı indirdim ve parmak ucuna yükseldim; dudaklarımız birbirine sürtecek kadar yaklaştı.

Henry parmaklarıyla belimden kavradı ve bir şekilde bana iyice yapıştı, sırtım tamamen duvara dayanmıştı.

Ağzlarımız yan yanaydı, sıcak nefesimiz birbirine çarptı; Henry ellerini yukarı kaydırды, dantelli bralet’ime dokundu. Dokunuşuyla nefesim kesildi ve dudakları dudaklarıma yapışıp beni susturdu.

Ağzı telaşlıydı ve fındık tadındaydı. Tek istediğim onu odama sürüklemek ve sonra onun yanında uyanıp aklımdaki bin tane soruyu ona sormaktı.

Şimdiyse, bu olaydan sadece birkaç saat sonra, bu havalimanında ayakta dururken vücudunun ağırlığını, elinin gövdemde dolaşmasını hâlâ hissedebiliyordum.

Odama gittikten sonra bir buçuk saat uyudum ve yüreğim ağzımda uyandım. Dün gece aramızda bir şey olmuştu ve birdenbire, geleceğimi imgelediğimde Henry’yi de orada yanımda hayal etmeye başlamıştım.

Bizi hayal edebiliyordum. Cumartesi sabahları geç saatlere kadar uyuduğumuzu. Gecenin bir vakti birlikte ramen yediğimizi. Plaja olabildiğince yakında kalabilmek için derme çatma salaş otellerde konakladığımızı. Tek istediğim onunla vakit geçirmektir. Birazcık daha fazla vakit.

Henry benim adımı söyledi, sonra Sara Claire ve çok geçmeden Gretchen ve Valerie kaldılar ve ikisi de eve gönderildi. Gretchen yapımcılara ne zamandır bekledikleri salya sümük ağlayarak ayrılma sahnesini verdi; öte yandan Valerie ağırbaşlıydı ve Henry’yle vedalaşıp ona bir sarılmadı bile.

Onlar gidince Chad, Henry'nin sırtına bir şaplak indirdi. "Söyleylim mi artık?" diye sordu.

Henry gülümsedi, gözlerinin çevresindeki kırışıklarda Ash'in bu sabah uykusuzluktan gözaltı torbalarıyla sete gelince sürdüğü kapatıcı katmanı belirginleştirdi. "Jenny, Addison, Sara Claire, Stacy, Chloe ve Cindy." Benim adım söylerken sesi tekledi ve midemde kelebekler uçuştı. "Sanırım artık uluslararası sulara açılma zamanımız geldi. Umarım pasaportlarınız yanınızdadır çünkü villalara gidiyoruz."

Şatodaki helikopter inme sahnesi nasılsa, Meksika'daki Punta Mita villaları da bir başka *Gece Yarısından Önce* olmazsa olmazıydı. Hepimiz bunun yaklaştığını bilsek de, şaşırarak çılgılık atmamak işten değildi. Birkaç sene önce Erica'nın villaları bırakıp Avrupa'da lüks bir tren turuyla değiştirmeye çalıştığını hatırladım ama lojistik ve masraflar kâbus gibiydi. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, ben zaten o tecrübeyi burada her şey bitip kapanış yapıldıktan ve Henry ve ben baş başa kaldıktan sonraya saklamak isterdim. Ve umarım banka hesabında yüz bin nakitle.

En son uçuşumuzda olduğu gibi yine yayıla yayıla gittik ve Henry yine bizden kaçırıldı. Fakat uçağa binince elimi azıcık yana uzattım, yanından geçerken Henry'ye sürtünür diye umdum. Henry kılını bile kıpırdatmadı, naz yapıyor gibiydi fakat hemen önümde Zeke bir çanta dolusu aleti yukarıdaki bölmeye tıkmaya çalışırken yere düşürüp trafiği tıkayınca, Henry serçe parmağını serçe parmağıma doladı ve minicik bir öpücük kondurdu.

Elimi olabildiğince çaktırmadan geriye çektim ve omzumun üstünden arkaya döndüğümde Addison bana dimdik kaşlarını çatmış bakıyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Puerto Vallarta'ya iner inmez, gümrükten geçirilip minibüsler ve SUV'lere bölündük ve kabile bizi Punta Mita sahillerine götürdü. Puerto Vallarta'daki engin gökdelen evler azaldı, yerini gür bir ormana, o da yerini pırıl pırıl masmavi okyanusa bıraktı. Buna benzer bir yere gittiğim tek sefer, Erica'nın babamsız ilk Noel'imizde hepimizi Cabo'ya götürdüğü zamandı. Erica bir haftanın tümünü plajda uyuyarak geçirmişti, biz üçümüzse tatil köyünde volta atmıştık, sonunda Anna ve Drew flört ettikleri, onlardan büyük çocuklarla kaçmıştı. Bense Erica'ya katılmışım, o da benim adıma kendini kötü hissetmiş ve bana margaritalar ısmarlamıştı, öyle ki çok geçmeden ben de plajda uyuklamışım.

Kalacağımız villalar çok şık ve modern, kullanışlı dairelerdi, deniz kıyısı boyunca grup grup yerleştirilmişti ve ortada bir ana ev, tüm arsa boyunca uzanan bir sonsuzluk havuzu vardı.

Bembeyaz giyinmiş, güler yüzlü personel ellerinde salatalık ve lime'lı sularla bizi karşıladı.

"Buna çok kolay alışabilirim," dedi Sara Claire.

Stacy sessizce kıkırdadı. "Evet, beni istediğin kadar ele Henry ama sonsuza dek ruhum burada gezinecek."

Hemen çıkıştım. "Seni elemeyecek." Gerçi, aslında, umarım elerdi.

"Ben daha baş başa randevuya bile çıkmadım. Sadece bir arka plan uğultusu oldum."

Sara Claire ve ben birbirimize baktık, birimizin Stacy'yi avutmasını bekledik ama ikimiz de, söyleyeceklerimizin içten olmayacağını farkındaydık.

New York'tayken sanki ekip kaçınılmaza karşı yarışıyor, bizden bütün teknoloji ve medya kanallarını saklıyorlardı. Fakat burada herkes o kadar gevşekti ki -Wes bile gevşemiş görünüyordu- ve ne kadar inziva bir yerde olduğumuz göz önüne alınırsa, nedenini anlıyordum. Tabii ki odamızdaki televizyonlar kaldırılmıştı ama bu şahane villalarda, New York'taki otelimizdeki gibi delik gedik bırakmamışlardı.

Her odanın kendine ait etrafı çevrili bir açık hava duşu, küveti ve makrome hamacı vardı. İçeride bembeyaz nevresimli bir yatak, alçak, koyu renk bir ahşap karyolanın içindeydi ve tepesinde kocaman bir tente vardı. En üstten ise incecik beyaz bir cibinlik sarkıyordu. Doğrusu, çok eşli bir balayında gibiydik.

Odama girince iki kocaman cam kapıyı açtım ve kayalara vuran dalga sesleri içeri doldu. O kadar yoğun bir ninniydi ki neredeyse ayakta uyuyacaktım. Ana evin önünde upuzun bir yemek masası, huzurlu kumluk bir girintiye kurulmuş tahta platformun üstündeydi ve buradan da berrak mavi sulara gidiliyordu.

"Selam komşu!" diye seslendi Sara Claire elinde bir kart sallayarak "Sanırım solo randevuda ilk sıradayım!"

"Dumanını attır!" diye seslendim ben de, içimi kemiren kıskançlık ve belirsizlik hisleriyle. "Ama canını çıkarma sakın. Yani geçici bir şuur kaybı yaşasın, yeter."

O gece Sara Claire ve Henry, Wes ve çekirdek ekiple birlikte, baş başa romantik bir akşam yemeği yemek üzere alınıp götürüldüler. Sanırım yapımcı ekibi villa randevularını olabildiğince özel kılmak için bu kadar çaba sarf ediyordu.

Bu sabah bageller ve içecek makinesinin arkasındaki öpüşüp kıkıltı seansından sonra, Henry ve ben vedalaşırken neredeyse Beni seç diye yumurtlayacaktım. Oyunu kuralına göre oynayabilirdik ve ben

iyi bir aday olabilir, sonuna kadar sabırla bekleyebilirdim, eğer bana oracıkta o saniye beni seçeceğini söyleseydi. Fakat sözcükler ağzımdan çıkamadı. Kendimi bu kadar ifşa etme ve reddedilme riskini göze alma cesaretim yoktu. Fakat hepsinden öte, dün gece öyle muhteşem bir hediyeye dönüşmüştü ki benim için, onu bozmak istemedim. O anı oteldeki hediyelik eşya dükkânında satılan kar küreleri gibi dondurmak istedim; böylece ne zaman üzgün ya da kararsız olsam, o küreyi sallayıp Çin mantılarımız ve bingo kartlarımızla o bar koltuğuna sıkışmış hâlimizi görebilirdim.

Stacy, Addison, Chloe, Beck, ekibin geri kalanı ve ben olağanüstü bir açık büfe ziyafeti için ana evin verandasında toplandık. Program başladığından beri yediğimiz en iyi yemektir. Tamale'ler, flauta'lar, gordita'lar, sokak takoları, akla hayale gelebilecek her çeşit sebze, ızgara kaktüs ve çiçek şeklinde oyulmuş taptaze meyveler...

"Güven bana," diye fısıldadı Beck, "o ikisinin yediğinden çok daha leziz bir yemek yiyoruz."

Addison'ın suratından düşen bin parça olmasına rağmen, akşam şahaneydi. Ekip üyeleri eski yarışmacılar hakkında hikâyelerini sırayla anlattılar ve paraşütle serbest atlama yaparken altına yapan kadından, solucandan korkan adama kadar neler vardı neler. Kimileri Erica'dan ve eskiden sette yaşadığından bahsetti. Ancak aynı anda hem korkup hem hayranlık duyduğun bir insanla geçebileceğin gibi dalga geçtiler onunla. Her hikâyelerinin ne kadar doğru olduğunu çaktıramasam da, anılarım canlansa da, onu tanıyor olduğum için ufak çapta gurur duydum.

Yemekten sonra Stacy ve ben birer mango şiş alıp sandaletlerimizi ayağımızdan attık ve şezlonglara uzandık.

Arkamızda, sarhoş ekip karaoke makinesini kurdu ve şarkıları ile kahkahaları suda sektirilen taşlar gibi yankılandı. Herhâlde bu villalarda kalmak, onlar için de sezon boyunca ırgat gibi çalıştıktan sonra bir tür kutlamaydı.

“Sır tutabilir misin?” diye sordu Stacy şezlonga kurulur kurulmaz.

“En sevdiğim kelimeler,” dedim ona.

Margaritasını kafaya dikti ve bardağını kuma sokup arkasına yaslandı. “Eski sevgilim programı izliyor.”

“Çocuğun izlediğini nereden biliyorsun?” Oysaki gerçekte tek aklımdan geçen herkesin eski sevgilisinin izliyor olduğuydu.

“Kızın.”

“Ah, affedersin, hemen varsayımında bulundum,” dedim kendimi inanılmaz salak hissederek.

Başını bana doğru eğip mangosundan bir ısırık aldı. “Ben canım kimden isterse, ondan hoşlanıyorum ve bu arada, Henry’ye sırılsıklam âşık olmasaydın, tam tipimdin.”

“Bir dakika, bir dakika, bir dakika, çok sorum var ama önce, ben Henry’ye âşık olsaydım, sanırım bilirdim.”

Bana bu noktayı kanıtlamaya çalışmayacağını gösteren bir bakış attı.

“Tamam,” dedim, “bunu sonra irdeleyebiliriz ama önce, eski sevgilinin programı izlediğini nereden bildiğine geri dönebilir miyiz? Dış dünyayla gizli bir bağlantın var da benden mi saklıyorsun?”

Çılgın bir kahkaha attı. “Keşke hayatım bu kadar skandal dolu olsaydı.”

Biraz sindim. Bir bilseydi benimkini.

“Hayır, bir dedikodu blog sayfasından tüyo almış, çekim için New York’a geleceğimizi duymuş, Chicago’dan New York’a gece trenine atlamış, moda defilesini yaptığımız sabah otelimize geldi.”

“Na-sıl ya-nı!”

“Biliyorum. Ben de biraz kafayı yedim ama aynı zamanda içim gitti. Böyle büyük jestleri sevmeyen var mıdır?”

“Seni koca şehirde nasıl bulmuş?”

“Abisi St Regis’de kapı görevlisi. New York hakkında cevap veremeyeceği ya da cevabını bulamayacağı bir soru yoktur. İtiraf ediyorum ki,

* kütüphaneci olarak kapı görevlilerinin gizli haber alma yollarını
an derece seksi buluyorum."

"Çok ayrıntılı oldu bu."

"Mmmm." Dramatik bir şekilde inledi. "O seksi, seksi bilgiler."

Gülmemek için kendimi tutmaya çalışırken neredeyse mango lok-
mam boğazımda kalacaktı. "Tamam, eski sevgilin ne dedi tam olarak?"

"Beni bekleyeceğini söyledi."

"Hepsi bu mu?"

"Eh, bu sabah yola çıkmadan önce hâlâ yatağımdaydı." Alt duda-
ğını ısırdı.

Nefesim kesildi ve ayağa fırlayıp tepesine dikildim. "Stacy! Seni ya-
ramaz, yaramaz kütüphaneci seni!"

Yüzünü ellerine sakladı ve heyecan çığlığı bir inlemeye dönüştü.

Tekrar dizüstü çömeldim. "Kafayı mı yedin?"

Konuşmadan başıyla onayladı.

"İç organların çığlık çığlığa bağıyor gibi bir his mi?" diye sordum,
olası semptomları sıralayan bir doktor gibi.

"Tanrım, evet. Üstelik de daha baş başa bir randevuya bile çıkmadım. Chloe de çıkmadı. Sırada kesin biz varız. İlk üçte kesinlikle sen, Sara Claire ve Addison var. Ama ben eski sevgilisi yüzünden ayrılan kız olmak istemiyorum. İnternet Anna'ya yaptığı gibi beni de yerden yere vurur, rezil eder."

"Ah olamaz," dedim. "Eski sevgilin çok mu kötü dedi?"

Başını salladı Stacy. "Taylor dedi ki, Twitter'da yazılanlar çok acı-
masızmış."

Bencilce benim hakkımda ne duyduğunu sormak istedim. Beck'ten
aldığım bilgi kırıntıları daha fazlası için iştahımı açmıştı ama Stacy, şu
anda bir kriz yaşıyordu.

"Neyse," dedi, "sen ve Henry'ye dönelim. İkinizin birbirinize olan
aşkı gayet aşikâr."

Burnumdan küçümser gibi bir ses çıkardım. Burada hiçbir şey aşıkın değildi. Kimin hisleri sahici, kiminki değil, bunun şifresini çözmeye çalışmak, iki blok öteden bir çift Louboutin'i kesmekten daha zordu. Tek kelimeyle cazgır olan Addison bile, belki de aşkıdan böyle davranıyordu. Doğrusunu bilmek imkânsızdı.

"Sara Claire'i buraya gelirken dinledin mi?" diye sordu. "Bütün yol boyunca oturup artıları eksileri değerlendirdi, Henry'ye âşık olmaya kendini ikna etmeye çalıştı. Çocuk onun tipi bile değil!"

"Sen onun tipini nereden biliyorsun?" diye sordum. "Onun tipi belki de Stanley Tucci, ne malum."

"Aslında," dedi Stacy, "Stanley Tucci herkesin tipi."

Başımınla onayladım. "Aynen."

"Ama gerçekten Sara Claire'in tipi mangal yapan erkekler. Havuz bakımını seven, takım elbisenin altına kovboy çizmesi giyen tipler."

"Henry'nin mangalı vardır bence," dedim.

Stacy tek kaşını kaldırdı. "Peki, kendini misafirlerine mangalın kralı olarak tanıtıyor mu? Önemli bir ayrım."

Başımı hayır anlamında salladım. "Kesinlikle hayır."

"İkiniz çok mantıklı bir çift olursunuz."

Bunu duyunca her yanımda heyecanla zonklamaya başladı. Henry ve ben mantıklı bir çift olurduk. Başka birisi bunu görüyordu.

"En son moda sonsuza-dek-yaşadılar gibi. Televizyon ve gerçek yaşamdan altın bir sahne. Ama en önemli şey bu değil. Ondan hoşlanıyor musun? Gerçekten öyle gözüküyor çünkü."

Tekrar şezlonga uzanıp yana döndüm ve ellerimi yanağımın altına sokup ona baktım. "Ben... bazen sanki onu daha tanı mıyorum bile gibi hissediyorum ve sonraysa onunla o kadar uyum hâindeyim ki, ağzından çıkacak bir sonraki sözü tahmin edebiliyorum. Ama biz şeydeyken..." Bir an duraksadım, sonra ona baş başa kaldığımızı söylememeye karar verdim. Stacy'ye güvenebileceğimi biliyordum ama bu program bana

bustığım yerden asla emin olamayacağımı öğretmişti. “İkimiz uyum-
luyken, sanki yeni biriyle tanışmışsın ve ondan ne kadar hoşlandığını
düşünüp kafayı yiyecekmişsin ama kendini o kadar kaptırmışsın ki,
umurunda bile olmuyormuş gibiyiz.”

“Tüm bu bölümlerin sonunda sana evlenme teklif etseydi, ne yapar-
dın?”

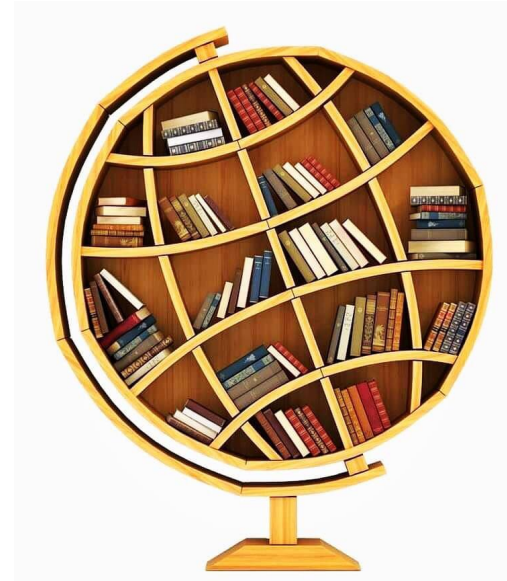
Bu bir olasılıktı. Finalde sıklıkla oluyordu. Hayır dediğimi hayal
edemiyordum ama evet dediğimi de düşünemiyordum. Bütün dünyam
değişiyordu sanki. Üniversiteden mezun olmuşum. Taşınmışım. Erica
taşınmıştı. Yaratıcılık anlamında o kadar uzun zamandır tıkanıktım ki,
beynimdeki bir şeyin sonunda yolunun açıldığını hissediyordum. Sanki
tüm bu manyakça faaliyetler bir şeyi gevşetmişti. Şimdiyse Henry ile bu
gelecek olasılığı ve gerçek dünyada birbirimizi gerçekten tanıma fırsatı.

Fakat her şeye rağmen, karnımın tam ortasında bir tereddüt var-
dı. Annem ve babam olmadan hayatımın bu yeni evresine ilerlemenin
verdiği vicdan azabının bir gölgesi. Birçok açıdan üniversite, lisenin bir
uzantısı gibiydi ama artık bitmişti; artık çocuk değildim.

Sonunda başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Tek bildiğim bu-
nun bitmesini istemediğim.”

“Üffff.” Stacy kahkaha attı.

“Aynen öyle.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Stacy birkaç kadeh daha içtikten ve yanlışlıkla kendi villası yerine Addison'ın villasına girmeye çalıştıktan sonra, onu kapıya kadar geçirip iyi geceler demeye karar verdim.

Kendi odama doğru yürürken kamera ekibinin uzaklarda, plajdaki iki siluetin etrafında dört döndüğünü gördüm.

Derinde bir yerde, Stacy'nin, Sara Claire'in bir tipi olduğu hakkındaki sözlerinde tamamen haklı olmadığını biliyordum. Tüm bunları bana moral vermek için söylemiş de olabilirdi. Yine de öz güvenim daha yüksekti, sanki bu çekim tek taraflı değil, karşılıklıydı. Şimdi bile, Henry ve Sara Claire'i uzakta romantik randevularını yaşarken gördüğümde, beklediğim o mide bulantısını hissetmiyordum.

Villama dönünce yorganım açılmış ve yatağıma bir parça bitter çikolata bırakılmıştı. Sierra ile iki yıl boyunca paylaştığımız iki yatak odalı evi kesinlikle ezer geçerdik.

Yatmaya çalıştım ama uykum kaçmıştı, açık havadaki küvette suyu açtım ve oda servisinden bir içki sipariş ettim.

Lavanta kokulu bir banyo bombası buldum ve üstüme bir tişört giyip kapının çalmasına hazırlandım. Yatağın ucuna ilıştim, oda servisinin gelmesini bekledim ama beş dakika oldu on beş, on beş oldu yirmi. Banyo dolmuştu ve soğumasını istemediğim için kapıya bir not bıraktım, *Küvetteyim, lütfen içeceği buraya bırakın.* Bu ay ışığı banyosu uzun zamandır deneyim etmediğim bir lükstü, o yüzden meyveli içeceğim olmadan da dayanabilirdim.

Dışarı çıktım, açık havadaki duş ve küvetin çevresi beni istenmeyen gözlerden koruyan büyük bir asma paravanla çevrili olsa da, iç çamaşırımı ve tişörtümü çıkarmak duyularımda şok etkisi yarattı. Kimse beni göremezdi, biliyordum, ama yine de elimden geldiğince çabuk soyunup banyo bombasıyla bulanıklaşmış ipeksi suya hemen girdim.

Saçımı atkuyruğu yaptım ve arkama yaslanıp yıldızlı göğşe baktım. Bu sessizlik insana huzur veriyordu. İliklerime kadar işlemesine izin vererek bu belirsizlik içinde bir parça huzur yakalamaya çalıştım.

Düşüncelerim dönüp dolaşıp gene Stacy ile konuşmamıza geldi. Henry evlenme teklif etseydi, evet der miydim? Bilmiyordum. Bir sürü nedenden ötürü bilmiyordum ama belki o nedenlerden biri babamdı. O öldükten sonra geleceğimi hep kenara itmiştim, sadece ön farlarımın gösterdiği kadarına hazırlıklıydım. Birisiyle tanışmak –uzun bir süre birlikte olduğumu hayal ettiğim birisiyle tanışmak– çok uzakta ve imkânsız geliyordu bana. Annemle babam olmadan bunun yaşandığını tahayyül edemiyordum, özellikle de babam yanımda olup buna tanık olmayacaksa.

Fakat hakikat öyle değildi. Bu farkındalık lise mezuniyetinde ve ikinci kez, geçen yaz, Erica babamın eşyalarını gözden geçirmemi istediğinde, sonra da geçen ay Parsons'dan mezun olduğumda kafama dank etmişti. Annem ve babam ölmüştü. Düşünmesi bile berbat bir histi ama ölmüşlerdi. Yasla ilgili kullandığımız dil ve sevdiklerinizin hep yanınızda olması sözleri, ölümlerini kabullenmeyi daha mı zor kılıyordu, bilemiyordum.

Bazen geceleri uyuyamıyordum çünkü ertesi sabah uyandığımda bir anı ya da bir ayrıntı, eskisinden daha silik olacak ve sonunda unutacağım diye korkuyordum. Fakat her şey hep ağlak hisler ve iç karartıcı gerçeklerden ibaret olamazdı ya. İlkokuldayken ve annem öldüğünde, sonra lisedeyken ve babam öldüğünde, günlük hayatım hemen hemen aynıydı. Yine okula gittim, servisle eve döndüm. Peki,

ama hayatımın bu yetişkin versiyonunda? Bu benim ikinci perdem-
di -ikinci koleksiyonumdu- ve seyirci kitlesinde annemle babam ol-
mayacaktı. Tüm bu yeni tecrübelerden, onları unutmadan geçmenin
bir yolunu bulmak zorundaydım. Ve yeniden yaratmanın bir yolunu
bulmak zorundaydım. Bütün parçalar hâlâ içimdeydi. Sadece son bir
yıldır atıl duruyorlardı.

"Merhaba?" diye seslendi birisi düşüncelerimin akışını bölerek.

"Evet!" dedim. "Kapının eşiğine bırakabilirsin. Teşekkürler!"

"Erimesini istemezsin, değil mi?" Bu sesi şıp diye tanıdım.

Kalbim yerinden fırladı ve küvetteki suya gömüldüm, uzuvlarım ağırlaştı. "Henry? Girme sakın! Çıplağım!"

Henry kıkardadı. "Bunun beni caydırması mı gerekiyor?"

"Evet," dedim emin olamayarak. "İşe yaradı mı?"

“Maalesef evet. Merak etme,” dedi. “Tam olduğum yerde kalıyorum... Ben sadece... Sanırım sadece seni görmek istedim.”

“Eh, konuşmakla yetinmek zorundasın.” Sabahın erken saatlerindeki ateşli öpüşme koklaşma seansımızın üstünden daha yirmi dört saat geçmemişti ve nedense, yıllar geçmiş gibiydi.

“İçeceğindeki vişneyi yiyebilir miyim sakıncası yoksa?” diye sordu.

Öğürüyormuş gibi yaptım. "Ay lütfen. Nefret ederim vişneden."

“Efendim?” dedi Henry şoka girerek. “Vişneden nefret mi edersin? Bir insan vişneden nasıl nefret edebilir?”

“Aslında,” diye seslendim paravanın diğer tarafından, “bütün içki senin olsun. İçine vişne tadı bulaşmıştır.”

"Vay canına. Tamam, vişne konusundaki duruşunu öğrendiğime göre, ben de kendimi ve vişneyle tadı bozulmuş içkimi alıp odama gideyim ve sessiz bir akşam yaşayayım."

"Hayıranın." Hafifçe kahkaha attım. "Gitme."

Havada sessizlik kaldı ve nefesimi tuttum.

"Tamam," dedi Henry sonunda.

Sırtının duvardan aşağı kayma sesini duydum, yere oturmuştu. “Rahat mısın?” diye sordum.

“Meksika’nın bir villasında açık havadaki küvetimde yayılmış kadar konforlu değilim ama idare eder işte.”

“Büyük randevun nasıl geçti?” diye sordum sormamam gerektiğini bilerek.

Henry homurdandı.

“O kadar mı kötüydü, yoksa yasak mı?”

“Biliyorsun, sadece burada olmanın bir parçası. Bu gerçek değil ki.”

“Değil mi?” diye sordum ve ikimiz için de büyük bir soruydu, o yüzden konuyu değiştirdim çabucak. “Zeytinler de öyle,” dedim. “Onlara da tahammülüm yoktur.”

“Tamam, eh, bana başka çare bırakmadın. Zeke’yi seçiyorum.”

“Ah, birisinin onu sahiplendiğinden eminim yalnız.” Elim ağzımla kapattım ama sonra Henry’nin onları o gece havuzda gördüğünü hatırladım.

“Evet, Anna ile ikisi çok şirin bir çift. İkisi de gizlilik konusunda başarılı değil ama.”

Ah, bir bilseydi. Tam ağzımı açmış ona Erica’nın, Anna’yı kaç kere gizli gizli sıvışırken yakaladığını anlatacaktım ki, sustum.

“Kadınlarla dolu bir evin arka bahçesinde havuzda yiyişen birisi sırt tutmada başarılı değildir,” dedi Henry.

Anna hakkında üvey kardeşim olduğunu söylemeden onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum, bu yüzden kanıtlanmış taktiği denedim. “Zeytin ve vişne sevmiyor değilim. Ama taze olmaları lazım. Mesela çekirdekleri alınmamış. Konserve ya da kavanoz falan istemem. Gerçi yirmi birinci yaş günümde yirmi bir tane Moonshine vişne yemiştım.”

Henry öksürdü, içkisi boğazında kalacaktı. “Moonshine vişne mi dedin? Apalaş hanedanlığından mı geliyor, ne yapıyorsun? Bana anlatmadığın sır bu mu?”

Banyo suyum soğumaya başlayınca ürperdim. "Apalaş kanım yok. Sadece Queens'ten bir çocukla tanıştım, küvetinde moonshine alkollü yapıyordu." Yirmi birinci yaş günüm destansıydı, Sierra sağ olsun. Dönüm noktası doğum günlerinin bir macera olması gerektiğine inanırdı, o yüzden paranın satın alabileceği en iyi baklavayı bulmak için New York'un tüm bölgelerini gezmiş, sonunda bir çocuğun banyosunda moonshine'a batırılmış vişne yiyerek günü kapatmıştık.

"Benim... Çok fazla sorum var ama önce: Nasıl duş alıyordu?"

"Ben de aynısını düşündüm ve... Gerçekten öğrenmek istemiyordum."

Henry'nin kahkahası sessiz karanlıkta kayboldu ve bir an sadece böcek ve nefes sesleri kaldı.

"Henry?" diye sordum.

"Cindy."

"Bu programa katıldığını pişman mısın?"

Önce sessiz kaldı. "Ben... Gerçek hayata geri döndüğümde neler olacağını çok düşünüyorum ve acaba insanlar beni ciddiye alacak mı, yoksa hep reality programına katılmış ve sonra annesinin şirketini batırmış o adam mı olacağım diye merak ediyorum... Buraya gelirken yolda, en başından pişman olduğumu hissettim. Ama şimdi, her ne olursa olsun, bir daha asla pişman olmayacağımdan eminim. O uçak yolculuğu. Senin burada oluşun. Belki de hepsi kader kısmetti."

"Kadere kismete inanmıyorsun sahiden, değil mi?"

"Bilmem. İnanabilirim belki. Sen ve benim aynı uçakta olmamızı, sonra da aynı programa düşmemizi başka nasıl açıklıyorsun?"

"Tesadüf," diye ortaya attım.

"Ah, yapma ama," dedi.

"Benim için... Hayatımızdan geçen o özel anların bir şey tarafından yönlendirildiğine ve hayatımızın başından beri olması gereken şekilde olduğuna inanmak güç. Evren kader kurallarına göre oynuyorsa,

o zaman annemle babam bir nedenden ötürü öldü diye düşünmeden edemiyorum. Yumurtalık kanseri... Üstüne araba kazası. Bu olayların arkasında bir mantık yok." Durdum, Henry'nin söylediklerini düşündüm. "Ama... Bilmiyorum. Tüm bu tecrübede bir şeyler bana da bir şekilde... olacağına varmış gibi geliyor. Fakat sonra ikimizin daha ne olduğumuzu bile bilmiyorum, o yüzden belki de bunların hepsi bir hiç uğrunaydı." Al işte. Söylemiştim. İmkânsız lafı etmiştim. Bilmediğim tek şeyi.

"Cindy..."

"Sana bir şey söylemek zorundayım," dedim. "Bilmeni istiyorum."

"Cindy, söyleyeceğin şey her neyse, sorun yok. Benim kim olmama ihtiyacın varsa o olmak istiyorum, sadece... Sana bir şey vadedemem. Şu anda yapamam. Haksızlık bu, farkındayım ama keşke..."

"Ben buraya para için geldim," diye yumurtladım. "Ya da para için *gelmişim*. Ve kariyerimde tanınmak. Yani, yalan söylemeyeceğim. O parayı kazanmak hâlâ hoş olurdu ama... Ama buraya *bunu* aramaya gelmedim. Seni bulmayı umut ederek gelmedim buraya."

"Sanırım ikimiz de birbirimize sürpriz yaptık, değil mi?"

"Ve sen sürprizlerden nefret edersin," dedim.

"Bu hiç de kötü değildi. Cindy..."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu sesinde ufak bir kaygıyla.

"Yok bir şey. Sadece havlumu yatakta unuttum."

"Ben alırım," diye hemen cevap verdi.

Ayağa kalktığını duydum. "Ah... Tamam."

"Gizlice bakmam, söz," diye söz verdi.

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Tamam."

Villanın ön kısmına yürüyüşünü duydum, küvetin içine iyice gömüldüm ve çenem suyun altında kaldı.

Cam kapı açıldı. "Gözlerim kapalı, yemin ederim. Söylemeye çalıştığım şey şuydu..." Öne bir adım attı ve hemen kapının sürgüsüne takıldı.

"Ah, dikkat et," dedim.

Bu gece üstüne lacivert şort ve vücuda oturan, özellikle buruşuk, beyaz Oxford gömlek giymiş, kollarını kıvrırmıştı. Ayağında da kahverengi deri sandalet vardı. Edeceği küfrü yutarken gözleri sımsıkı yumuluydu.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Gözlerim kapalı yürürken daha az konuşmalıyım belki."

"Tamam; bir adım ileri, sonra bir adım aşağı," dedim ona.

Talimatlarımı dikkatlice takip etti.

"Sonra iki adım öne. Sesimi takip et."

"Seve seve," dedi ve birdenbire gözleri hâlâ sımsıkı kapalı, tepemdedi. Pofuduk havluyu benim için açmış tutuyordu.

"Seni ıslatmak istemem," dedim.

Sesi hırıltılı çıktı. "Erimem, korkma."

Dikkatlice küvetten çıktım, karşısında çırlçıplak dururken kendimi son derece incinebilir hissettim.

"Bakmıyorum," diye hatırlattı düşüncelerimi okur gibi.

Havluya sarındım ve tabii ki hiçbir yerimi kapatamadı ve birden New York'taki otelin o kocaman, çok lüks havlularından burada da olmasını diledim.

Fakat ağzımda atan kalbim yavaşladı ve midemdeki bulantı, birkaç santim ötemdeyken onun yanında çırlçıplak olduğum için değil, yanımdan ayrılacağını düşündüğüm içindi.

"Gözlerini açabilirsin," diye fısıldadım.

Açtı ve ıslak, çıplak omzuma düşen gözlerinde anında ağır bir ifade oluştu, o gözler bütün vücudumda gezindi. "Selam."

"Selam."

“Kılığını beğendim desem çok mu ayıp olurdu?” diye sordu.

Alt dudağımı yaladım ve ısırđım, çünkü göğsüme ve karın boşluğuma bir sıcaklık yayılıyordu.

Bana bir elini uzattı, küvetten çıktım ama o aşağı iniş beklediğimden yüksekti ve öne doğru tökezledim.

Yarım saniyelik bir kararla düşmemeye çalışmaktansa havlumu tuttum.

“Ooo, yavaş,” dedi Henry dirseğimden yakalayarak. “Bir ilişkiye iki sakar fazla.”

Nefesim kesilerek güldüm. “Bendeki ayakkabı koleksiyonunu düşürsek, sakar olma lüksüm yok, o yüzden o unvanı sana bırakacağım.”

“Senin için kiremit duvara bodoslama yürürüm,” dedi. “Erkek çukuruna düşerim. Her türlü sakarlığım hizmetindedir.”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, geniş elleri hâlâ kolumdaydı. “Bu bir birliktelik andı mıydı?” diye sordum.

Başını daha aşağı eğdi ve kolları yılan gibi belime dolandı.

Parmak ucuma kalktım, kollarımı boynuna doladım ve neyse ki havlum yerinde kaldı, dudaklarını ufak ufak ısırđım.

Henry ağzımın içine doğru inledi ve bütün bedenim eriyip onunkine karıştı.

“Gitme,” diye yalvardım.

Bir öpücükle beni mideye indirdi, bir elini kalçama doğru uzattı ve tek bacağımı kaldırıp kendi beline sardı.

Hayır demeye hiç niyetimin olmadığı bir telaş beni tüketti, Henry’yi villamın içine çektim ve kapı arkamızdan kapanıp bizi özel fanusumuza aldı. İkimiz de birbirimize bir vaatte bulunacak konumda değildik ama bu gece, bizimdi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah yarı yapılmış bir yatakta uyandım. Yanımdaki yastığa pembe hatmi çiçekleri ve şatoda Henry'den aldığımız notlardakine hiç de benzemeyen bir el yazısıyla yırtık bir kâğıda yazılmış bir not bırakılmıştı.

Uyandırmaya kıyamadım. Birazdan görüşürüz. x H

Dün gece yanımda derin derin uyurken inip kalkan göğsünü izleyerek uykuya dalmıştım. Kolunu bana dolamış beni kendine çekmişti. Uyumaya korkuyordum çünkü sabah olunca gideceğini biliyordum. Gizli birlikteliğimizin ulusal kanala çıkmasını istemiyorsak yani.

Bugün benim villadaki randevu günümdü. Henry ve benim "yalnız" vakit geçirmek için son şansımızdı bu; randevu biter bitmez ben eve dönecektim. LA'ye gönderilecek ve finaldeki son üçe kalıp kalmadığımı öğrenmeyi bekleyecektim. Eğer kalmışsam, sezon finali için şatoya davet edilecektim.

İkinci akşam randevusuna çıktığım için minnettardım çünkü burası her ne kadar cennetten bir köşe olsa da, Henry'nin her gece yeni bir kızla çıktığını izlemeye yüreğim dayanmayacaktı. Dışarı çıkıp yürürken temizlik görevlilerinin Sara Claire'in odasına yaklaştığını gördüm ve çoktan gittiğini, ona veda bile edemediğimi fark edip pişmanlık duydum.

Geç saatte öğle yemeği yedikten sonra Ash, Irina ve Ginger işe koyuldular ve ilk kez Irina'nın beni giydirme çabalarını ölümüne yönetmeye çalışmadım. Bıraktım istedikleri gibi mıncıklasınlar, nemlendirsinler ve

açlanımı sonunda kumsala yakışır iri dalgalarla süsleyene dek kurut-
sınlar. Irina dolgu topuk ayakkabımın kayışını bağladı; parmak uçla-
rında bebek mavisi fiyonklar olan espadriller giymiştim. Irina kolsuz,
kumaşı kendinden puantiyeli, beyaz bir yazlık elbise seçmişti. Bu tam,
bütün gün plajda yayıldıktan sonra giyeceğiniz kıyafetti.

Onlarla yarı savaştığım tek konu spreylere bronzlaştırmaydı ama Ash
ısrar etti. "Pırıltılı bir yanık tene sahip olacak kadar burada kalmadın
ve güneş seni kavurur."

Dolayısıyla Mallory küçük bir golf arabasıyla kapıda bittiğinde, hiç
öyle hissetmesem de tam gaz tatil moduna girmiş birine benziyordum.

Zeke arabayı kullanırken Mallory arkaya dönük duran ikinci sıra-
da oturuyordu ve klipsli dosyasına bakıyordu. "Bu akşam bir sürü çift
kumrular pozunu bekliyoruz. Bol bol göz göze bakışmalar ve hatta birkaç
öpüşme."

"Vay canına," dedim duygusuzca. "Çok romantik."

Tam elini bana doğru şöyle bir sallarken kocaman bir tümsekten
geçtik ve üçümüz de havaya hopladık.

"Pardon!" dedi Zeke pek de özür dilemeyerek. Eminim şu golf ara-
basını kullanırken aşırı eğleniyordu.

"Biz orada yokmuşuz gibi olacak," dedi Mallory.

"Ah, bunca zamandır televizyon programında mıydım yani? Hiç
farkında değilim."

Zeke sertçe sola saptı ve Mallory bankta yana kaydı. "*Hızlı ve Öfke-
li*'de değiliz. Sen de Vin Diesel değilsin."

Zeke ağzını yumruğuyla kapatarak kahkaha attı.

Alanın içinde mekik dokuduk ve sonunda küçük, özel bir iskeleye
yanaştık. Kameramanlarla dolu kocaman bir yelkenli bizi bekliyordu.
Yelkenlinin içinde beyaz şort, beyaz polo yaka tişört giymiş, gerçek mü-
rettebat da vardı ama gözlerim derhâl Henry'yi aradı; Beck'in onunla
konuşmasına rağmen beni izliyordu.

Ona hafifçe el salladım ve bana göz kırptı.

“Kamera dışı bir icraat mı çaktım ben?” diye sordu Zeke.

Beynim hemen ortaokula döndü ve başıma dert açıyorum diye ödüm patladı. “Ne? Hayır. Yani, olabilir. Birbirimizden hoşlanmamız lazım, değil mi? Asıl amaç bu değil mi?”

“Rahatla,” dedi Zeke kahkaha atarak.

“Kadınlara rahatla dememelisin,” dedi Mallory tahta iskeleden sert adımlarla geçerek.

“Benden mi hoşlanıyor dersin?” diye sordu ortalık sakinleşince.

Ona tamamen tiksintiyle baktım. “Sen şimdi cidden bana bunu mu sordun?”

“Şaka yaptım,” diye seslendi arkamdan, ama çoktan kardeşim için bir köşeye atmıştım bunu. “Anna’ya söyleme sakın!”

Beck hemen koşup beni karşıladı ve Ash, Irina ve Ginger’ın eserine hızlıca göz attı. “Jim Carrey’nin ölümsüz sözleriyle, *dumanı tütüyor!*”

Derin bir nefes aldım. “Teşekkürler, sanırım.”

“Hazır mısın?” diye sordu. “Mikrofonun takılacak ama orası bayağı gürültülü olacak, o yüzden tek istediğim biraz...”

“Çifte kumrular pozları,” diye lafını bitirdim. “Mallory söyledi zaten.”

Eliyle omzuma bir şaplak attı. “Tam bir profesyonel.”

“Ben rol yapmıyorum,” diye mırıldanırken Beck arkasını döndü ve beni tahta iskeleye götürdü, benden birkaç adım öndeydi.

Henry elinde can yeleğiyle beni bekliyordu. Bana kocaman sarılıp fısıldadı: “Günaydın.”

Omurgamdan yukarı bir ürperme hissettim. “Bu bir su yüzeyinde kalma aleti mi, yoksa sadece beni gördüğüne mutlu musun?”

Kahkahası boynumu gıdıkladı. “Güvenlik önlemlerinin üstünden geçmek zorunda olduğumuz söylendi, ondan sonra ucuz şampanya ödülümüzü alacağız.”

“Ucuz şampanya olmazsa olmaz.”

Bir adım geri atıp can yeleğini bana açtı. "Al bakalım, fora."

"Ben güvenliği çok ciddiye alırım," diye onu bilgilendirdim. "Şimdi dalga geçiyorsun ama bu gemi battığı zaman keşke dikkat etseydim diye başını duvarlara vuracaksın. Bense sırtımda can yeleğiyle ters kulaç ata ata kıyıya yüzüyor olacağım."

"Ciddi bir *Titanik* yoluna saptık," dedi ve ellerini birleştirdi. "Cumburlop."

"Cumburlop mu?" diye sordum. "Cumburlop nedir?"

"Cumburlop işte, okyanusun kalbi kolyesi suya düşünce çıkan ses. Yani bu, en meşhur *Titanik* göndermelerinden biridir."

"Ah, hiç sanmıyorum," diye kafa tuttum. "Belki buğulu pencerede Kate Winslet'in eli olabilir. Ya da 'O Fransız kızlardan biri gibi çiz beni Jack,' cümlesi olabilir. Ya da gemi batarken orkestranın hâlâ müzik çalması! Ya da hatta Jack'in Rose'u üstüne koyduğu o kapı olabilir. Ama cumburlop değil. Popüler kültürde *Titanik* göndermeleri listesinde üst sıralarda yer almaz."

"Senin bu konuşmada izin verdiğinden daha fazla nüans olduğu görüşündeyim."

"Sessiz olun millet! Kaptan Jorge'yi dinliyoruz," diye bağırdı Beck.

Henry öne eğilip yüksek bir fısıltıyla, "Bu arada kaynamasın, o kapının üstünde kesinlikle iki kişiye yetecek kadar yer vardı. Jack boşu boşuna öldü ve savımın arkasındayım Hâkime Hanım," dedi.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, evet! Jack için adalet! Leo için adalet!" diye haykırdım.

Kaptan Jorge sözünü kesişim karşısında boğazını temizledi ve herkes susmuştu.

"Affedersiniz," diye ciyakladım özür dilercesine gülümseyerek.

"Ooooo," dedi Henry sırf benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Benim kapının üstünde sana yer yok," dedim.

Güvenlik önlemlerinden sonra Beck ve Mallory bizi teknenin ön kısmına getirdi; bir battaniye, çikolataya batırılmış meyveler ve buz kovasında bir şişe şampanya bizi bekliyordu.

"Güvenlik önlemleri bilgilendirmesinin ardında bir şişe ucuz şampanya var demiştim," diye fısıldadı Henry kulağıma.

Bir süre tekne dalgalara çarparak ilerledi ve denize iyice açıldık. Kara görünmez oldu. Arkamızda lavanta ve portakal şerbeti renkli bir gün batımıyla iki oyuncak bebek gibi pozumuzu almıştık ve Ginger saçlarımızın yerinde durmayışına küfür etti. Henry ve ben, kameraların çalıştığı şu anda birbirimize söyleyecek bir şey bulamadık, o yüzden hiç konuşmadık.

Kollarını ensesinde birleştirip arkaya yaslandı, ben de göğsüne sırtımı dayadım ve tekne yumuşacık salındı. Güneş ufukta iyice batıyordu.

Yumuşak, masum bir iki öpücük kondurduk birbirimize ama sessizliğimiz çoğunlukla huzurlu ve tanıdıktı. Beck'e seslenip yeterince çifte kumrular gibi miyiz diye sormamak için kendimi zor tuttum. Aldığı görüntülerden mutlu olmalıydı çünkü bizi kesmedi, herhangi bir talimat da vermedi.

Birkaç saniyelğine gözlerim kapandı ve kendimi kameralardan, kameramanlardan, mürettebattan uzaklaştıramasam da, şuracıkta Henry'nin göğsünde uykuya dalamasam da, zihnimi serbest bıraktım ve *Titanik*'teki o kapının üstünde sadece ikimizin suda salındığını hayal ettim. Çünkü kesinlikle iki kişiye yetecek yer vardı.

Hem belki –olur ya– kader büyük bir aldatmaca değildi. Belki de masallar o kadar da yanılmıyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birlikte benim villama kadar yürürken kamera ekibi bizi takip etti. Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, ellerimiz aramızda sallanıyordu.

“Çok mu kötüydü?” diye sordu Henry.

Başımı hayır anlamında salladım. “Televizyonda yayınlanan bir randevuya göre kesinlikle berbat değildi.”

Uzaklarda dalgalar kıyıya vurdu ve yeterince gürültü yaptıklarından, şunu rahatça sordum: “Yakında görüşürüz, değil mi?” Haftaya onu şatoda görüp görmeyeceğim sorusunun en yakınına bu kadar gelebilirdim.

Parmak boğumlarımı dudaklarına götürdü. “Benim için yeterince yakın olmayacak.”

Kapımın önünde kollarıyla bana sarıldı ve beni öptü. Televizyon öpüşmesi değildi. Özel bir öpüşmeydi, kararını verdiğini bana kesin anlatan bir öpücüktü. Henry beni seçmişti. Ve ben onu seçmiştim.

“Pekâlâ çocuklar,” dedi Beck biz ayrılırken. “Mallory, Henry’ye villa-sına kadar eşlik et. Cin, senin eve dönme vaktin.”

Ev. Ev. Gerçek hayatın neye benzeyeceğini tahayyül edemiyordum. Cep telefonları ve televizyon, üçüzler, üvey kız kardeşlerim, üvey annem, Sierra, magazinciler ve internet. Hepsini düşününce bile sanki boğuluyor gibi oldum.

“Yakında,” diye fısıldadım Henry’ye.

Serçe parmağını benimkine kenetledi, gizlice birbirimize söz verdik.

İçeri girdiğimde çantam toplanmıştı, sadece dışarıda bıraktığım tırtım, Vans ayakkabılarım ve crop svetşörtüm duruyordu.

Elbiseyi koluma atmış, bebek mavisi espadriller parmağımın ucunda sallanarak odamdan çıktığımda Mallory ağzındaki sakızla balon patlatarak beni bekliyordu.

"Beck nerede?" diye sordum.

Omuz silkti. "Gitmemiz lazım. En geç uçuştasın, eğer kaçırsan yanına kadar burada mahsur kalırsın."

Elbise ve ayakkabıları ona uzattım. "İrina ayakkabıların sende kalmasını istedi," dedi. "Cidden, elbiseyi de alabilirsin."

"Ah tamam," dedim. İrina'ya karşı karmaşık duygularım yavaş yavaş yumuşak bir noktaya doğru evriliyordu ve onun da bana karşı böyle hissettiğini düşünmek istedim.

"Herkes veda etme şansım olacak mı?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Normalde öyle yapılmaz."

Başımınla onayladım ve iki valizimle, en sadık eşlerim iki yanımda, onu takip ettim.

Siyah bir limuzin beni bekliyordu. Sürücü valizlerimi bagaja koydu, elbiseyle ayakkabıları elimdeki çantaya tıktırdım.

"Evet," dedim Mallory'ye ve sarılmak için kollarımı uzattım.

Mallory kıpırdamadı, sadece rahatsız olmuş gibi beni süzdü.

"Sanırım bir sarılma ortamı yok?"

Hafif bir kahkaha attı, başını iki yana salladı ve sonra bana acıyıp yandan sarıldı.

Anladım ki kamera ekibi için bu deneyim durmadan insanların eve döndüğü bir döngüden ibaretti ama ben beklediğimden daha duygusal hissediyordum; bu anın daha büyük olmasını hayal etmişim ama onun yerine, sessizce eve postalanıyordum, cam kenarında oturup final balosuna davetiyemi bekleyecektim.

Koltuğa kuruldu ve giriş kapılarına doğru ilerlemeye başladık.

Başımı deri koltuğa yaslarken göğsümde bir direnç yükseldiğini hissettim. Eve gitmek istemiyordum. Gerçek dünyaya gitmek istemiyordum. Aynı zamanda, Henry'nin ilgisini kazanmak için diğer kadınlarla yarışmak istemiyordum ama sıradaki adıma da hazır değildim. Son birkaç haftadır zaman zaman bu anın geldiğini hayal bile edemediğim günler olmuştu. Ama işte gelmiş ve geçiyordu. Şimdi ben de gidiyordum.

Arkamızdan boğuk bir gürültü ve bir çığlık duydum.

“Şoför bey?” diye sordum. “Siz de duydunuz mu?”

Şoför omzunun üstünden hızlıca baktı ama yüz ifadesinden, aramızda dil engeli olduğunu okudum.

Camı açıp kafamı dışarı uzattım.

Sahiden de golf arabası arkamızdan yetişmeye çalışıyordu. “Cindy! Bekle!” diye bağıırıyordu Beck. “Bir dakika!”

“Dur,” dedim sürücüye ve ne demek istediğimi anladı çünkü frene bastı.

Kapıyı açıp arabadan inmeye kalkıştım ama Beck koşarak yetişti ve Zeke'yi golf arabasında bıraktı.

“Yana kay,” dedi. “Ben de seninle geliyorum.”

“LA'e mi?” diye sordum inanamayarak.

“Hayır, hayır, havalimanına. Çabuk,” dedi yine yana kaymamı eliyle işaret ederek.

Koltuğa oturdu ve sürücüye devam etmesi için başparmağını kaldırdı. “*Privacidad por favor,*” dedi.

Sürücü başını sallayınca aramızdaki ayırıcı bölme yavaşça kapandı.

Yana dönüp Beck'i boğacakmış gibi sımsıkı kucakladım. “Bana veda etmek istedin!”

Beck gırtlaklanıyormuş gibi bir ses çıkardı. “Yo.”

“Ah.” Geri çekildim.

"Şey, evet, hoşça kal demek istedim ama seni üç gün sonra göreceğim nasılsa, o yüzden bundan değil. Sadece seninle konuşmak istedim. Özel olarak."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum panikle sesim tizleşerek. "Evde bir şeyler mi oldu?"

"Herkes iyi. Erica burada olup helikopterli üvey anne olarak seni alamadığı için biraz gıcık oluyor ama onun haricinde her şey yolunda."

"Tamam. Olay ne o zaman?"

Bana dönüp omuzlarımı tuttu. "Sana çok büyük bir haberim var. Yöneticilerden geldi. Seni çok seviyorlar. İlk başta emin değillerdi ama sana olan tepkileri -ve reytingleri- görünce... Onların sevgi dili reyting ve rakamlar diyelim, onları tavladın."

"Peki... Çok hoş."

Beck'in yüzü al aldı; heyecandan gözleri kocaman açılmıştı, her an patlayabilirdi. "Cindy, yeni sezonda senin *kadın* adayımız olmanı istiyorlar."

"Ne?" Allak bullak oldum. Sözcükleri birbirine oturtamadım. "Yani... Bu program... Daha bitmedi. Ben yeni sezonun adayı olamam eğer... Ben..."

Beck başını iki yana salladı. "Daha en başından yengeyi bulduk. Her zaman öyledir. Elbette sen de biliyordun. Ayrıca, gerçek ödül o değil zaten. Cin, ben bir programdan bahsediyorum; yepyeni bir program ve sen yıldız olacaksın. Zaten Amerika'nın gönlünde taht kurdun. Şimdi gönlündeki tahta oturacak kralı bulma sırası *sende*. Aman Tanrım. Bunu bir kenara yazmalıyım. Tüylerim diken diken oldu."

"Yenge mi?" Korku kemiklerime kadar işledi, üzerime beton dökülmüş gibiydim ve şu andan tamamen kopuk hissediyordum kendimi. "Ne demek yenge?" Benim kazanabileceğimi düşünmüyorlar mı? Henry'nin beni seçeceğine inanmıyorlar mı?

“Yenge... kesin olan kıza verdiğimiz salak bir isim işte. Daha en baştan anlaştık. Henry bile biliyordu. Tanrım, muhtemelen keçi yoga-sından hemen sonraydı. Sara Claire’i seçmeyi kabul etti. Kanal yöneticileri onun finalde olmasına bayıldı. Şu anda Henry’ye evlilik özel bölümünü sunuyorlar. LuMac sponsorluğunda bir olaya dönüştürmek istiyorlar, ya da öyle bir şeye... Tam bilmiyorum. Ben bana ne derlerse onun üstünde çalışıyorum ve bu sezon yenge Sara Claire’di.”

“Peki, o... Herhâlde Sara Claire’in haberi yok.”

Beck başını hayır anlamında salladı. “Yok, asla. En azından sanmam. Cidden, önemli değil zaten. Açıkçası yöneticilerin bu kadar erken karar vermesine ve Henry’nin de kabul etmesine seviniyoruz. Bütün sezonluk hikâyemizi şekillendirmemize yardım ediyor ve seyircileri de ısıtıyoruz...” Hiçbir ilgim olmayan bir alana girdiğini fark edip birden sustu. “Bunların hiçbirisi önemli değil, tamam mı? Şimdi dinle, eve gidip biraz dinlen. Bu sezon kapanışından sonra, seni toplantıya alacağız. Bir temsilci bulsan iyi olur. Ve... Cep harçlığı... Anlaşmayı imzalayana kadar sana cep harçlığı bağlatabilirim galiba...”

“Peki ya final?” Gözlerimin yaşardığını hissettim, nefesim sekteye uğruyordu; sanki nefes alıp vermeye odaklanmazsam her an tıknafes kalacaktım.

“Ah Cin,” dedi Beck merhamet dolu bir sesle. “Tamam, çok fazla bilgi yükledim sana şu anda.” Başını salladı. “Biliyorum. Ve üzgünüm. Ama seni finale çıkaramayız. Senin biraz incinmeni istiyoruz, çok değil, yoksa seyirciler hemen toparlanmış, yeni sevgilisini aramaya çıkmış derler. Merak etme. Henry’ye de röportajlarında koçluk vereceğiz, çok zor bir karardı gibi konuşacak. Final bölümü yayınlandıktan sonra, birkaç röportaj ayarlarız. Bir iki damla gözyaşı dökersin. İşte ne bileyim, madem ben değildim, neyse ki arkadaşım Sara Claire seçildi, falan dersin. Birkaç hafta gözden uzak olursun ve sonra, *bum!* Büyük, şaşıaalı bir duyuru Ooo, bakarsın *People* ya da *US Weekly* ile özel röportaj bile

koparırsınız. Hatta önümüzdeki sezon Sara Claire'i de özel misafir olarak ağırlarsınız... Kız kıza sohbet bölümü hazırlarsınız..." Kendini kaybetmeye başlamış, fikirleri ardı ardına sıralıyordu.

Araba durdu, Beck cep telefonuna baktı. "Ah, kahretsin, bu uçağa yetişmen lazım. Erica'nın şoförü LAX'te seni bekliyor olacak." Arka cebine uzandı, bir yirmilik, iki beşlik banknot çıkardı. Ağzıyla ön cebinden çıkardığı kalemin kapağını açtı ve beşliklerden birinin üstüne bir numara yazdı. "Al," dedi ve bana parayı uzattı. "Bir şey olursa, uçuş iptal edilirse falan ara. Mallory, havayolu uçuş saatlerini kontrol ediyor gerçi, eğer bir aksilik olursa sana araba göndereceğiz."

"Ben... Benim telefonum yok ki," diyebilirdim sadece.

"Havalimanında bir görevliden rica edersen, ya da ne bileyim işte, ama şimdi gitmezsen bu uçağı kaçıracaksın." Bu kez o bana sıkıca sarıldı. "Sen bir yıldırızsın Cindy. Amerika seni seviyor. Ben de seni gerçekten çok sevdim. Sana arkadaşım demekten gurur duyuyorum."

Omzunda başımı salladım, gözyaşlarına boğulma korkumdan ağzımı açıp konuşamadım. Normalde, böyle bir arkadaşlık ilanı bana çok tatlı gelirdi, duygulanırdım, özellikle de ondan duyduğum için, ama şu anda söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

Kapı açıldı, sürücü inmeme yardım etti. Bavullarımı içeri sürüklerken araba çekip gitti ve hiç konuşmadan uçağı check-in yaptım, kimliğimi gösterip robot gibi hareket ettim.

Amerika seni seviyor, cümlesi zihnimde tekrar tekrar döndü.

Amerika beni seviyor olabilirdi ama Henry sevmiyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Babamın ölmesinin en zor yanı, ona veda edememektir. Onu en son görüşüm her zamanki görüşlerimden biri gibiydi. En azından annemin durumunda, küçük olmama rağmen, durumun ciddiyetinden haberim vardı ve onu her görüşümün, sonuncu görüşüm olabileceğini biliyordum. Ama babam, hatırlamıyordum bile, cidden. Beni okula bıraktı. Herhâlde gözlerim telefonumda, mırıl mırıl *Ben de seni seviyorum* demişimdir, o kadar.

Şimdi yine vedalaşma fırsatımı kaçırmıştım. Henry ve ben elbette birbirimize hoşça kal demiştik ama onu birkaç gün sonra tekrar göreceğimi zannettiğim sıradaydı o. Üstelik de gördüğümde, beni seçiyor olacaktı. Ama birdenbire her şey bitmişti ve şok içinde uyuşmuş kalmıştım.

Şu ana dek filme çekilmek, huzurlu ya da hatta sessiz diye adlandıracağım bir süreç değildi. Yine de duyularım, havaalanına girdiğim andan itibaren aşırı uyarılmaya başladı. Çalan cep telefonları. Uyku saati geçmiş, ciyak ciyak ağlayan çocuklar. İngilizce ve İspanyolca okunan haberler. Güvenlik görevlilerinin şaşkın ifadem karşısında çıkışması ve beni gütmesi. Haftalardır ilk kez birisi elimden tutup nerede olmam gerektiğini göstermiyordu.

Uçakta uluslararası business class koltuklarından birine oturdum, golf şortlu adamlar ve kolları mücevher dolu eşleri bana buranın değerini düşürüyormuşum gibi baktılar. Beynim bu kadar dolu olmasaydı ve cep telefonum elimde olsaydı, hıncımı Sierra'ya mesaj atarak almaya çalışırdım. 1 İlayli konuşmamız aşağı yukarı şöyle olurdu:

Sierra:

Senin kim olduğunu biliyorlar mı acaba? Kimin yanında oturduklarından haberleri var mı?

Cindy:

Moda okulundan yeni mezun olmuş, ezik bir televizyon programında kısaca görünüp kaybolmuş, işsiz güçsüz bir kızın demek istiyorsun sanırım?

Sonra Sierra bana ilham veren bir şey derdi ve ona gülen kaka emoji'leri yollardım.

Ama telefonum yoktu, yanımdaki yolcuların hakkımda ne düşündüğünü umursayacak zihinsel enerjim de yoktu, o yüzden koltuğuma gömüldüm, bir fincan çay içtim ve sızdım.

Mezuniyetten sonra New York'tan dönüşüm gibi, Bruce yine beni bekliyordu. Fakat tek bekleyen o değildi. Güvenlik çıkışını atmaca gibi doldurmuş bazı fotoğrafçılar, bu yarı meşhur şahsiyetin uçağından inişini görüntülemek için toplanmıştı. Fakat Bruce profesyoneldi. Hemen öne atıldı, gövdesiyle beni mütemadiyen çakan flaşlardan korudu.

"Cindy bize villayı anlatsana?"

"Canlı final gecesi seni de şatoda görecektir miyiz?"

"Sence en büyük rakibin kim?"

"Addison hakkında neler söylemek istersin?"

"Yorum yok," diye havladı Bruce hepsine ve bagaj alma bandının yanında SADECE PERSONEL yazan bir kapı açıldı ve Bruce beni içeri soktu. "Gümrük personelini tanımanın faydaları. Hemen dönerim."

"Aaaa, yapma ama," diye sızlandı paparazziler kapı kapanırken ve beni küflü bir süpürge dolabının içinde bırakırken. Normalde bir LAX esprisi patlatırdım ama bu akşam, bu iğrenç küçük dolaptaki sessizliğe müteşekkirdim.

"Hayatta olmaz," dedi Bruce tahminimce bavullarımı almaya giderken.

Bu temizlik malzemesi dolabının içinde bile dünya hatırladığımdan daha gürültülüydü ama Bruce'a beni yavaş yavaş alıştırdığı için minnettardım. Sessizlik de bir o kadar kulağımı sağır ediyordu çünkü şimdi de düşüncelerim ve Henry ile ilişkimizin bittiği gerçeğiyle baş başaydım.

Eve döndüğümde Erica mutfakta volta atıyordu. Suratı makyajsızdı ve her zamanki ipek sabahlığının yerini babamın eski bir tişörtü ve koşu şortu almıştı.

Beni gördüğü saniye koşup canımı çıkarırcasına bana sarıldı. "Of Tanrım, uçakla inip seni eve bizzat kendim getirmek istedim. Beck beni zor ikna etti." Bir adım geri atıp beni inceledi ve parmaklarını yüzümün yanından indirdi, saçımı kulağımın arkasına attı. "Randevu güzel geçti dedi. İyiydi, değil mi?"

Kafa salladım. "Evet... İyiydi."

"Tanrım," dedi, "kanaldakiler sana bayıldı. Ağır toplar, bendeki gizli cevherden bahsede bahsede bitiremedi. Beck sana söyledi mi... Yeni sezonu? Sana şey gözüyle bakıyorlar..."

Başımınla onayladım. "Sanırım... televizyon kariyerim, tek sıkımlık tabancadan ibaret olabilir."

Erica yavaşça kafa salladı. "Yarın sabah konuşabiliriz," dedi dikkatlice.

İçimden Erica, benim gıyabımda ne sözler ve vaatler verdi diye merak etmeden duramadım.

"İıı..." Sesim titredi. "Odama gidiyorum. Sierra'yı aramam lazım."

İncecik boynunu hafifçe sıvazladı. "Ben... senin cep telefonunu kasaya kilitledim... Mutfaktaki çekmecedeki bırakmışsın, gördüm."

"Cep telefonumu kasaya mı kaldırdın?" diye sordum.

"Sadece bu gecelik. Şey... Çok fazla şey var ve bu gece iyi bir uyku çekmeni istiyorum."

Pek mümkün değil, diye ağızımdan kaçıracaktım neredeyse. Cep telefonum beni uyanık tutmasa bile, düşüncelerim uyutmazdı. Ama sonra iki havalanında yürümenin ne kadar baş döndürücü olduğunu hatırladım ve elle tutulan bilgi otoyolunda bir gece daha gezinmeden dayanabilirim diye düşündüm. Sonunda mağlup olup başımı salladım. “Üçüzler?” diye sordum.

“Uyuyorlar,” diye gülümsedi. “Gus son esnemeye kadar savaştı ama. Yarın sabah istediğinden de erken saatte yatağında onları bulabilirsin.”

“Hepsini çok özledim,” dedim.

“Onlar da seni özledi. Ve de peynirli tostlarını.”

Buna gülümsedim. Çantalarımı aldım ve geniş sürgülü kapıdan geçip arka bahçeye, oradan da havuz evine yürüdüm.

“Mini buzdolabını maden suyu ve pestille doldurdum,” dedi. “Yatmadan önce başka bir şeye ihtiyacın var mı? Bir avokadolu tost mesela? Jana, marketten mayasız ekmek almış.”

“İyiyim. Uçakta yedim,” diye yalan söyledim. Neden bilmiyordum ama dış dünyadan birisiyle buluştuğum şu saniye –karşımdaki sadece Erica bile olsa– tek istediğim yalnız kalmaktı.

“Of Tanrım, sakın uçak yemekleri konusunu açma. Dehidre edilmiş astronot...”

“Erica, sen biliyor muydun?” Soru içimi kemiriyordu. “Kesin biliyordun.”

Kafası karışarak kaşlarını çattı.

“Kanalın ona Sara Claire’i seçtireceğini başından biliyor muydun?”

Erica kollarını göğsünde bağladı ve kalçasını tezgâha yasladı. “Ben... Biliyordum, ama Cindy, sen daha en başından bu işe girerken bir şey bulmayı beklemediğini açıkça belirtmiştin. Senin için olay tanımak, adını duyurmaktı.”

“Evet,” dedim dümdüz bir sesle. “Sanırım o değişti.”

“Cindy.” Adımı o kadar narin söylüyordu ki, tıpkı bana babamın öldüğünü haber verdiği gece gibiydi. Hâlâ canımı acıtıyordu. “Senin için... Gerçek miydi?”

“O ucuz reyting toplama bahanesi televizyon programında hiçbir şeyin gerçek olmadığından adım gibi eminim. Hepsi çöp. Program tümüyle çöp ve onunla alakası olan herkes de.” Bunu der demez pişman oldum. “Yatmam lazım.”

Erica kızırgınlığını dudaklarındaki incecik bir tebessümle sakladı. “Bunun kendi seçimin olduğunu unutma Cindy. İyi geceler.”

Ertesi sabah, beni yatağımın başında bekleyenler üçüzler değildi. Anna ve Drew bir sürü cep telefonu ve aletle tepemde dikiliyorlardı.

“Daha fazla uyumana izin veremezdik. Talepler geliyor ve artık takip edemiyorum,” dediğini duydum Drew’un sisli, yarı uyku mahmuru kafamla.

“Kalktım,” diye homurdandım. “Kalktım.”

“Kalktı!” diye tekrar etti Anna.

Drew üç latte’yi göğsüne bastırmıştı. “Of Tanrım, nihayet. İnternete girdin mi? Hiç kimseyle konuştun mu? Bir şey yaptın mı?”

Hayır anlamında başımı salladım, uyanır uyanmaz bu kadar çok sözcüğü algılayamadım.

“Telefonunu annemin kasasından çıkardık,” dedi Anna, Drew bana kahve uzatırken. “Kilit şifresi –inanamayacaksın– 90210. Annem de yaşlı mıdır nedir? Ona iyi şifre bulma sanatını mı öğreteceğiz biz?”

“Çuk gitsin,” dedi Drew yatakta yanıma oturup. “Aramıza döndüğüne inanmıyorum.”

Anna diğer tarafıma sokuldu. “Ve üçümüzün yine beraber olduğumuz.”

İkisi de başını omuzlarıma koydular ve kahvemden büyük, güzel bir yudum aldım. Birkaç kez göz kırptırdıktan ve esnedikten sonra, konuşabildim: “Ben de sizi gördüğüme çok sevindim. Ama birisi telefonumdan mı bahsetti?”

Anna spor sütyeninin içinden bir telefon çıkarıp bana verdi. “Güvende olması için,” diye açıkladı.

“Gelen kutunu düzenledim bile,” dedi Drew. “Röportaj teklifleri, yeni bulunan şöhretine sulanmaya çalışan eski arkadaşların, iş teklifleri, ünlü ya da yarı ünlülerden gelen selamlar –anlaşılan James Van Der Beek tam bir *Gece Yarısından Önce* hastasıymış, nereden bilebilirdik– ve sana kendini tanıtmak isteyen menajerler ve temsilciler.”

“Bir dakika, şifremi nereden biliyordun?”

Öksürerek güldü. “Bütün bunları duydun ve şifreni mi soruyorsun?” Omuz silkti. “Eski evinin numarası altıncı tahminimdi. Ev demişken, Sierra konuştuğun ilk arkadaşın olmayı talep etti.”

“Duydum.” Kahveden bir yudum daha içerken beynimdeki ışığın yavaş yavaş yandığını hissettim. “Bir saniye geri al. İş teklifi mi dedin?”

“Evet, bir sürü gelmiş. Medya röportaj dosyası cidden patlamak üzere, bence kime izin vereceğimiz konusunda çok stratejik davranmalıyız.”

Başparmağımla sonu gelmeyen e-postaları taradım. O kadar çok mesaj atılmıştı ki, elime kramp girdi. Anna yüzümdeki dehşeti görmüş olmalıydı ki bacağımla sıvazladı. “Anlaşılan Drew’un görevi halkla ilişkiler. Ben eve dönünce, herkes program hakkında benimle röportaj yapmak istedi. Sanırım *Gece Yarısından Önce* evreninde işleri karıştırmışım. Drew benim kişisel ve gerçekten iyi giyimli korumam oldu, ama daha kibardı ve bir e-posta adresi vardı.”

“Yapmam gereken işi bulduğumu hissediyorum,” dedi Drew yatak başına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak.

“Eh,” dedim ona, “seni resmî halkla ilişkiler, menajer ve temsilcim ve başka ne istiyorsan, seçiyorum.”

“Ah, güzel,” dedi Drew. “Cidden, teklif etmeni beklemeyecektim bile.”

“En son balodan önce ne yapacaksın?” diye sordu Anna yataktan zıplayarak. “Alışverişe gidelim mi? Saçını yaptıralım mı? Plaja gidelim mi? Bronzlaştırıcı sprey ister misin?”

“Baloya davet edilmeyeceğim.” Cep telefonumdan bakışlarımı kaldırdım ve ikisini de bir açıklama bekler hâlde buldum. “Beck hava-limanına giderken yolda söyledi. Sanırım Henry ne istediğini biliyor ve istediği ben değilim. Benimse tek istediğim sebze gibi oturup eski filmler izlemek.”

“O çocuk benim için ölmüştür,” dedi Drew beynindeki düğme kapanmış gibi. “Kavruldu gitti. Geberdi.”

Anna kafa salladı. “Artık nabızı atmıyor. Doktor şu anda ölüm saatini açıklıyor. Morgu arıyorlar. O öldü.” Hafifçe iç geçirdi. “Sen giyin... Yani giyinme. Gündüz pijama tarzı giyin işte. Drew ve ben atıştırmalık görevini alalım. Beş dakika sonra evde buluşalım mı?”

“Anlaştık,” dedim.

Drew başımın tepesine usulcacık bir öpücük kondurdu ve ikisi de kapıdan çıktılar, ben de kahvemin kalanını bitirip yataktan kalktım.

“Şey,” dedim arka bahçede yürürlerken onları durdurup. “İkinize de teşekkür ederim. Sabah ilk iş yanıma geldiğiniz için.” Cep telefonumu kaldırdım. “Ve şunu hallettiğiniz için.”

“Tabii ki,” dedi Drew başka hiçbir yerde olamazmış gibi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Anna, kalbime giden yolun soyup yenen vişneli Twizzlers ve *The Lizzie McGuire Movie* olduğunu biliyordu. (Hemen arkasından *High School Musical* filmlerinden biriyle birlikte.)

Gelen kutum... Gözümü korkuttu. Drew el atmadan önce ne hâl-deydi, hayal bile edemiyordum. Röportaj teklifleri yirmi kişi dinleyicili podcast'lerden *Entertainment Tonight*'a kadar geniş bir yelpazedeydi, hatta arada birkaç tane gece şovları bile vardı. Eski dostlardan ve tanıdıklarından gelen mesajlar, en iyi deyişle, ilginçti. Birkaç eski sevgili, hatta ilkokul öğretmenlerimden birkaçı bile mesaj atmıştı. Ekranlarda birisiyle öpüştüğümü gördüklerini düşününce içim bir tuhaf oluyordu.

Babam öldüğünden beri hiç haber almadığım bazı insanlar da vardı. Çoğu hoş ve yüreklendiriciydi ama birkaçı pasif agresifti ve bazıları da doğrudan... agresifti. Kimileri programa nasıl katılabileceklerini öğrenmek istiyordu ve en yeni eski sevgilim Jared, artık nişanlı olduğunu ve beni Facebook'tan çıkardığını çünkü nişanlısının, ona haber vermeden birkaç bölüm izlediğini öğrenince hiç memnun olmadığını yazıyordu.

Başparmağım İş Teklifleri (6) dosyasının üstünde havada kaldı. Programa katılmayı bu yüzden seçmiştim, değil mi? Kariyerime hızlı bir giriş yapmak istiyordum. Görünmek ve tanınmak istemiştim. Hatta belki o yaratıcı kıvılcımı geri almak. Erkek arkadaşım yoktu, ödül parasını da kazanmamıştım; belki bu dosya benim teselli ödülüm olabilirdi. Peki, ama neden programdan dolayı iş teklifi aldığım için suçluluk duyuyordum? Aşık olmayı hiç beklememiştim.

Ve işte söyledim. Âşık olmuştum. Ben Henry Mackenzie'ye âşıktım. Hep âşık olduğumu anlamakta zorlanacağımı varsaymıştım. Ya işaretleri kaçırırsam? Ya bütün dünyanın abarttığı kadar baş döndürücü çıkmazsa? Ama benim için, gayet basit olmuştu. Doğum günümü bildiğim kadar emindim. Bana kendimi kaybettiren ya da aklımı başımdan alan bir şey değildi bu. Bir gerçeklikti ve bazı gerçekler, insanın canını diğerlerinden daha çok acıtır.

Derin bir nefes almadan önce, e-postayı en az 28 kere okudum.

Sevgili Cindy,

Adım Renée Johnson. Şirketim yaratıcı kişileri buluyor ve onları yeteneklerine göre kusursuz pozisyonlara yerleştiriyor.

Teklifler ve ricalar gırtlığıma kadar geldiği için kısa kesip açık konuşacağım.

Müşterim Crowley Vincent, Gossamer'ın genel müdürü, markasını genişletmeyi planlıyor ve kadın ayakkabısı işine girmek istiyor. Bunu mümkün kılmak için yeni, taze yeteneklerden oluşan bir ekip kurmayı planlıyor. Doğrusunu istersen, kızımın omzunun üstünden Gece Yansıdan Önce'ye şöyle bir bakarken dikkatimi çekti ama senin Parsons'daki hocalarıyla ve fakültenle konuştuktan sonra içgüdülerimin tam isabet olduğunu anladım. Seni Bay Vincent ile toplantı yapmak için New York'a getirmek istiyoruz. Eğer ilgileniyorsan, lütfen bana derhâl cevap yaz çünkü bu teklifin süresi kısıtlı. 16 Temmuz Cuma günü New York'ta olman lazım.

Hayranın, Renée

Gossamer. GOSSAMER. Aman... Gossamer, Chanel'den de eski bir markadır. Tam bir erkek ayakkabısı hanedanlığıdır ve tasarımları, rahattan gündeliğe, lüksten avangarda kadar her çeşidi barındırır.

Crowley Vincent başa geçtiğinden beri bütün kuralları yıktılar. Geçen sezon erkek ayakkabılarından ikisini topuklu yaptılar ve doğa ayakkabılarına başladılar.

“Bugün günlerden ne?” diye sordum Hilary Duff’ın İtalyan bir pop şarkıcısı rolünde, binlerce kişilik seyirci kitlesine avaz avaz şarkı söyleyişinin üstünden.

“Pazar günü, eğlenme günü,” diye seslendi Gus yerden; iPad’i suratına bastırılmış, karnının üstünde yatıyordu.

“Hayır, tarih ne?” dedim.

Drew telefonuna baktı. “11 Temmuz.”

New York’a gitmek için beş günüm vardı.

Cevabımı Sierra’ya Facetime’de dışımdan defalarca okuduktan sonra Renée’ye gönderdim ve asistanı derhâl perşembe gecesi JFK’e inen uçuşumu ayırttı.

Önümüzdeki birkaç gün bavulumu toplayıp toplayıp boşalttım, bir daha topladım. İnsan hayatını değiştirebilecek bir toplantıya ne giyerdi?

Bütün hafta evdeydim – bir kere bile dışarı çıkmadım. Anna, Drew ve üçüzler haberler ve sosyal medyadan beni gayet güzel uzak tuttular. Sierra ile son havadisleri paylaştık ve ona programla ilgili her şeyi anlattıktan sonra, bana okuldan alelade insanlar hakkındaki dedikoduları anlatarak dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Erica’yı neredeyse hiç görmedim, bu hafta iki bölümlük final üstünde çalışmakla meşguldü. Perşembe gecesi üç saatlik villa bölümü yayınlanacaktı, arkasından cuma akşamı da canlı yayında final bölümü yayınlanacaktı. İkisini de izlemeyi planlamıyordum.

Çarşamba gecesi, üçüzleri yatırmaya yardım ettikten sonra, havuz evine gidip kapıyı arkamdan kilitledim. Uzun zamandır ertelediğim bir şeyi yapmanın zamanı gelmişti.

Yatağımın altına uzanıp annemle babamın eşyalarının durduğu kutuyu çıkardım. Yatağımın üstüne koydum, yerime kuruldum ve derin bir nefes aldım, tavana baktım... Bir şey aradım. Bir işaret. Ne bileyim.

“Başlıyoruz.”

Kutunun içinde babamın tişörtlerini buldum, ilkokuldaki maskotum Panthers da vardı. Annemin en sevdiği terlikleri. Bir saç tokası. Babama ait, çok okunmuş bir Clive Cussler romanı. Evrakla dolu bir dosya. Evlilik cüzdanları, doğum sertifikaları, sağlık sigortası kartları... Bir insan öldükten sonra varlığı bile unutilan bir sürü şey.

Kutunun dibinde küçük kadife bir kutu duruyordu. Kutuyu açınca incecik mavi bir kurdeleyle bağlanmış üç yüzük buldum. Alyansları ve annemin nişan yüzüğü. Babamın bu üçünü böyle bağladığı anı hayal etmemle birlikte gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Kesin Erica ile çıkmaya başladıktan bir süre sonra yapmıştı bunu. Yüzüğünü o zaman parmağından çıkarmış olmalıydı ama ben hiç fark etmemiştim.

Annemin yüzüklerini parmağıma geçirdim, bayağı küçük geldiler. Sonsuza dek elimde kalsalar da umurumda değildi. Büyük olmasına rağmen, babamın yüzüğünü de başparmağıma taktım. Yarın bunlarla bir şey yapacaktım. Takacak bir kolye bulana ya da saklayacak özel bir yer bulana kadar, kasaya kaldıracaktım.

Küçük mücevher kutusunun altında, üzerinde narin bir el yazısıyla adım yazan, küçük bir zarf vardı. El yazısı babama ait olamayacak kadar yumuşaktı ve hemen çocukluğumdan sakladığım doğum günü kartlarındaki yazıyı tanıdım. Annem. Annemden bir mektup.

Zarf kapalıydı ve hiç bozmamaya çalışarak narince açtım. İçinden bir not kartı çıktı.

ILENE WOODS'UN MASASINDAN

Canım kızım Cindy,

Babana bu notu sana özel bir gününde vermesini söyledim. En çok ihtiyacın olacağını düşündüğü bir günde.

O yüzden belki bugün üniversiteden mezun oluyorsun. Ya da belki bugün evleniyorsun. Ya da belki ilk işinde ilk günün. Her hangi günse, keşke orada olup görebilseydim.

Tüm dileklerimden sayfalarca yazı yazabilirim ama onun yerine sana sadece şunu söyleyeceğim, benim aslan yürekli kızım, sen benim gerçekleşmiş en büyük hayalimsin. Eğer sensiz upuzun, dolu bir hayat mı, yoksa seninle yedi tatlı yıl mı diye bir seçim yapmam istenseydi, her seferinde seni seçerdim. Senin için en büyük umudum, canım benim, senin de kendin için iyi seçimler yapmandır. Seni mutlu eden neyse, onu seç. Eşyalarda, yerlerde, insanlarda. Sadece sana zevk ve keyif verenleri seç. Görev ya da mecburiyetlerin esiri olma. Ben seni o kıymetli hayatını sınırsız neşe haricinde bir şeyle ziyan etmen için taşıyıp doğurmadım. Neşeyi seç. Ben burada yatarken sana tek pişmanlığımın, kendimi seçmediğim zamanlar olduğunu söyleyebilirim.

Belki neşe her zaman bir seçim değildir. Belki her şey o kadar basit değildir. Ama belki de... basittir.

Seni seviyorum canım kızım. Seni seviyorum.

Her zaman seni izliyorum

Annen

Not: Babanı biraz serbest bırak. Yeni üvey annene de iyi davran. O kişi her kimse. Kolay bir iş olamaz.

Not kartına dökülmesin diye gözyaşlarımı ellerimle sildim. Anne-mi hafızamda canlandırmak bazen zordu, ama sesi şu anda zihnimde taptazeydi. Sözleri kulaklarımda çınladı. Kendini seç. Mektubu göğsüme bastırılmış, annemle babamın yüzükleri parmağımda uykuya dalar-ken sesini tekrar tekrar işittim. Neşeyi seç.

Perşembe sabahı üçüzlerle son kez havuzda oynarken şezlongların birinde havlum ve suluğumun yanında duran cep telefonuma gelen kısa mesaj sesini duydum.

Erica'ya, New York'a gideceğimi söylemiştim ama nedenini açıklamamıştım. Neden, bilmiyordum. Belki de onu hayal kırıklığına uğratmak ve önümüzdeki sezon için yaptığı planları bozmak istememişim, ya da belki de onca yolu katedip iş teklifini almamaktan korkuyordum. Ya da belki de hâlâ onun ömrünün emeğine çöp dediğim için kendimi kötü hissediyordum. Her hâlükârda Erica biraz mesafeli ve umursamaz göründü, sadece cep harçlığına ihtiyacım olup olmadığını ve eve ne zaman döneceğimi sordu. İkisi hakkında da yalan söyledim. Hayır, harçlığa ihtiyacım yoktu. (Evet, çok ihtiyacım vardı.) Haftaya dönecektim. (Şu anda sadece gidiş biletim ayrılmıştı. Renée nasıl gideceğine bakalım diye ısrar etmiş, dönüş biletimi istedikleri zaman ayırtabileceklerini söylemişti.)

Telefonum bir daha öttü. "Tamam," dedim çocuklara, "siz sığ yerde durun, telefonuma bakıp geliyorum."

Yaz mevsiminde tam bir cevval ateşli topa dönüşmüş olan Mary, dört saniyeden uzun süre ayak çırpamama beceriksizliğine rağmen yüksek sesle *hmmmp* dedi.

Ellerimi kuruladıktan sonra sandalyenin kenarına oturdum ve mesajlarımı açtım.

Erica:

Evde misin?

Beck:

LA'e döndüm. Uğruyorum. Güzelleş!

Erica'ya çabucak bir mesaj yazdıktan sonra Beck'e döndüm ve dudakların yarım bir gülüşle kıvrıldı. Bu tecrübeden edindiğim en iyi şeylerden biri Beck olabilirdi. Kendi sezonumu yapma teklifiyle ilgi-

lenmediğini haberini ona nasıl vereceğini düşünüp işin içinden çıkmıyordum ve eğer bugün bize uğrayacaksa, şehirden ayrılmadan önce bunu da halledersen içim rahat ederdi.

Süslü bir taş bebeğim burada, diye cevap verdim gülen ters surat emoji göndererek.

Havuzda bir saat daha çırpındıktan sonra üçüzleri toplayıp içeri soktum ve ben onlara hoşça kalın tostı yaparken üstlerini değiştirmeleri için içeri gönderdim. Erica'ya Jana'ya bugün izin vermesini söylemişim; çocuklarla bir mükemmel gün geçirmek istiyordum. Tekrar yanlarından ayrılacağını söylediğimde aldığım tepkiye dayanarak buna ihtiyacımız vardı. (Gus ağlamıştı. Mary bana hain demişti. Jack de yoksa yatağını ıslattığı için mi evden ayrıldığını sormuştu. Vicdan azabı çekirmede üstlerine yoktu.)

Tavaya bir sandviç attım ve diğer üçünü hazırlamak için arkamı döndüğümde zil çaldı.

"Harika," dedim kılığma şöyle bir bakarak. Üstümde hâlâ nemli mayom ve her yanıma saramayan Kâşif Dora havlumlaydım. "Geliyorum!" diye seslendim. "En azından sadece Beck," diye mırıldandım ve ön kapıyı ardına kadar açtım. "Peynirli tost ister mi..."

"Merhaba Cindy," dedi Chad Winkle üstünde meşhur smokini ve arkasında koca kamera ekibiyle.

Hemen yanımda, çığırtkan gibi giyinmiş bir adam üstünde *Geç Yarısından Önce* yazan bayrak sallanan bir trompeti çaldı.

"Sana güzel görün demiştim," diye havladı Beck arkadan. "Başa sarıyoruz," diye seslendi. "Bir şey yakalınız diye çekmeye devam edin. Saç, makyaj, havuzdan-yeni-çıkmuş-makyajsız pozunu alın. Gerçek bir havlu alabilir miyiz? Irina?"

"Havlular gıcırıp kategorisine girmiyor," dedi Irina bir yerlerden.

"Bu gerçek bir havlu zaten," diyebildim sadece. "Ve sana ters duran gülen yüz emoji yollamıştım. Bir dakika. Hepiniz burada ne arıyorsunuz? Burada ne arıyorsunuz?"

"Ters duran gülen yüz emoji si ne demek ki?" diye sordu Beck. "Bir gülen yüz ama ters duruyor."

"Glen yüzlerin göz devirme simgesi gibidir," dedim ona kollarımı göğsümde bağlarken.

Hemen yanında Mallory i geçirdi. "Sen kapıyı hep havluy la mı aarsın?"

"Bir sürü insan havluya sarınmış hâlde kapıyı açar," dedim savunmaya geçerek.

Bruce arabay la yarım daire şeklindeki garaj yoluna girdi ve daha park edemeden Erica aşağı indi. "Söylediler mi sana?" diye sordu ve sonra Beck'e döndü. "Söyledin mi?" Tekrar bana baktı. "Güzel görün demiştin hani."

Kollarımı havaya kaldırdım ve havlum düştü, uyumsuz biki nim ortaya çıktı. stm gll, altım izgiliydi. "Neden güzel görünmem gerekiyor? Bu ne demek oluyor?"

Beck bana döndü. "Eğer sana televizyondan birileri güzel görün diyorsa, filme ekileceksin demektir."

"F ilme ekileceksin desene direkt," dedim sesimdeki hsr an bir oktav yükselerek.

"O zaman sürprizi bozulu r," dedi Beck.

"Ek randa olmak hiçbir zaman sürpriz olmamalı!"

Chad kol saatine baktı. "İı, Beck, şehrin diğer yanında bir işim vardı..."

"Ver gitsin," diye yumurtladı. "Bırakan saçı ve makyajı," diye seslendi omzunun üstünden ve Mallory mesajı getirmek için koştu.

Chad çok ciddi aktörlerin yaptığı şekilde ağzını iki yana yaydı ve boğazını temizledi, sonra yüzüne kocaman bir gülüş yapıştırdı.

"Cindy," dedi o apkın sesiyle, "Henry Mackenzie adına, büyük bir memnuniyetle seni final balosuna davet ediyorum. Lütfen yarın sabah şatoda aramıza katıl. Aynı gece canlı yayında canlı seyircilerle final

gecesini çekiyor olacağız. Damat adayımızın üstünde unutulmaz bir izlenim bıraktın, peki ama bu, onun kalbini kazanmaya yetecek mi?”

Bana rulo yapılmış bir davetiye uzatırken ağzım açık kaldı.

Kılımı bile kıpırdatmadım. Chad bileğime dokunup davetiyeyi elime tutuşturdu.

“Yanık peynirli tost kokusu mu bu?” diye sordu çığırtkan.

Gözlerimi kırıştırtıp durdum, birinin bana şaka yapıyoruz demesini bekledim.

Beck’in arkasında Erica kafa salladı. Şaka değildi. Çok ama çok gerçkti.

Bu akşam için ayırılmış sabahın köründeki New York uçak biletim kadar gerçkti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Kamera ekibinin sonuncusu da çıkınca Erica kapıyı kapattı. “İşte bu çok heyecanlıydı,” dedi.

Bense ne diyeceğimi bile bilmiyordum. “Sanmıştım ki...”

Omuz silkti. “Beck’in anlattığına göre, finalde senin olman için kesin kararlıymış. Beck’e mesaj at, Mallory’ye seyahat acentemi aratsın. Senin ayırttığın uçak biletini onlar hallederler.”

Bunun neden mümkün olmadığını açıklamak için ağzımı açtım ama fırsatım olmadı.

“Çekimler bitince istersen, Sierra’yı uçakla buraya getiririz. Bir kız kızı hafta sonu yaşarsınız. Ya da ikinize birkaç günlüğüne Malibu’da bir yer tutarız...” Biraz dudak büzdü ve parmaklarını şakaklarına koydu. “Migrenim tuttu. Ben biraz uzanacağım. Müdürlerden biri villa bölümü şerefine bir davet düzenliyor ve Jana çocukları yatırmaya gelecek, o yüzden sen final için bavulunu hazırlayabilirsin. Bruce seni yarın sabah on birde alacak.”

Belimde hâlâ Kâşif Dora havlumla havuz evine geri döndüm, tamamen hazırlanmış valizim, merhum ebeveynlerimin kutusuyla yan yana yatağımın üstünde duruyordu. Koltuğa oturdum, mesajlarımı taradım – çok şükür Drew, bütün sosyal medya uygulamalarını telefon benim elime geçmeden önce silmişti.

Birisini aramak istiyordum. Sierra. Beck. Anna. Drew. Hatta Sara Claire ya da Stacy. Bu kararın yükü tamamen bana ait olmamalıydı. Bir çeşit dürtülmeye ihtiyacım vardı, yani hangi kararı verirsem vere-

yim. sonucu ne olursa olsun, arkama bakınca zihnimin uzak bir köşesinde, tüm sorumluluk bana ait olmasın istiyordum.

Henry ile aramızda geçenlerin gerçek olduğunu biliyordum, o hâlde salak bir televizyon programından daha büyüktük ama aynı zamanda canlı yayında onu eklemek ve ülkenin diğer ucunda bir iş görüşmesine gitmek, çok net bir cevap olurdu.

Tek yapması gereken, *Seni seçtim. Sen kazandın. O küçük oyunların: oynayacağız ama sen kazandın*, türü bir şey söylemekti. Sessiz, çalınmış anlarımızdan birinde. Minik bir fısıldama bile yeterdi.

Fakat ne kadar hayalini kursam da, Henry bunu yapmamıştı. Hiçbir zaman beni seçmemişti. Mezuniyetten beri hayatımı askıya aldıktan sonra, artık beni bekleyen sadece bir belki uğruna hayatımı daha fazla askıda tutamazdım.

Arka bahçede havuz kenarında oturdum, bavulum yanımdaydı. Jana içeride Mary'yi yıkıyordu, oğlanlar da kitap saatiyle dinleniyordu. Cep telefonumun ışığı yandı, Lyft sürücüm Georgie'nin geldiğini hatırlattı bana. Artık dönüş yoktu. En azından yolcu reytingimi tehlikeye atmadan.

Mutfaktan gizlice kaçtım, sürgülü kapı kapanırken nefesimi tuttum.

Bir yeşil sebze suyu kaçırdıktan sonra ön kapıya doğru sıvıştım ve tam dışarı adım atacakken küçük bir ses, "Cindy?" dedi.

Arkamı dönünce liseden kalma, üzerine siyah marker'la YÜRÜ EKİP yazdığım eski tişörtlerimden birini giymiş tatlı Gus'la karşılaştım.

"Selam Gus-Gus," diye fısıldadım. "Neden yatakta değilsin?"

İç geçirdi. "Biraz susadım. Aslında canım zencefilli gazoz çekti ama Bayan Jana su dedi."

Çantamı aralık kapıya bıraktım ve hemen mutfağı koştum. Bulaşık makinesinden temiz bir bardak alıp içine azıcık zencefilli gazoz koydum. "Şşş," dedim. "Aramızda sır."

Hepsini tek yudumda mideye indirdi ve hemen sessizce geçirdi.

Hafifçe güldüm, bardağı elinden aldım, durulayıp içme suyuyla doldurdum.

Bir yudum içti ve bardağı iki eliyle tutarken yere çömelip onun seviyesine geldim ve yumuşacık buklelerini elimle düzelttim. "Tuvalete gitmeyi unutma," diye hatırlattım.

Uslu uslu kafa salladı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Seyahate çıkıyorum," diye fısıldadım.

Öne doğru eğildi, masmavi gözleri iki kocaman fal taşı gibi açılmıştı. "Bu bir sır mı?"

Başımı salladım. "Sana güvenebilir miyim?"

"Ah tabii ki," dedi hiç duraksamadan. "Ama gitmek zorunda mısın?"

Soru tam da buydu, değil mi? Kafamda ve kalbimde zonk zonk atan büyük soru buydu. "Evet," dedim kararlılıkla ve gülümseyerek. "Zorundayım."

Azıcık surat astı ve sonra cesur bir ifade takandı, omuzlarını dikleştirdi. "Seni seviyorum Cin-Cin."

"Seni seviyorum Gus-Gus."

"Pilota söyle uçağı güzel uçursun," dedi arkasını dönüp koridordan odasına doğru yürümeden önce.

"Böyle dediğini ona söylerim."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Crowley Vincent ile görüşmem o kadar lüks bir restorandaydı ki, dört yıldır bu şehirde yaşamama rağmen böyle bir yerin varlığından haberim bile yoktu. Le Bernardin, Batı Elli Beşinci Caddede, Midtown'da, Radio City Müzkholü'nden bir blok ötedeydi. Öğlen vakti oraya vardığımda –LA saatiyle sabah 9'da– en az sekiz kişilik, özel bir yemek odasına alındım.

Cep telefonumu son kez kontrol ettikten sonra sessize aldım ve deve tüyü rengi Madewell çantama atıp gözden kaldırdım. Villa bölümü dün gece yayınlanmıştı ve evden kaçmakla uçağa yetişmek arasında bölümü baştan sona kaçırmayı başarmıştım ki iyi de olmuştu. Henry ile kendimi son kez görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. O tekne- de şakalaşırken beni neyin beklediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Özel yemek odasında büyük yuvarlak bir masa dışında masalar bomboştu. Tek dolu masaya ise karşılıklı iki sandalye yerleştirilmişti. Crowley Vincent masanın yanında uzun bacaklarını üst üste atmış oturuyordu. Burnu sivri beyaz krokodil mokasenleri muhteşemdi ve kaba tüylü halıdan daha sert bir yüzey üzerinde gezmemişe benziyorlardı. Üstünde beyaz file, askılı bir atlet vardı, terzi dikimi kadife yeşil pantolonun içine sokulmuştu ve keçeli bir kalemi dudaklarının arasında sigara gibi tutuyordu.

Boğazını temizleyip ayağa kalktı, iki parmağıyla kalemi dudaklarının arasından aldı. "Sen Cindy olmalısın," dedi sert bir İngiliz aksanıyla.

“Evet. Sizinle tanışmak şahane Bay Vincent.”

“Bana Crow de,” diye ısrar etti, Crow’u sanki *wow* der gibi telaffuz etmişti. Elleriyle iki kanat hareketi yaptıktan sonra bana oturmamı işaret etti. “Senin için bir sakıncası yoksa ben sahiden öğle yemeği yemek istiyorum.”

“Tabii ki,” dedim yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemeden.

“Öğle yemeği toplantılarında hiç kimsenin yemek yemediğini öğrensen şaşırırdın.”

“Ah.” Güldüm. “Ben buraya gelmeden önce menüyü önden inceledim.”

“Yapma ya,” diye ağzı sulandı.

“Sanırım pisi balığını deneyeceğim.”

“Bravo,” dedi. “Pancar turşusu muhteşemdir. İşitildi mi?” diye seslendi omzumun üstünden arkaya doğru.

Arkama bakınca birkaç masa gerimizde iki dirhem bir çekirdek giyinmiş bir kadın gördüm. Başını salladı.

“Ben somon alacağım,” dedi.

“Bugün benimle görüştüğünüz için çok teşekkürler,” dedim. “Elimden geldiğince profesyonel davranmaya çalışıyorum... Ama ben... Büyük bir hayranınızım.”

“Bir şeylerden hoşlanmaktan korkmayan insanları severim.”

Bu cümlesi beni biraz rahatlattı.

“Renée bana televizyon programından yeni çıkıp geldiğini söyledi.” *Televizyon* kelimesini sanki yeni öğrenmiş de ilk kez telaffuz ediyormuş gibi söylemişti.

“Doğru. Şey... Umarım sorun değildir...”

Crow başını salladı ve tükenmez kalemni sigara gibi içti ve içimden bir ses sigarayı yeni bıraktığını söyledi. “Bir çeşit özet anlar reel’ını gördüm. Bayağı zevklisin.”

“Teşekkürler,” dedim havaya yumruk atmamak için kendimi zor tutarak.

“Hem moda hem de erkekler konusunda.”

Yanaklarım pespembe oldu ve yüz ifademi nötr tutmaya çalışsam da, Henry’yi ve şu anda nerede olabileceğini düşünmeden edemedim. Göğsüme bir öküz oturdu. Muhtemelen şatodaydı ve onu ektiğimi öğrenmek üzereydi.

“Acıtan bir konu mu?” diye sordu Crow. “Bence televizyondaki hiçbir şey gerçek değildir ama beni inandırmayı başardın.” Boğazını temizledi. “Portfolyonu getirdiğini tahmin ediyorum?”

Elimi çantama soktum ve telefonumun durmadan çaldığını gördüm. Onlarca mesaj. Beck. Erica. Cevapsız aramalar. Drew. Anna. Hatta Sierra – burada olduğumu bilen ve muhtemelen herkesten gelen aramaları göğüsleyen Sierra. Telefonumu ters çevirip iPad’ime ve sandalyeme yasladığım kocaman portfolyoma uzandım. “Dijital mi, basılı mı tercih edersiniz?”

“Aman Tanrım,” dedi Crow. “Hazırlıklı gelen kadınları severim. Eski moda olsun bari.”

Deri portfolyoyu masanın karşısına uzattım. “Dijital versiyonlarından biraz daha kaba hatlıdır.”

“Kaba severim.” Tükenmez kalemimi dudaklarına dokundurdu. “Bir tanıdığımdan senin hakkında iyi şeyler duydum.”

“Parsons’dan mı? Danışmanım Jill’i çok severdim. Çok...”

“Hayır, hayır, Jay adında küçük bir kuş.”

“Jay mi? LuMac Jay mi?”

“Aman dikkat,” dedi Crow. “O LuMac Jay olmadan önce Gossamer Jay’di ve ben de akrep burcuyum, o yüzden seni bir tuttum mu, bitmiştir. Şu yeni... girişim için onu çalmayı denedim. Ama fazla iyiydi. Fazla sadıktı.”

Dosyama göz gezdirirken bunca yol tepip buraya geldikten sonra adama dürüstlük boynumun borcu gibi hissettim. “Şey, Bay Vin... Crow, bir şey söylemeliyim... Son senem zordu ve portfolyom istediğim kadar

güncel değil. Ben sadece... Son yılı hayatta kalmaya çalışarak geçirdim ve beynimde yaratıcılık için pek enerji kalmamıştı. Ama sanırım tekrar dalmaya hazırım. Bence vakti geldi."

Crow gözlerini kaldırmadan konuştu. "Kullansana," dedi. "Seni engelleyen her neyse, onu kullan. Eski sevgilin, birinin ölümü, ya da bildiğin depresyon. Bir köprüyü geçmenin en iyi yanı, arkana bakma ve nereden geldiğini çok iyi idrak etme fırsatı vermesidir. Sen bir makine değilsin. Sen bir bilgisayar değilsin. Sen bir sanatçısın ve her iyi sanatçı bilir ki, yaşam sanatı besler ve sanat yaşamı besler."

Boğazımı temizledim. Zihnim, adamın az önce önümüzdeki günlerde kafama dank edecek, çok akıllıca şeyler söylediğinin farkındaydı fakat kalbim ve bedenim böylesi bir ikonla aynı odada olmanın verdiği hislerle aşırı uyarılmıştı. "Ben... Benimle bunu paylaşmaya vakit ayırdığınız için gerçekten çok teşekkürler."

Portfolyoyu çat diye kapattı ve yüreğim midemin en dibine düştü. Beğenmemişti. Hiç kimse dosyaya böyle kasacık bakarak bir tasarımcıyı tanıyamazdı. "Benim, ıı, gösterebileceğim başka şeyler de var isterseniz..."

"Renée seninle temasa geçer." Ayağa kalktı, zeytin rengi bomber ceketini sandalyesinin arkasından alıp koluna attı. "Darla? Darla?"

Adama tam adım Darla değil demek üzereyken siparişimizi alan kadın arkasında bitti, sanki adını duyar duymaz peyda olmuştu.

"Ben arabadayım. Lütfen yemeğimi paket yaptır, yolda yerim."

"İı, sanırım tam şimdi tabağa koydu..." Sustu. "Arabada buluşuruz."

"Çok hoş." Crow tekrar bana döndü. "İlginç birisin. İlginç insanları severim. Pasaportun güncel mi?"

"Şey, evet," dedim yasal pasaportuyla daha yeni başka bir ülkede bulunan birisinden daha şüpheli konuşarak.

Başka bir şey dememe kalmadan adam gitmişti.

Ellerimi havaya kaldırdım, az önce ne olduğunu hiç anlamamıştım.

"Bu neydi şimdi?" diye kendi kendime mırıldandım.

“Yemek siparişı vermene izin verdi, değil mi?” diye sordu bir ses.

Arkamı döndüm, Darla elinde kocaman bir kâğıt torbayla ve burununu telefona sokmuş duruyordu.

“Şey, evet,” dedim. “Ben parasını ödeyebilirim, cğer...”

“Demek ki toplantı iyi geçti,” dedi bakışlarını kaldırmadan. “Seni St Regis’e mi yerleştirdiler? Gece yarısı oda servisi menüsü şaşırtıcı derecede iyidir. Tatlı patates kızartmasını dene ve yanına vanilya sosu iste.”

“Tamamdır...” Sözlerinin gerçek anlamının kafama dank etmesi bir dakika sürdü. Kız tam çıkmış gitmişken, “Affedersin, se-sen görüşme iyi gitti mi dedin?” diye sordum.

Kedi gözü gözlüğünü takıp omzunun üstünden baktı. “Üstelik nadiren iyi geçer. Otur, yemeğini bitir. Bu oda bir saat daha bizim.”

Yerime tekrar oturdum ve garson başlangıç tabağımı getirdi. Ne olduğunu bilmiyordum aslında ama turuncuydu ve açlıktan ölecektim, o yüzden tek lokmada yuttum. Öğle yemeğimin birden fazla çeşitten oluştuğu tek sefer, ikinci bir peynirli tost yaptığım zamandı.

Çantamdan telefonumu çıkarıp kaosla yüzleşmeye karar verdim. Normalde böyle bir restoranda telefonuma uzanmaya bile utanırdım ama koca salon bana ait olduğuna göre, görgü kurallarını esnetebilirdim.

Cevapsız arama listesinde parmağım Erica ile Beck arasında havada kaldı. İkisi de beni çiğ çiğ yiyecekti ama hangisinin gazabı daha azdı, ona karar veremiyordum.

Önemli değildi çünkü tam o anda telefonum titreyerek benim adıma seçimi yaptı.

“Alo,” dedim ikinci çalışta.

“En azından hayatta olmana sevindim,” dedi Beck. “Ama neden boş bir limuzinin yanında dikildiğimi bana anlatır mısın?”

Arka planda insanların ona sorular sorduğunu duydum. “Buldum,” diye seslendi Beck. “Nihayet telefonu açtı.”

Erica'ya ait boğuk bir ses bağırdı: "Tanrı aşkına, neredeymiş? İyi miymiş?"

"Neredesin?" diye sordu Beck, Erica'dan daha hoş bir sesle. "Araba yolluyorum."

"Buraya vaktinde yetişebileceğini sanmıyorum..." dedim kısık sesle.

"Helikopter o zaman. Her neyse. Beş saat sonra canlı yayındayız."

Doğrusu, uçak da yollasalar yetişemezdim. "New York'tayım," diye baklayı çıkardım.

"Ülkenin tam diğer ucundaki eyalette mi yani?"

"Ta kendisinde."

"Dalga geçiyorsun. Bu bir şaka. Çok komik Cindy. Ha ha ha."

"Hayır geçmiyorum. Üzgünüm."

"Hemen kışını kaldırıp havaalanına gidiyorsun. Derhâl. Oyalanır. LAX'ten seni helikopterle alırım. Harika olur. Tam bir dramatik girişle..."

"Beck, hayır. Gelmeyeceğim. Bitti benim işim."

"Ama sen... Ya Henry ne olacak?"

"O yengeyi buldu," dedim istediğimden daha zehir zemberek bir sesle. "Kendi ağzınla söyledin beni seçmeyeceğini. Sırf ikinci olmak için neden oraya kadar geleyim?"

"Cindy," dedi sessizce.

"Beck, kapatmam lazım. Seni hüsrana uğrattığım için üzgünüm. Erica'ya onu çok sevdiğimi ve özür dilediğimi söyle. Her şeyi sonra anlatacağım."

Başka bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Vicdan azabım büyüktü. Bunun acıtacağını biliyordum. Henry'yle olma ihtimalinden vazgeçmek canımı yakacaktı ama bunun Beck ve Erica'ya yapacaklarına hazırlıklı değildim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**S**eyretmek zorunda değiliz,” dedi Sierra elli yedinci defa.
“Eğer şimdi izlemezsem, oturup sonra izleyeceğim. Mademki izleyeceğim, seninle izlemeyi tercih derim.”

“Ah bebeğim,” dedi Sierra deri yatak başına yaslanıp elini göğsüne koyarak. “Acına tanıklık etmek benim için bir şeref.”

Hayatımda yediğim en lezzetli yemeklerden biri boyunca ağladık-
tan sonra, altı dilim turta ve Erica’nın bana lise mezuniyetinde hediye
ettiği, uğurlu bebek mavisi Louboutin’lerim parmaklarımda sallanarak
Sierra’nın kapısına dayanmışım. New York’taki bir apartmanda yalın
ayak gezmek için bayağı çaresiz olmak gerekiyordu ama bugünkü mü-
cadele listeme bir de bildiğim en yüksek topuklularla dört kat merdiven
çıkmayı eklemek istememişim.

Turtaları mideye indirdikten ve Sierra’ya toplantımın her bir berbat
ve nefis ayrıntısını aktardıktan sonra, bir geceliğine St Regis’de odam
olduğunu haber verdim. (Bu gecedен sonra onun yatak odasına da-
vetsiz misafir olacağımı da bilahare söyleyecektim ama, orası zaten
apaçık ortadaydı... Değil mi?)

Sierra hemen bir gecelik çantasını hazırladı ve paraya kıyıp taksiyle
Uptown’a geçtik. Kendimi asla ünlü biri olarak addetmiyordum ama
havaalanında paparazzilerle kısa karşılaşmamdan ve bu gece yayın-
lanacak canlı final bölümünden sonra, toplu taşıma riskine girmek is-
tememişim.

Saat tam sekizde, açılış müziği çalmaya başladı ve Chad’in tanıdık
yüzünü gördüm. “Bu gece *Gece Yarısından Önce* ailemiz için çok heyecan

dolu bir gece,” dedi sahte bir cazibeyle. “Bu gece, bu şanslı kızlardan hangisinin Henry’nin kalbini ve yüz bin doları kazandığını öğreneceğiz. Ama önce kim batmış kim yüzmüş görmek için villa randevularını hızlıca özet geçelim.”

“Bu en tuhaf şey olabilir mi?” diye sordu Sierra, Henry’nin farklı randevulardan montajlanmış görüntüleri yayınlanırken.

Onu Addison ve Sara Claire ile ve hatta Stacy ile görmek son derece garipti. Ama sonra Henry ile kendimi o gemide rüzgâr yelkenleri şişirirken gördüm ve kalbim duracak gibi oldu. Kahkahalarla gülüp başımı önce arkaya, sonra onun omzuna atarken saçlarım deli gibi savruluyordu. Bu daha geçen haftaydı, ama şimdiden sanki tutamadığım uzak bir anı olmuştu.

“Kendi cenazeme katılmış gibiyim doğrusu.”

Sierra burun kıvrıdı. “Her ne olursa olsun, Addison karısını senin cenazende hayal edemiyorum.”

“Ah, onu hiç tanımamışsın. Timsah gözyaşlarıyla orada olur, herke- se en yakın dostluk diye dertlenirdi.”

“İyyy, tam bir sinsi.”

“Evet, sağ ol!” Kolumu koluna geçirdim ve hiç değilse, buna en yakın arkadaşım yanımdayken katlandığım için mutluydum.

Reklam arasından sonra Chad, yanında Henry ile birlikte geri döndü ve ikisi birlikte şatonun basamaklarında dikildiler. Henry lacivert yelekli bir takım elbise kuşanmış, mat siyah kravat takmış ve aynı renk zımbalı Oxford ayakkabı giymişti. Her nasılsa televizyon onun hakkını vermiyordu, doğaya aykırı bir suç olmalıydı bu çünkü kim gerçek hayatta ekranda olduğundan daha iyi görünürdü?

“İyi öpüşüyor muydu?” diye sordu Sierra. “Gündüz kuşağı pembe dizilerindeki gibi yukşıklı.”

Kuşlarımı çattım. “Evet. Evet, öyleydi.”

Sierra elimi sıktı. “Denizde daha çok dil var.”

Ona gülümsedim. "İğrenç ama sağ ol."

Ekranda bir Rolls-Royce yanaştı, dramatik bir duraklamanın ardından Chad kapıyı açtı ve Sara Claire indi.

"Bunu nasıl oynayacaklar?" diye sordu Sierra.

"O kadar ötesini düşünmedim."

Henry, Sara Claire'i yanağından öperek ve sarılarak selamladı. "Bu sarılma olağandan daha uzun muydu?" diye sordu.

Sierra, bir Pixy Stix'i ağzına döktü. "Ondan nefret ediyor muyuz?"

İç çektim. "Öylesi daha kolay olurdu. Ama aslında çok tatlı biri."

"Ühü. Fink."

Chad, Sara Claire'i yarışmada buraya kadar geldiği için tebrik etti ve evin içine gönderdi. "Şimdi izleyicilere ikinci arabamızda kimin olduğunu gösterelim. Ne dersin Henry?"

Henry başını salladı ve diğer Rolls-Royce yokuş yukarı çıktı. Bu kez içinden Addison indi. Stratejik yırtmaçlarla bezeli siyah bir tuvalet giymişti ve göğsünün altı azıcık görünüyordu.

Sierra başını yana çevirdi. "Bu mayo mu, yoksa tuvalet mi giymiş? *Sports Illustrated* partisi tuvaleti gibi? Sence Tanrı kimin vücudunun sütyen takmak zorunda olduğuna, kimin takmasına gerek olmadığına nasıl karar vermiş, hiç merak ettin mi?"

"Bence o memelerle Tanrı'nın hiçbir alakası yok," dedim.

Sierra kafa salladı. "Doğru."

Sonuncu araba yanaştı. Benim Rolls-Royce'um – beni taşıması gereken araba. Acaba Meksika'daki kızlardan birine mi gittiler, yoksa daha önce elenen kızlardan birini mi getirdiler diye merak ettim. Hatta Drew ya da Anna bile olabilirdi.

Sürücü durdu ve Chad öne adım atıp kapıyı açtı.

Ama hiçbir şey olmadı. Kimse yoktu. Dramatik müzik çaldı ve kamera boş arka koltuğa odaklandı.

Henry'nin kafası karıştı, allak bullak bir ifadeyle limuzinin arka koltuğuna eğildi. "Ne... Ne oluyor? Nerede?"

Chad, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle Henry'ye döndü. "Henry, haberi bu şekilde vermek istemezdim ama Cindy burada değil. Onu bu akşamki baloya davet ettik ama... Geri çevirdi."

Kafa karışıklığı yavaş yavaş acıya dönüştü ve Henry duyduklarını anlamlandırmaya çalıştı. "Neden öyle yapsın ki? O nerede? Sadece onunla konuşmam lazım. Ben sadece... Sadece ikimiz... Ben..."

Chad, elini Henry'nin omzuna koydu. "Her şeyin bir nedeni vardır Henry. Ve bence o nedenlerden biri seni içeride bekliyor olabilir."

Henry'nin bu savunmasız versiyonunu televizyonda görmekten nefret ettim. Tek istediğim onu bu acıdan koruyup kollamaktı ama o oradaydı, ben buradaydım. Burada olayı seçmiştim. Bunu seçmiştim.

"Bunu izlemek son derece içimi acıttı," dedi Sierra. "Sen iyi misin?"

"Bunu ona neden yaptılar?" Göğsüm daraldı, gözlerim yaşarmaya başladı. "Sabahtan beri biliyorlardı. Canlı yayında haber vermek zorunda değillerdi."

"Zulüm diye buna denir."

Reklam arasından sonra Chad geri döndü. Avlunun ortasında bir koltuktaydı, Sara Claire ve Addison tam karşısında oturuyorlardı.

"Tekrar Sara Claire'in yanındayız, geçen hafta Henry ile villada geçirdikleri duygusal ve derin zamanlardan bahsetmek istiyoruz. Ama öncelikle Sara Claire, bu akşam Cindy'nin Henry'yi ektiğini duymuşsundur."

Sara Claire ölçülü bir şekilde başını salladı ve aşırı heyecanlı görünmemeye çalıştığını anlayabiliyordum. Üstüne çok güzel fildişi rengi bir elbise giymişti ve azıcık kuyrukluysa. Çok seksiydi ama aynı zamanda net bir şekilde *Benimle evlen* diyordu. "Zavallı Henry."

Bu dediğine ifrit oldum; oysaki aynı duyguyu paylaşıyordum. *Nefes al. Nefes ver.* Sara Claire, Henry için mükemmel bir aday ve zaten seç-

tiği kişinin o olması gerekiyordu. Ben burada olmayı seçtim. Ben kendimi seçtim. Birlikte mutlu olacaklar, benim tek yapmam gereken önümüzdeki bir yıl, hadi bilemedin iki yıl, aşklarının kanıtını okumamak için popüler kültür haberlerinden kaçınmaktı. Hepsi buydu. Basitti.

Chad ve Sara Claire bir süre konuştular, villayı hatırladılar ve Sara Claire'in sezon başındaki ilk büyük randevusundan bahsettiler.

"İyi misin?" diye sordu Sierra. "Sanki aklın bambaşka bir yerde gibisin. Sanki bir Stephen King romanında aklını kaybetmiş biri gibisin."

"İyiyim, iyiyim," dedim ona.

"Meşhur son sözler."

"Henry'yi tekrar dışarı çıkarmadan önce," dedi Chad, "Addison'a dönelim."

Addison kabardı ve doğruldu, omuzlarını arkaya itip göğsünü öne çıkardı.

"Addison," dedi Chad. "Nasılsın?"

Addison uzun saçlarını omzundan geriye atıp hafifçe iç geçirdi. "Henry'ye çok kalbim acıdı. Biliyorum, biraz iyileşmesi gerekecek ve ikimiz zorlu yollardan geçsek de, gerçek aşk için her zaman savaşımaya değer. O yüzden buradayım Chad ve savaşıyorum. Cindy'nin yaptığından çok daha fazla savaşıyorum çünkü o en başından beri hiç Henry'nin yanında olmadı zaten. Hepimiz biliyoruz. Cindy'nin tek derdi, adını duyurmaktı. Ama ben buraya şöhret için gelmedim Chad. Ben Henry için geldim."

"Kapat şunu," dedim yataktan fırlayıp uzaktan kumandayı arayarak. Damarlarımdaki kan öfkeden âdeta köpürmüştü. Ne cüretle böyle derdi? "Televizyonu kırarsam yenisini almaya param yetmez. Hemen kapatmamız lazım."

"Tamam! Tamam, kapatıyorum!" Sierra ayağa fırladı ve doğrudan kabloya koştu, televizyonun fişini çekti. "Bitti," dedi fişi elinde tutup.

Titrekçe nefes verdim. "Tamam, tamam, iyiyim."

İkimiz de kendimizi tekrar yatağa attık. “Şimdi ne yapalım?” diye sordum.

“Oda servisi?” diye önerdi Sierra.

“Tatlı patates kızartması çok iyiymiş diye duydum. Yanına da vanilya sosu iste.”

Sierra yana doğru yuvarlanıp komodindeki telefona uzandı. “Başüstüne.”

Yatakta yatmış, Sierra’nın son derece ayrıntılı ve kapsamlı siparişini verişini dinlerken telefonum çaldı.

Telesekretere bağladım. Şimdi uğraşamazdım.

Sierra telefonu kapattı ve en ciddi sesiyle, “Umarım sipariş ettiklerimin hepsini sen ödemeyeceksin,” dedi.

“Fatura Gossamer’a kesilecek. Bugün yediğim gelmiş geçmiş en pahalı özel öğle yemeğinden daha pahalı olamaz.”

“Bana meydan mı okuyorsun?” diye sordu Sierra.

Telefonum tekrar çaldı ve bu kez açmak için doğruldum. Belki acil bir durumdu. “Tanıdığım herkes bu programı izliyor...”

“İşle ilgili olabilir,” dedi Sierra.

“Evet, gecenin onunda.”

“Moda dünyası hiç uyumaz.”

Ekrana baktım ve Beck’in adının yanıp söndüğünü gördüm. “Alo?” dedim. “Beck?”

“Nerede o?” diye sordu. “Nerede olduğunu biliyor musun? Seni aramaya çalıştı mı?”

“Kim çalıştı mı? Neler oluyor?”

“Yoksa şu anda bu kahrolası programı izlemeyen tek Amerikalı sen misin? Henry gitti. Kayıp. Damat adayı kayıp. Tekrar ediyorum: Damat adayı kayıp.”

Nefesim kesildi. “Aman Tanrım.”

“Ne oldu?” diye sordu Sierra.

“Televizyonu aç. Televizyonu aç!”

"Aaa, önce kapattınıyorsun. Şimdi de açtınıyorsun." Zar zor yataktan kalkıp fişi prize taktı, kumandayı aldı. Televizyon cızırtılıydı ve anlaşılan fişi prizden sökerek bir şekilde reset atmıştık.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedim Beck'e ama hat çoktan kopmuştu.

"Aman Tanrım," dedi Sierra ekran aydınlanırken.

Televizyonda Sara Claire, kameraya arkası dönük, hıçkırarak ağlıyordu ve Addison büyük bir tirada başlamış, Henry nerede diye bilmek istiyordu. Chad, Beck'le ağız dalaşı yapıyordu ve hepsi naklen yayınlanıyordu.

Chad kollarını göğsünde bağladı. "Yani bana bu adamın nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? Cidden gelmiş geçmiş en bol korumalı reality televizyon yıldızı burada ve hop diye sırta kadem bastı, öyle mi?"

"Canlı yayında olduğumuzu hatırlatmalı mıyım?" diye sordu Beck.

"Reklamlar bitti," diye yapıştırdı Mallory.

Beck, Chad'e *bir şeyler yap* bakışı attı.

Chad kameraya döndü. Gözlerinde delirmiş gibi bir bakış vardı ve saçları dağılmıştı. "Evet millet, görünüşe göre bir kayıp ilanımız var. Henry Mackenzie için KAYIP ARANIYOR ilanı çıkarmak isteyen var mı?"

"Kaçırılan çocuklarla ilgili şaka yapmanın sırası olmayabilir," dedi Sara Claire gözyaşları arasından.

"Yani para ödülünü kimse kazanamadı mı?" diye sordu Addison.

Chad, Beck'e baktı, o da omuz silkip başını salladı.

"Ne zırvalık," dedi Addison ve ayaklarını vura vura kameranın yanından geçip gitti.

Chad manyak gibi kahkaha atmaya başladı, bir saniyede Amerikan babasından Amerikan sapığına geçiş yapmıştı.

Sierra bana döndü. "Sanırım az önce Chad Winkle'ın kayışını kopardın."

ÜÇ HAFTA SONRA

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

İlk başta Henry bütün gazete ve magazin sitelerinde manşetteydi. #kaçakdamat üç gün boyunca trend oldu. Özellikle unutulmaz bir Twitter hesabı, sahte bir tüyo hesabıymış gibi yaptı ve Henry'yi Rushmore Dağı'ndan Iowa'daki Sbarro's'a kadar çeşitli alakasız yerde gördüğünü yazıp durdu.

Bir yanım otelde karşıma çıkacağını ya da onunla bir yerde yolda karşılaşacağımı ummuştum ama her gece yatağıma girerken, umudum bir nebze azalıyordu.

St Regis personelinin çoğuyla içli dışlı olmuştum, birbirimize isimimizle hitap ediyorduk. Sierra onunla odasında kalmamı teklif etmişti ama Erica, Gossamer ile imzaladığım sözleşmemin bir parçası olarak taşınma masrafımı ve ilk altı haftalık kalacak yer masrafımı onların ödemesi için direktmemde ısrarcıydı. İşte değilsem ya da ev avına çıkmamışsam, Sierra ve ben çoğu akşamı havuzda ya da jakuzide geçiriyorduk. Şansıma geçen hafta Park Slope'ta tam bana uygun bir yer buldum. Sierra'ya Manhattan'da olmayacağımı söyleyince sanki bir parmağını kesmişim gibi tepki verdi ama çabucak toparlanıp Brooklyn'de bir kapısı olduğuna kanaat getirdi.

Bir şey unutmadım diye emin olmak için otel odamı son kez turladım. Daha önceki turda küvetin altına tıktırılmış bir ayakkabı bulmuştum, o yüzden arkamda ne bıraktığımı anlamak mümkün değildi. Elimle bir kez daha gerdanıma dokundum ve kolyem orada mı diye kontrol ettim. Annemle babamın yüzüğünü asmak için kordon şeklinde, sağlam bir altın zincir bulmuştum. İkisinin alyansını da her gün

uzun bir zincirin ucunda, açılan diğer kolye ucumla birlikte boynuma takıyordum ve annemin nişan yüzüğünü Erica'nın kasasında bırakmıştım.

"Her yer temiz," diye mırıldandım kendi kendime komodinin çekmecesini açarken. Geride her ne bıraktıysam artık St Regis malıydı.

Bugün iş çıkışı, yeni kadın ayakkabı ekibiyle birlikte İtalya'da iki haftalık bir seminere katılmak için yola çıkacaktım. Ekipten bazıları endüstri devleriydi, bazılarıysa benim kadar acemiydi. Biraz göz korkutucu bir durumdu ama çoktan işyerinden birkaç arkadaş edinmiştim ve Sierra bundan çok etkilenmişti. (İkimiz arasında, arkadaş grubumuzu genişletmeye çalışan tek taraf hep oydu.)

Asansöre binerken telefonum çaldı. "Alo?"

"Ah Cindy, açmanı beklemiyordum. Telesekretere mesaj bırakacaktım," dedi Erica aceleyle.

"Şimdi çıktım, işe gidiyorum. Ne oldu? Orada saat sabah beş buçuk falan değil mi?"

"Drew'la yeni bir sıcak yoga dersi deniyorum ve girebildiğimiz tek saat sabah 6.15 seansıydı. Neyse, şimdi arabadayım, o yüzden yol uğultusundan dolayı özür dilerim ama senin bina numaran kaçtı?"

"Yüz otuz dört," dedim.

"Ah, hay aksi, bin yüz on dört olduğuna yemin edebilirdim. Asistanımı arayıp hemen düzelttiriyorum. Nakliye şirketini ayarladım, İtalya'dan döndüğünde bütün gardırobunu teslim edecekler. O hafta sonu ben de gelmeyi planlıyorum, belki birlikte mobilya alışverişine çıkabiliriz?"

"Erica, gerçekten mecbur değilsin. Sierra ve ben amcasının kamyonetiyle IKEA'ya gidebiliriz."

Erica dilini damağına sürttü. "İlk yetişkin evini İskandinav suntalarıyla döşemene izin veremem."

İç geçirdim. "Sadece ziyarete de gelebilirsin. Mobilya alışverişini bahane etmek zorunda değilsin."

Finalden bir gün sonra Erica'yı arayıp özür diledim ve son birkaç hafta içinde bana tekrar yavaş yavaş ısındı. Programın o geceden beri dillere pelesenk olması da kötü olmadı ama yine de biz *Gece Yarısından Önce* sonrası ilişkimizin nasıl şekil aldığını anlama sürecindeydik. Ayrıca bir iş görüşmesi uğruna evden gizlice kaçtığımı öğrenmek de çok ilgisini çekmişti.

Erica bir an sessiz kaldı. "Teşekkürler. Not ettim."

"Şey nasıl..."

"Ondan haber aldın mı?" diye lafımı kesti.

"Hayır," dedim üzüntüyle asansörden inerken. "Sizin tarafta bir havadis var mı?"

"Sadece avukatlarından," dedi Erica ifadesiz bir tonla.

"Kanal sahiden de o gece ortadan kaybolmasına yasal süreç başlatacak kadar kızgın mı? Gelmiş geçmiş en iyi reytingleri gördüler aslında."

"Haksız değilsin," diye fısıldadı Erica sanki birisi arabasının içinde onu gözetliyormuş gibi. "Doğrusu, ilk sezondan bu yana gördüğümüz en yüksek rakamları gördük bu finalde."

"Beck prime-time girişiminden toparlandı mı?" diye sordum.

"Mallory bana kısa mesajlara GIF eklemeyi öğretti ve görünüşe bakılırsa, Twitter Beck'in Chad'e attığı o öldüren bakışı çok GIF'lenebilir bulmuş. O yüzden sadece GIF'lerle iletişim kurarken çok eğleniyorum."

"Beck de bundan gerçekten eğleniyordur, eminim. Hey, çıkış yapmam lazım. Havaalanına varınca akşam arayayım mı seni?" dedim.

"Evet, lütfen. Çocuklar seninle konuşmak için can atıyor."

"Anlaştık öyleyse," dedim.

Telefonu kapattıktan sonra resepsiyona yürüdüm, otel müdürü Lydia gelip bana sarıldı ve bol şans diledi. Programı izlemiş, hatta on bir yaşındaki kızının imza defterine imzamı atmamı istemişti.

Bunun gibi bazı küçük anlar olmuştu. Metroda ya da otelin lobi-sinde kahve sırasında tanındığım anlar. Ancak çoğunlukla New York

gözden kaybolmak için iyi bir yerdi. Yeni moda okulu mezunuyken reality TV yıldızına dönüşen birisi, birinin NYC bingo kartında sıradan bir kareydi.

Gossamer'a gitmeden hızlıca bir yere uğradım. LuMac'e yaptığım ilk ziyaretin aksine ortalıkta paparazziler, yapımcılar ya da çekim ekibi yoktu. Mağazanın vitrini bir podyumdan bozulup her zamanki görüntüsüne bürünmüştü.

Cam kapıyı tıklatınca bu sabah besbelli fazla uyuyan uzun boylu, ince satış görevlisi beni duymazdan geldi. Tekrar denedim, yumruğumu kapıya daha sert vurdum. Bu kez kafasını kaldırıp gözlerini devirdi ve hızlı adımlarla kapıya yürüyüp mesai saatlerini gösterdi.

Cep telefonuma baktım. Saat daha dokuzdu, burası onda açılıyordu ama öğle yemeği saatinde şehrin bir ucuna başka türlü yetişmem mümkün değildi.

"Jay'le konuşmam lazım!" diye bağırdım camın arkasından. "Bir arkadaşımı." Sonra daha sessizce ekledim: "Sayılır."

Kız kulaklarını işaret edip ağzını oynattı: *Seni duyamıyorum*. Oysaki duyduğu bariz ortadaydı.

"Dedim ki," –daha fazla bağırp tam bir çatlak gibi davranarak– "Jay'in arkadaşımı."

Kız ellerini kaldırıp omuz silkti ve yürüyüp gitti.

"Merhaba arkadaşım."

Topuğumun üstünde arkaya döndüm. "Jay!"

"Duyduğuma göre arkadaşmışsınız," dedi Jay cilveli cilveli. Bugün üstüne mavi-beyaz gofrelili tulum ve Gucci spor ayakkabı giymişti. Kusursuz bir New York'ta yaz kılığıydı.

"Sanırım mağaza müdürünüzü korkuttum."

Ürperdi. "O trolü hiçbir şey korkutamaz. Biliyor musun, bir kere Lucy'nin kendisine soyunma kabinine altıdan fazla parça alamayacağını söyledi."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ve hâlâ burada mı çalışıyor?"

“İnanır mısın, Lucy onun şaka yaptığını sandı ve bu gevrek espri anlayışından ötürü ona ikramiye verdi.”

“İnsanlar bunun için ikramiye mi veriyor?”

Jay sırttı. “Benim nezdimde hayır. Buraya son Gossamer dedikodularını aktarmaya gelmediğini tahmin ediyorum.”

“Aktarabilirim?” diye önerdim.

Jay elime uzandı ve sadede geldi. “Hâlâ ofise uğramadı.”

“Geldiği zaman bana haber verecek misin peki?”

Jay’ın tebessümü soldu.

“Sanırım boşanmada seni onun alması mantıklı,” dedim.

“Tatlım, ben kimseye ait değilim. Ama şunu anlamak zorundasın, Henry bütün ömrünü başka birisinin kariyerinin yandaşı olarak geçirdi.”

“O zaman biliyor? Neden orada olmadığımı biliyor?”

Jay gözlerini kıstı. “Cidden sinsî bir şeysin sen, değil mi?”

“Hey, bir kız satır aralarını okudu diye onu suçlayamazsın.” Güneş gözlüğümü saçıma kaldırdım, gözlerimi görmesini istedim ve bir şekilde bu mesajı benim adıma aktarması için onu hipnotize etmeyi umdum. “Dinle, bu akşam yola çıkıyorum, İtalya’ya... Gitmeden önce onu görmeyi beklemiyorum ama ona geri döneceğimi söyler misin? Ve en azından, olan biten hakkında konuşmak istediğimi? Özür dilemek istediğimi?”

Jay imalı imalı kafa salladı. “Hiçbir şey için söz veremem ama iyi yolculuklar. Taze makarnayla ziyafet çekerken benim Times Meydanı’ndaki Olive Garden’da harcandığımı hatırla.”

“Hey, oradaysan ailedensin demektir. Ve evet, bütün tabakları silip süpüreceğim,” dedim ona. “Senin hatırın için.”

Gossamer ofisi bana Parsons’daki sınıfımı hatırlatıyordu. Kendime ait bir çalışma masam vardı, ihtiyacım olabilecek bütün olası tek-

nolojiye sahiptim ve kendime ait kundura dikim istasyonum vardı, üreticiye resmî numuneleri göndermeden önce ilk prototipleri orada hazırlıyordum.

Yanımda Freja oturuyordu; Londra'daki dizayn okulundan yeni çıkmış bir Dan'dı. Her gün öğle yemeğinde birkaç temel İtalyanca cümle çalışıyorduk ve benim İtalya'da şahane bir Avrupalı erkekle tanışıp eskiyi unutacağımdan emindi. Hatta ona kalsa, birkaç erkek diyordu.

"Buongiorno Cindy!" diye seslendi omzunun üstünden. "Öğle arasında bavulumu almak için eve kaçacağım, o yüzden belki havaalanına biraz erken gideriz. Seyahat öncesi küçük bir vino içeriz?"

"Sen bunun iş seyahati olduğunun farkındasın, değil mi?" diye hatırlattım.

"Siz Amerikalılar ne kadar katı-sınız," dedi.

Burnumdan homurdandım.

"Ne? Yanlış mı söyledim?"

"Sanırım *katı-sınız* demek istedin." Çalışma masama oturdum ve son birkaç haftadır tırtıkladığım ayakkabıyı önüme çektim. Çoğumuz bir süredir bu ofiste çalışıyor olmamıza rağmen, ekibimiz İtalya seyahatine kadar resmen toplanmış sayılmıyordu, o yüzden İK eğitimlerine katılmadığımız zamanlarda hepimiz... Oyun oynamaya teşvik ediliyorduk.

Telefonum öttü ve Sara Claire ve Stacy ile grubumuza bir mesaj geldiğini gördüm.

Stacy:

Size eski sevgilimin yanına taşındım bile desem ne derdiniz?

Sara Claire:

KIRMIZI ALARM ÇOK ERKEN

Cindy:

Aman. Hayat kısa.

Finalden birkaç gün sonra Beck'ten numaralarını almıştım. O gece üçümüz bir görüntülü arama yapıp yaklaşık beş saat konuştuk. Onlara her şeyi anlattım. Henry ile uçakta tanışmamı. Erica'yı. Annemle babamı. Anna ile Drew'u. Meğer Sara Claire ve Stacy'nin de sırları varmış. Sara Claire'in babası, hizmet ekibinden birine rüşvet vermiş ve Sara Claire'e bir cep telefonu götürtmüş ve tabii ki Stacy, eski sevgilisinin otel odamıza gizlice girişini de bütün ayrıntısıyla anlattı.

Sara Claire finalde üzgündü tabii ki ama sonunda Amerika'nın en sevdiği meme olma statüsünü kucaklamıştı. Önümüzdeki sezon için ben teklifi geri çevirince anlaşılan o pozisyon için Sara Claire'e göz dikmişler. Daha en baştan kazananı seçen kişinin kesinlikle kendisi olacağını altını çizmiş. Stacy de hayatının tekrar normale dönmesinden memnundu, gerçi Beck onu da çoktan aramış, olur da kız arkadaşı birden tekrar eski sevgilisine dönüşürse *Gece Yarısından Önce*'nin şimiden onaylanan kuir versiyonunda oynamasını teklif etmişti.

O görüntülü konuşma maratonundan sonra üçümüz teması koparmadık ve Sara Claire, kız kıza bir hafta sonu geçirmek için Austin'de buluşmayı teklif etti.

Telefonu tekrar çantama koyup dikkatimi tezgâhıma çevirdim. Okulda hiç erkek giyime meraklı değildim ama son birkaç haftadır bütün boş vakitlerimde denemek için kendime meydan okuyordum. Valizimi masanın altına ittikten sonra çizim defterimde son günlerde defalarca dönüp dolaşıp geri döndüğüm sayfayı tekrar açtım.

En tepeye yumuşak bir el yazısıyla tasarımımanın adını yazmıştım: *Henry*. Hemen altında da çizimim ve kumaş numunesi. Koyu mavi, burnu hafif sivri ve püsküllü bir süet mokasen. Benim Henry'min giyeceğinden biraz daha şıktı ama bu detaylar bana onu hatırlatıyordu. Kaliteli, bakımlı ve aşırı bağırmadan ya da kendini aşırı ciddiye almadan cesur.

Crow haklıydı. Bir köprüyü geçmek her zaman insana arkasına bakıp neler yaşadığını görme fırsatı veriyordu ve finalden birkaç gün

sonra çizim yapmak için oturduğumda her şey çok daha doğal olma-ya başlamıştı. Yeniden tasarım yapıyordum. Gerçekten tasarlıyordum. Bazıları kötüydü. Bazıları idare ederdi. Ve bazıları sahiden harikaydı. Ama hepsine minnettardım. En önemlisi de, bana en çok neşe getiren şeyin, sonunda tekrar hayatıma geri dönmesi beni rahatlatmıştı. Bir sü-relliğine hepsini ben mi uydurdum, yoksa moda okulunun ilk üç yılında beni götüren o yetenek kıvılcımı saman alevinden ibaret mi, diye merak etmeye başlamıştım.

“Senin için çıkardığım püskülü buldun mu?” diye sordu Freja.

“Hayır.” Sandalyemde yana dönünce klavyemin hemen yanında du-ran yumuşacık lacivert püskülü gördüm. Püskülleri kalındı –çok zarif değildi– ve bana o son gecemizdeki teknenin halatlarını hatırlatıyordu. “Bu tam,” dedim ona.

Ayakkabıyı masamın yanındaki gözden çıkardım, üstünde çalıştığımı-z işlerimizi bu odacıkta muhafaza edebiliyorduk. Eski bir kart kata-loguna benziyordu, ama çekmeceleri ayakkabılarla doluydu.

Üstünde çalıştığım ayakkabı çıplak gözle bakınca hamdı. Dikişleri ortadaydı. Çivi çakılması gereken boşluklar ortadaydı. Ama ben son hâlini zihnimde görebiliyordum. Potansiyelini görebiliyordum ve bu püskül de onu taçlandıran son dokunuştı.

KIRKINCI BÖLÜM

Günün sonunda Freja ve ben, taksi çevirmek için valizlerimizle kaldırımda yürürken deli gibi ceplerini yoklamaya, çantasını karıştırmaya başladı. “Unuttum. Kahretsin ya. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Ya da ofiste bıraktım.”

“Neyi unuttun?” diye sordum. “Her neyse, havaalanından alınız.”

“JFK’de Danimarka pasaportu satan birini tanıyorsan, olur, eve dönmeme gerek kalmaz.”

“Cidden, o kadar imkânsız bir fikir değil,” dedim ona.

Esprim gözlerindeki paniği yatıştırmadı.

“Tamam, sen eve koş,” dedim yatıştırıcı bir sesle. “Birkaç blok ötedesin zaten. Ben de ofise koşup orayı kontrol edeyim. Çantaları bana bırak, sen döndüğünde araba kapıda bizi bekliyor olacak. Havaalanında şarap başka sefere.”

Freja kafa sallayıp sokağın sonuna doğru koşmaya başladı.

İkimizin valizini de sürükleyip lobiye soktum, asansörle kırk dördüncü kata çıktım. Bekleme salonundan geçtim ve resepsiyon görevlimiz Carlos’a el sallayarak masasının yanından geçtim. Telefonda idi ama bana şaşkın şaşkın baktı. “Freja bir şey unutmuş,” diye fısıldadım.

Bizim kat bomboştu, bir masa hariç: benim masam.

Çalışma lambam yanıyordu ve ışık tam üstüne düştüğü için onu gözden kaçırmam imkânsızdı. Hoş, zaten hayatta kaçırmazdım.

“Henry,” dedim adını söylerken ciğerlerimdeki hava tükenerek.

Kafasını kaldırıp baktı, yüzünde kederli bir tebessüm vardı ve onu en son gördüğümdeki kirli sakalı uzamış hâldeydi. “Ben... Gittin zannettim.”

“Gitmiştim... Gittim... Sadece... Arkadaşım bir şey unuttu da, o yüzden...”

“Artık hayatını valizlerle mi yaşıyorsun?” diye sordu. “Yoksa her an üstünde küçük bir ayakkabı koleksiyonu mu taşıyorsun?”

“Ukalalık hiç değişmemiş,” dedim.

“Reality TV bütün kişiliğimi sömürmemiş demek.”

“Ne şanslıym.” Tereddütle birkaç adım yaklaştım. Sanki vahşi bir hayvanı tuzakıma düşürmüşüm de onu korkutmak istemiyormuş gibi hissediyordum. “Beni nerede bulabileceğini Jay mi söyledi?”

“Başka şeylerin yanı sıra. Doğrusu, sadece sana geri döndüğünde bulacağın bir şey bırakmayı umuyordum.” Tabureme oturdu. “Tebrikler bu arada. Gossamer boru değildir. Sana sahip oldukları için şanslılar.”

“Teşekkürler.” Ona yaklaştıkça nabzım hızlanıyordu ve acaba bunu o da hissediyor mu diye merak ettim: sadece ikimiz kaldığımızda ortaya çıkan o elektrikli heyecan; sanki hâlâ koca bir kamera ekibi ve bir ev dolusu kadından saklanıyormuşuz gibi.

Parlak beyaz bir torbayı havaya kaldırdı, ön kısmında narin altın rengi harflerle *Jimmy Choo* yazıyordu. “Sana bir barış hediyesi getirmek istedim. Eninde sonunda işe geri dönmek zorundayım ve moda dünyası küçük, o yüzden ortamı ayakkabıyla yumuşatmaktan daha iyi bir yöntem olabilir miydi?”

“Şimdi benim dilimden konuştun,” dedim biraz daha yakınlaşarak; aramızda bir ayak boşluk kalmıştı.

“Erica benim üvey annem,” dedim. “Sana başından beri söylemek istemişim.”

Henry kafa salladı. “Beck anlattı.”

“Ne?”

“Evet, ben, ııı... Programda çalışmıyorken ya da işyerindeki yangınları söndürmüyorken kanal yöneticileriyle ‘yenge’ meselesini tartışıyordum. Tanrım, gelmiş geçmiş en kötü kelime olabilir mi bu?”

“En kötü kelime bence *nemli*,” dedim. “Ama ondan sonra ikinci sırada *yenge*. Ama sen beni mi seçmek istedin? Neden bana söylemedin?”

“Sana sunamayacağım bir vaatte bulunmak istemedim,” dedi. “Anlaşmalar imzalanmıştı bile. Evlenme teklif etmemi istiyorlardı. Sara Claire’e? Hayal edebiliyor musun? Onu tanıımıyordum bile. İlk başta evet dedim çünkü, tamam senden hoşlanmıştım ama programa LuMac’i kurtarmak için çıkmıştım. Bana öyle şeyler vaat ettiler ki... İşimizi bir gecede kurtaracak şeyler. LuMac’i her programlarında ve yapımlarında göstermek gibi. Defilelere sponsorluk. Prime-time reklamlar. Tabii ben hepsini mahvettim.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. “LuMac’e ne olacak?”

“Program bizi biraz kalkındırdı. Orası kesin,” dedi. “Kanalın teklif ettiği o büyük anlı şanlı sözleşme kadar değil tabii. Yine de imdat çağrısı alanından kurtulup LuMac’i geleceğe nasıl taşıyacağımızı düşünme fırsatı bulacak bir düzlüğe çıktık. Hem de bunu Hollywood’a açılıp hisse satmayarak yapacağız, bu da annemi mutlu etti.”

“Sen ve Jay durdurulamaz bir güçsünüz,” dedim ona.

Elini dağınık saçlarında gezdirdi; kestirme zamanı çoktan geçmişti. Kot pantolonu eprimişti, beyaz tişörtü de atlet sınıfına girerdi. Giydiği bütün takım elbiseler Irina’nın işi miydi ve gerçek Henry bu muydu, diye merak ettim. Havi çıkmış kotlar, tişörtler ve Converse’ler. Uçakta tanıştığım Henry’ye çok daha yakındı bu. “Eh, barış hediye biraz fazla abartılı sanmıştım ama sen beni aştın.” Açıktaki çizim defterimi gösterdi, Henry’den ilham aldığım tasarımım ulu orta meydandaydı.

Çalışmamı ve bariz şekilde ondan ilham aldığımı gördüğünü düşününce hafiften utanarak yanaklarım kızardı. Üstünden uzanıp prototipi elime aldım ve belim kolunun yanına sürtününce boynunda bir damar şahlandı. “Bu daha numune bile sayılmaz,” dedim. “Sadece öyle oynadığım bir şey ama Henry, tanıştırayım... Henry.”

Ayakkabıyı eline aldı, başparmağını kumaşın üstünde gezdirdi ve süetin hem yumuşak hem pürüzlü dokusunu yokladı. "Sakıncası yoksa?" diye sordu kendi ayaklarına bakarak. "Tam doğru numaraya benziyor. Böylece orijinal bir Cindy'yi denedim diyebilirim."

"Şeref duyarım," dedim ona ve ayakkabıyı elinden alıp tek dizimin üstüne çöktüm. Dikkatlice yıpranmış Converse'lerinin bağcıklarını çözdüm. Bakışlarımı kaldırıp elimde ayakkabıyla sordum: "Hazır mısınız?"

Henry başıyla onaylayıp ayağını ayakkabıya soktu, topuğu cuk oturdu.

"Tam oldu," dedi nazlı bir sesle.

"Sana çok yakıştı," dedim içimdeki hüznü sesimden belli etmemeye çalışarak. "Henry?"

"Efendim?"

"Çok özür dilerim. Orada olmadığım için üzgünüm. Ben sadece... Beni seçmeyeceğini düşündüm ve bütün bunları..." Bu güzel ortamı elimle işaret ettim. "Kaçırma riskini göze alamadım."

"Sen özür dileme," dedi Henry. Beni eliyle ayağa kaldırdı ve birbirimize bir nefes uzak kaldık. "Üzgün olan asıl benim. Ben sadece LuMac'i kurtarmaya ve kartlarımı doğru oynamaya çalışıyordum; başından beri seninle olmalıydım oysa. Cindy, hep sendin. JFK'deki kapıda tanıştığımız andan itibaren sendin."

"Peki ama... O zaman neden en başta Sara Claire'i seçmeyi kabul ettin?"

Henry başını iki yana salladı. "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Rüyalarımındaki kızla bir uçakta tanışmış olamazdım. Ben sadece... Günü kurtaran evlat olmak istedim. Ama ben o olamam. Garip bir nedenden ötürü, annem için LuMac'i kurtaramıyorsam, sana layık olmadığımı inandım. Oysaki eğer LuMac'i kurtaracaksam bu kendi vizyonumla olmalı. Anneminkiyle değil." Elini uzatıp bir tutam saç kulağımın arkasına soktu. "Sadece senin hayatıma gireceğini önceden"

göremedim. Senin gibi birisinin var olabileceğini bilmiyordum. Cindy, seninle birlikte olmak bana başımı sudan çıkarıp nefes alabilirmişim gibi hissettiriyor.”

“Addison’a âşık olmadığından emin misin?” diye sordum.

Dudak büktü ve gözlerini devirdi.

“Evet, şansın varken onu sepetlemedin.”

“Ah,” dedi Henry, “yemin ederim bütün kanal –üvey annen de dâhil– onu tutmasaydım, kellemi koparmaya hazırды. Sonra Anna bombayı patlattı ve dedim ki, aman neyse! Bu salak şeyi onlara vereyim, mutlu olsunlar.”

Ellerimi avuçlarının içine aldı ve bakışlarımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. O derin kahverengi gözlerinde kendimi kaybettim.

“Fakat gerçek soru şu: Rakibinle romantik ilişki yaşayabileceğinden emin misin? Çıkar çatışması olmaz mı?” diye sordum.

Bana doğru eğildi, alt dudağını ısırdı. “Sanırım bu baskıyı kaldırabilirim ama İK’ya bir sormam lazım.” Telefonu kulağına götürdü, benden bir santim bile uzaklaşmadı. “Alo? İK? Ben patronunuz. Yeni fıstık gibi bir kız arkadaşım var ve bize rakip firmada çalışıyor. Efendim? O neydi? Umurunuzda değil. Tamam, güzel.”

“İK pek derdim değil, annen daha çok derdim,” dedim ona.

“Son birkaç haftadır birlikte çok vakit geçirip uzun uzun konuştuk. Sana sandığından daha hayran,” dedi ve kollarını bana sararak dudaklarımı dudaklarıyla ayırdı. “Gerçekten gidiyor musun?” diye sordu ağzımın üstündeyken. “Tam şu anda.”

Kafa salladım. “Hatta geç kalıyorum.”

“Ben uçak kaçırmada ustayımdır... Ve ortadan kaybolmada. Onda da ustayım.”

“Bu hafta sonu ortadan kaybolup benimle İtalya’da buluşmak ister misin?” diye sordum dudaklarımı dudaklarına sürterek ve her hecesinde öpüşerek.

“Benim kaybolma numaram yollarda meşhurdur.”

“İki hafta sonra döneceğim,” dedim ona. “Ama önce bir bakalım ilk elemeyi geçebilecek misin.”

“Rekabetin hiç şansı yok,” dedi beni iyice kendine çekerek.

“Ah, bir de Brooklyn’e taşınyorum.”

“Tamam o zaman,” dedi muzır bir gülüşle. “Bittik biz.”

Kadere ve her şeyin bir neden için olduğuna hâlâ inanıyor muydum bilmiyordum ama şunu biliyordum ki, ben her şeyin arkasında bir anlam, özellikle de annemin yıllar evvel bana yazdığı gibi, neşe bulabilirdim. Gerek annemle babamı onurlandırmak için canımın istediği gibi doya doya yaşamak olsun, gerek saçma sapan bir reality programında edindiğim arkadaşlarım ve tanıdıklarım olsun. Her şeyin arkasında bir amaç olabilirdi. Sen vermeyi seçersen, her şeyin bir maksadı olabilirdi.

Dudaklarının üstünde sııttım. “Henry?”

“Mon petit chou?”

“Ayakkabı kutusunun içinde ne var?”

“Ayakkabılar tabii ki. Unutulmaz bir çift ayakkabı.”

“Gerçekten benim için mi?”

“Eh, ayağına uyarsa,” diye fısıldadı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazabildiğim için kendimi hâlâ çimdikliyorum. Çocukken Disney prenseslerine hayrandım, özellikle de Sindirella'ya. Terlikleri, elbisesi, atlı arabası, müziği, Sihirli Peri'si. Hepsi öylesine büyülydü ki. Bu ikonik masalı günümüze uyarlayıp yeniden hayal edebilme fırsatına sahip olmak ve Cindy gibi büyük beden (ve Amerikan kadınlarına orijinal Sindirella'dan çok daha yakın bedende olan) ve yasla başa çıkarken hayatının amacını bulan, hatta âşık olan bir karakter yaratmak benim için hayallerimin gerçek olması demekti. Tıpkı masalın orijinalinde dediği gibi, "Hayal, kalbin dileğidir," ve bu hayal yanımda muhteşem insanlar olmasaydı asla gerçek olamazdı.

Editörlerim Jocelyn Davies ve Brittany Rubiano'ya çok teşekkürler. Jocelyn, bu modern masala dair vizyonuma inandığın ve bana bitmek bilmez *Bachelor* bilgilerini aktardığın için çok teşekkür ederim. Sayende sıradan bir gözlemciden çıkıp Bachelor Nation'ın katılımcı bir vatandaş oldum. Brittany, nezaketin ve sabrına minnettarım, özellikle de küresel bir pandeminin ortasında nasıl kitap yazacağımı anlamaya çalışıp saçımı başımı yolduğum günlerde. (Bir sürü ev yapımı ekmek, Zoom ve *The Bachelor*'ın eski sezonları eşliğinde.)

Ajanım John Cusick, her zaman suç ortağım olduğun ve sana o gün hangi rolü biçtiysem ona uyum sağladığın için çok teşekkür ederim. (Hoş, şaşırmamalıyım. Moda zevkin her zaman efsanedir.)

Disney'deki bütün ekip son derece sıcaktı ve bana kucak açtılar. Bana ve bu kitaba karşı coşkunuz başımı döndürdü. Özellikle Tonya Agurto, Kieran Viola, Jennifer Levesque, Cassidy Leyendecker, Seale

Ballenger, Lyssa Hurvitz, Dina Sherman, Elke Villa, Holly Nagel, Tim Retzlaff, Danielle DiMartino, Monique Diman ve satış ekibinin geri kalan tüm üyelerine, Sara Liebling, Guy Cunningham, Jody Corbett, Jacqueline Hornberger, David Jaffe, Dan Kaufman ve Ariela Rudy Zaltzman'a teşekkür ederim.

Bu kitabın kapağına ve Cindy ile Henry'yi canlandırmak için verilen emeğe hayranım. Marci Senders'a vizyonu ve Stephanie Singleton'a sanatı için çok teşekkür ederim.

Bu kitabı 2020 yılında yazdım ve nasıl bir yıl geçireceğimize beni kimse önceden hazırlayamazdı. Arkadaşlarım ve ailem benim için büyük bir destek sistemi ve hepimiz, birbirimizin yanında olmak için yaratıcı yollar bulmak durumunda kaldık. Yılın büyük bir kısmını ayrı geçirsek de, kendimi size hiç olmadığım kadar yakın hissettim ve desteğiniz benimleydi. Bethany Hagen, Natalie C. Parker, Tessa Gratton, Ashely Meredith, Ashley Lindemann, Luke ve Lauren Brewer ve Kristin Treviño'ya teşekkürler.

Anne ve baba, bana Disney çizgi filmlerinin VHS kasetlerini aldığınız için çok teşekkür ederim; çocukluğumun önemli bir parçasıydılar. *Cinderella*'yı nenemin evinde ilk izlediğim günün büyüsunü asla unutmayacağım, televizyonun dibinde yere oturmuştum. Benim de prenses ve kahraman olabileceğime inanmamı sağladığınız için çok teşekkürler.

Akrabalarım Bob, Liz, Emma, Roger, Vivienne ve Aurelia'ya da teşekkürler. Bu kitabı yazmamın birçok sebebi var ve birisi de yeğenlerime övünecek bir şey vermektir, o yüzden hakkını verin kızlar! Julie Teyzeniz sizi seviyor.

Köpeğim ve uslu çocuk Dexter, yaramaz kediciklerim Rufus ve Opie, üçünüzü de çok seviyorum.

Her zaman en büyük ilham kaynağım olduğun için teşekkürler Ian. Birisiyle karantinada olmak zorunda kalmışsam, bu iyi ki seninleydi.

EĞER AYAĞINA UYMUYORSA BELKİ DE KENDİ AYAKKABINI TASARLAMA VAKTİ GELMİŞTİR.

Cindy ayakkabılara âşık. Tam yerine konmuş bir fiyonk ya da yüksek bir topuk onun için kendini ifade etme yöntemi. Modaya bayılan ve büyük beden giyen Cindy hiçbir zaman vücuduna tam uyan bir tasarımcı giysisi bulamasa da özel bir çift ayakkabı her zaman ayağına cuk oturuyor.

Moda tasarımından yeni mezun olan fakat karşısına bir iş fırsatı çıkmayan genç kız, üvey annesi ve dünyanın en büyük evlendirme programının yapımcısı Erica Tremaine'in yanına taşınır. Bununla da kalmaz, *Gece Yarısından Önce*'de son dakika doldurulması gereken bir yer açılınca kendini spot ışıklarının altında bulur. Kariyerine hızlı bir başlangıç için ulusal kanalda ayakkabı koleksiyonunu görücüye çıkarmaktan iyisi var mıdır? Ayrıca, hazır oraya gitmişken bir de damat adayıyla birkaç özel randevuya çıkmaktan kime zarar gelebilir?

Fakat *Gece Yarısından Önce*'nin ilk ve tek büyük beden yarışmacısı olmak, Cindy'yi bir gecede sansasyon yapar. O artık beden olumlama hareketinin ikonlarından biridir. Üstelik şu Beyaz Atlı Prens'e de gönlünü iyiden iyiye kaptırır. Fesat iltifatlara, entrikacı yapımcılara ve güvenip güvenemeyeceğini kestiremediği bir ev dolusu yarışmacıya rağmen mutlu sona ulaşmak için Cindy tamamen kendine güvenmek ve bu arada topukları ile birlikte kalbinin de kırılmadığından emin olmak zorunda kalacaktır.

Çoksatar yazar Julie Murphy çok sevilen bir masalı yeniden kurguluyor ve hepimize hak ettiğimiz öz sevgi ve mutlu son inancını büyüleyici bir şekilde sunuyor.

HOLLYWOOD

© CHRISTY ARCHBAUD

The New York Times çoksatar yazarı **JULIE MURPHY**, Jennifer Aniston'ın başrolde oynadığı Netflix yapımı *Dumplin'*in de aralarında bulunduğu çok sayıda roman kaleme aldı. Ünlü yazar; kocası, köpeği ve kedileriyle birlikte Kuzey Teksas'ta yaşıyor. Julie Murphy'nin internet sitesine www.imjuliemurphy.com adresinden ulaşabilirsiniz.

ISBN 978-625-423-317-3

BYOU

www.byoukitap.com